

HET VERVLOEKTE HUIS

Van Lydia van Houten verscheen eveneens
bij Kabook *uitgevers*

Doodstil

In de Young Adult Fantasy-reeks Teken van Drie:

Codex Vetus
Codex Bewakers
Stella Maris
Vloek van de Vuurdraak

Meer weten over Lydia van Houten?
www.lydiavanhouten.nl

LYDIA
VAN HOUTEN

HET VERVLOEKTE HUIS

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk juni 2016
Tweede druk juli 2016
Derde druk februari 2017

© Lydia van Houten
© 2017 Kabook Uitgevers

All rights reserved
Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Tamara Geraeds*
Omslagontwerp: *Albadoro Publishing*
Omslagbeeld: *iStockphoto*
Foto auteur: *Kees Rutgers*

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.lydiavanhouten.nl

"De duisternis gaat voorbij. Er zal een nieuwe dag aanbreken. En als de zon schijnt, zal hij helderder schijnen dan ooit."

-J.R.R. Tolkien -

1

Ik trok mijn kraag hoog op, tot over mijn oren, om mijn gezicht te beschermen tegen de bijtende kou. Ook al was het ruim acht maanden geleden, de frustratie verdween niet. De woede kroop in me omhoog; als een knoop zat het om mijn maag. In het begin was er die tergende machteloosheid. Daarna verdriet. Uiteindelijk was er alleen woede over. Nog altijd kon ik het geen plaats geven. Mijn man, Steven, die zelfmoord had gepleegd. Zomaar. Vanuit het niets.

Ik zoog de frisse boslucht naar binnen en hoestte vrijwel meteen. Het was deze overweldigende natuur. De immense ruimte. Ik kon er niet aan wennen, hoe ik ook mijn best deed. Het Canadese landschap was zo anders dan thuis in Nederland. Er overviel me steeds weer een gevoel van melancholie als ik te lang naar de bergen staarde, met hun grillige winterse toppen. De hoogte maakte dat ik me kleiner voelde dan goed voor me was. In Amsterdam had ik daar nooit last van gehad, nooit voelde ik me klein. De op

elkaar gestapelde woningen en drukke winkelstraten hadden gek genoeg nooit zo'n beklemmende uitwerking op me gehad. Maar hier – hier was alles anders. Misschien was het gewoon té wijds, té groots. En de frisse lucht was zo overdreven schoon dat het me bijna ziek maakte. Elke keer als ik de koele lucht diep inademde moest ik hoesten.

Ik wendde mijn blik van de bergen af, naar het huis. Mijn huis, hoe onwerkelijk dat ook nog steeds was. Midden in een niemandsland, midden in het bos. Ik zuchtte, herinnerde mezelf er doorlopend aan dat ik deze emigratie echt zelf had gewild. Al was de verhuizing van Nederland naar Canada nogal abrupt geweest. Als een vlucht voor het verleden.

Ik stampte met mijn voeten om de doorbloeding naar mijn tenen, die ondertussen gevoelloos waren, op gang te krijgen. Het was niet eens het huis of de kou, maar vooral de rust die ervoor zorgde dat ik te veel na ging denken.

‘Niet doen. Niet piekeren. Het komt allemaal weer goed. Ooit komt het goed.’ Als een mantra herhaalde ik het. Het zou zelfs goedkomen met Valerie, die de laatste dagen niets anders leek te doen dan mij dwarszitten. Ze maakte het tot haar levensdoel. Met opmerkingen over hoe ik haar mee had gesleurd in deze hel. Hoe ik haar leven overhoop haalde. Over haar vriendinnen die ze was verloren. Jason nam het altijd voor me op. ‘Laat mama met rust!’ riep hij Val na als ze weer een van haar puberale driftbuien had. Vaak reageerde ik niet. Blijkbaar had ze deze uitlaatklep nodig. Dat was wat ik mezelf voorhield. Keer op keer herhaalde ik in mijn hoofd: ‘Het komt goed, Mika. Je beslissing is goed. Het wordt beter. Slechter kan namelijk niet. Beter opnieuw beginnen, hier op een godverlaten stukje van Canada.’ De plek waar ik een restje van Steven hoopte te vinden. Iets waardoor ik dichterbij hem kon zijn.

Misschien zou ik hier een aanwijzing vinden; iets waardoor ik zou kunnen begrijpen waarom hij het had gedaan. Waarom Steven ons had verlaten. We waren toch gelukkig? Ik hoopte aanwijzingen te vinden in zijn verleden. Een verleden dat ik niet kende. Waar ik maar een klein deel van uitmaakte. Wie was Steven echt geweest? Had ik hem ooit wel gekend? Deze vragen spookten de laatste maanden vaak door mijn hoofd.

Ik wreef in mijn handen, die ondanks de handschoenen ijskoud aanvoelden. Ik blies er warme lucht overheen, die als stoom uit mijn mond kwam. *Genoeg nu, Mika. Vergeet het.*

‘Gollum!’ riep ik hard. Onze hond kwam tevoorschijn uit een struik verderop en rende kwispelend naar me toe.

Zuchtend opende ik de deur van mijn nieuwe huis. De husky sprong vrolijk naar binnen, rende naar zijn bak en slobberde het water op.

‘Hé mam, wil je koffie?’ Valerie kwam op me af met een dampende beker.

‘Oh, wat lief, schat,’ glimlachte ik. ‘En jullie hebben het ontbijt klaargemaakt? Waar heb ik dit aan verdiend?’

Jason knabbelde aan een boterham en leek me niet op te merken. Valerie haalde haar schouders op en ging aan de gedekte tafel zitten. Net toen ik plaats wilde nemen legde ze een schooltas voor me neer. Ze frunnikte nerveus met haar vingers door haar lange donkerblonde haar en schoof haar lege bord opzij. Daarna kreeg ik een smekende blik van haar, met een pruillip. Ze vouwde haar handen ineen, waardoor het leek alsof ze aan het bidden was. Ik zuchtte. Ik wist wat er ging komen. Toch vroeg ik het.

‘Wat is er?’

‘Dat ding kan écht niet meer, mam. Ze lachen me allemaal uit op school. Daarom heb ik met Laura afgesproken

mee te gaan naar The Mall. We zijn vandaag toch vrij. De leraren hebben een studiedag. Sally brengt ons en gaat mee.'

Ik snoof het aroma van de koffie op en klemde de beker stevig tussen mijn ijskoude handen. De stoom die naar boven walmde verraadde dat ik me zou gaan branden. Toch nam ik onverschrokken een slokje. Inderdaad gloeiend heet. Met spijt zette ik de beker voor me op de keukentafel, waar we voor het eerst sinds we hier woonden samen aan zaten, in plaats van op de bank voor de tv zoals de afgelopen maanden. Het voelde enigszins ongemakkelijk - als verraad zelfs - om te doen alsof we een normaal gezin waren.

Jason duwde met zijn wijsvinger in zijn brood. De korstjes lagen al afgescheurd op de rand van zijn bord. Ik negeerde het. Sinds de dood van zijn vader ontzag ik hem eigenlijk te veel.

'Sally? Wie is Sally?' vroeg ik. Valerie sprong op, griste haar tas van tafel en gooide het ding demonstratief in de prullenbak naast de koelkast.

'De moeder van Laura, mam. Je weet wel, van school?'

'Van school?'

'Ja. Laura was hier eergisteren. Weet je nog? Ze gaan vandaag voor inkopen naar Port Hardy, met de ferry. Laura en ik mogen shoppen van haar moeder. Ik mag toch wel mee?'

Het stoorde me dat ze mijn toestemming pas achteraf vroeg.

'En wat nu als ik het niet goed vind? Ik ken die mensen helemaal niet.'

Ze bromde iets over dat ze nooit iets mocht. Dat het mijn schuld was dat ze een kutjeugd had. Maar ineens sloeg ze om. Zomaar, van het ene op het andere moment. Ze lachte, pakte haar bord van tafel en zette het in de gootsteen.

Daarna kwam ze voor me staan, boog haar hoofd en toverde een innemende glimlach om haar mond. Voor haar zestiende jaar was ze behoorlijk lang. De sproeten die ik stuk voor stuk kende had ze systematisch weggewerkt, onder een laag foundation die net een té gele kleur had voor haar bleke huid, waardoor de afzetting op haar kaaklijn onnatuurlijk werd. Haar lange haren hingen sluike langs haar gezicht. Haar kleding was casual. Het waren de accenten die verraadden dat Valerie nog steeds een voorkeur had voor zoetroze. Iets wat ze had meegenomen uit Nederland, waar ze haar roze kamer had moeten achterlaten. Het kwam terug in de sjaal die om haar nek gedrapeerd was en in haar opzichtige oorbellen.

‘Ah, please, mammie? Kom op. Eindelijk kan ik eens iets anders doen dan alleen maar hier hangen en naar school gaan. Ik heb al geen leven meer. Alsjeblieft?’

Opnieuw sloeg ze haar handen ineen. Ik kreunde, zuchtte, wist dat ik toe zou geven. Jason stond op en gooide zijn korstjes in de bak, boven op de tas. Vanuit mijn ooghoek zag ik het gebeuren. Hoe de slungelige jongen nog omkeek of ik zag wat hij deed. Vroeger had ik er wat van gezegd. Zeker omdat hij er een gewoonte van maakte om alles voor de helft op te eten.

‘Goed. Maar ik wil wel het nummer van Sally.’

Valerie maakt een sprongetje, omhelsde me kort en heftig en rende de trap op.

‘Komt voor elkaar. Ik zoek de schoollijst met telefoonnummers!’

‘Ja, doe maar.’ Ik stond op om de tafel af te ruimen. ‘Jason, vergeet je Gollum niet te voeren?’

Alsof de hond het aanvoelde, kwam hij bij me staan, staarde me met zijn blauwe ogen aan en kwispelde enthousiast. De husky was ook een erfenis van Steven. Toen ik een

half jaar zwanger was van Jason, kwam hij met de aandoenlijke pup aanzetten. Hoe kon ik dat beestje weigeren, met zijn veel te grote poten, roze tong en zachte vacht? Destijds vroeg ik me af hoe dat moest, in Amsterdam, maar hier was de husky helemaal op zijn plek. Alles viel op een idiote manier perfect op zijn plaats. Behalve dan dat Steven me achter had gelaten, met al zijn geheimen; zijn verrassingen, zoals ik het nu noemde.

‘Mag ik daarna buiten spelen?’ zei Jason.

‘Prima. Neem Gollum dan ook meteen mee.’

De hond sprong enthousiast tegen Jason aan, die hem een aai over zijn kop gaf. Dat leverde hem een lik over zijn gezicht op. Misschien was het waar wat Steven had gezegd. *“Elke jongen heeft een kameraad nodig,”* spookte het door mijn hoofd. De klank en intonatie kon ik nog steeds horen. Het vervaagde. Net als zijn gezicht, dat ik elke dag iets minder scherp voor me zag. Het loste steeds verder op, tot het onzichtbaar werd. Hij had gelijk gehad, zeker met deze beslissing. Het was alsof hij in de toekomst had kunnen kijken. Dat hij had gezien hoe Jason zich vastklampte aan Gollum. Hoe deze hond zijn verdriet deelde. Een geheim verbond waar ik niet tussen kon komen. Ook al zei ik hem dat hij altijd met me kon praten, dat jongens mogen huilen, dat hij zijn emotie mocht tonen, hij deed het niet.

De koffie stoomde niet meer. Ik ging zitten en nam een slok. Jason liep naar de kast en pakte zijn voetbal. Hij stuitte er een paar keer mee, het geluid hard op de houten vloer. Gollum sprong enthousiast mee. De kleine jongen leek qua postuur jonger dan zeven jaar. Hij zag er breekbaar uit. Toch was hij het laatste half jaar verouderd. Zijn onbevanging en jongensachtige uiterlijk waren weg. Hij had nog altijd die sprekende blauwe ogen onder zijn

donkerblonde pony zitten, maar zijn glimlach was verdwenen.

‘Tot later!’ riep hij.

‘Is goed, schat.’

De voordeur klapte dicht en ik dwaalde af, terug naar het verleden. Naar een jaar terug, toen we nog een normaal gezin leken. Bijna perfect. Behalve dat Steven vaak weg moest voor zijn werk. De momenten dat hij er was waren gelukkig geweest. Dan waren we compleet. Alleen was Valerie tegendraads tegen Steven, vooral wanneer ze een weekend bij haar vader had gelogeerd. Dan kwam ze altijd vinniger terug. Bozer. Alsof Steven nooit iets goed kon doen. Maar dat was logisch, vertrouwde Dianne me toe. Dianne was sinds kort de nieuwe vrouw van Thomas, de biologische vader van Valerie. Vreemd genoeg kon ik het meteen met haar vinden. Ze was vlot, scherp, pittig en sarcastisch grappig. Een ander type dan ik kon plaatsnemen bij mijn lakse, bijna stoïcijnse ex-partner. Dat was ook de reden dat ik van hem gescheiden was. Of misschien kwam het toch door Steven, die meteen een onuitwisbare indruk achter had gelaten bij onze eerste ontmoeting. Hij was zo anders dan de vader van Valerie. Vol ambitie en vuur. Iemand die wist wat hij wilde en het zou krijgen. Hij was ook journalist, maar had echt overal contacten en schepte graag op over zijn vrienden in de onderwereld. Heel anders dan mijn baan bij de regionale krant, waar ik - als ik geluk had - op mocht komen draven als de burgemeester een lint door moest knippen. Negen van de tien opdrachten waren tergend saai. Ik bezocht bejaardentehuizen, scholen, schoonmaakprojecten en politieke manifesten. Toch hield ik van mijn baan. Als ik er niet over schreef, wie dan wel?

Ik zuchtte en staaarde naar mijn koude kop koffie. Waarom had ik dat eigenlijk allemaal opgegeven? Voor het idiote

idee dat ik mijn eerste boek beter hier kon schrijven? Of omdat ik sinds Stevens dood rusteloos was geworden, zoekend naar elke strohalm die me het idee gaf dat hij er nog was? Wat zocht ik hier echt? Wat deed ik hier? En vooral: waarom had Steven voor me verzwegen dat hij een huis in Canada had?

‘Hier mam.’ Ik schrok op en zag Valerie met een blaadje voor mijn neus zwaaien. ‘Het nummer. Ik heb het voor je opgeschreven, dat vroeg je toch?’

Ik humde wat en pakte het blaadje van haar aan. Met mijn wijsvinger ging ik over de letters heen: Laura Hanson, met een hartje erachter.

Ik trok mijn mobieltje uit mijn zak en zag meteen dat er geen bereik was.

‘Verdomme,’ mopperde ik. ‘Overal ter wereld heb je tegenwoordig bereik, behalve hier.’

‘Ja, dat wilde je toch? Lekker rustig? In de natuur?’

Nog voordat ik kon reageren ging ze verder. Alsof ze wist wat er kwam. Dat ik wilde zeggen: “*Niet zo brutaal jongedame!*” Nu dacht ik het alleen maar.

‘Laura en Sally komen me zo ophalen.’

‘Oh?’

‘Dan kun je meteen kennismaken. Het zijn onze burens, mam. Misschien mag Laura hier volgende week logeren?’

Ik mompelde zacht dat ik dat liever niet had, omdat ik haar niet kende en op dat moment ging de bel.

‘Ik doe wel open.’ Valerie was met vijf stappen bij de voordeur die ze elegant openzwaaide. Een mager meisje stapte over de drempel. Ze was iets kleiner dan Valerie, die haar met een omhelzing begroette en het was net of ze eeuwenoude vriendinnen waren.

Ze sprak Laura accentloos aan, in een Engelse woordenstroom, alsof ze al jaren in Canada woonde. Voor mij was

omschakelen lastig. Ook al had ik tot de verhuizing gedacht dat ik prima Engels sprak. Wie weet had het met leeftijd te maken. Hoewel? Telde dat echt al mee op je drieënveertigste? Gelukkig leek de moeder van Laura vriendelijk. Ook al droeg ze een lange jas, ik zag hoe tender ze onder haar kleding moest zijn. Ze had haar blonde, tegen het rossig aanlopende haar in een knot gedraaid. Hier en daar zaten er wat haarsprietjes los. Ik liep op haar af, stak mijn hand uit en stelde me voor als Mikayla Jackson.

‘Sally Hanson,’ zei ze vriendelijk. Meteen besprong Valerie me, haar vriendin aan haar arm meetrekkend.

‘Mam, dit is Laura,’ zei ze in haar beste Engels. Ik knikte vriendelijk naar het meisje. Ze had hetzelfde springerige haar als mijn dochter, grote ogen en ze loenste een beetje. Iets dat haar op een grappige manier aantrekkelijk maakte.

Ze had een jongensachtig uiterlijk, door haar zware donkere wenkbrauwen. Ze was anders dan ik me een Laura voorstelde, ook al kende ik geen andere Laura’s. De naam had me een idee gegeven van een blond poppetje, wat deze Laura zeker niet was. Ik mocht haar meteen.

‘Leuk om eindelijk onze nieuwe buurvrouw te leren kennen,’ zei Sally. ‘We wilden al eerder langskomen, Robert en ik, maar wachtten eigenlijk een geschikt moment af. Maar ja, wat is een geschikt moment, hè? Hij wilde niet mee shoppen, dus je zult hem later wel ontmoeten.’ Ze glimlachte. ‘Wij wonen daar.’ Ze wees met haar rechterhand in een richting achter haar.

‘Tja, wat is een geschikt moment,’ knikte ik bevestigend.

‘Wij dachten dat jullie misschien rust wilden hebben. Door eh... nou ja, door wat er allemaal is gebeurd.’ Meteen verbleekte ze en beet op haar lip, alsof ze iets verkeerd had gezegd.

Buiten hoorde ik Gollum blaffen.

‘Ik praat er liever niet over. Het is alsof hij nog bij ons is.’
Sally knikte en keek nieuwsgierig naar binnen. ‘Het is net als voorheen. Je hebt niets veranderd.’

‘Ik kon het niet. Het was ook een schok om te ontdekken dat dit huis er was.’

‘Wij vonden het ook raar,’ zei Sally. ‘Dat we ineens een buurvrouw hadden. Steven kwam hier nog af en toe. Eens per jaar. We vonden het vreemd dat hij altijd zo snel vertrok.’

‘Mij vertelde hij dat hij op zakenreis ging. Voor zijn werk. Reportages, relaties onderhouden. Hij was vaak weg voor zijn werk. Ik zocht daar nooit iets achter.’

Sally keek me indringend aan. ‘Hoe wist je het eigenlijk? Van dit huis?’

Ik haalde mijn schouders op. Hoewel het verhaal brandde op mijn lippen, vond ik het te vroeg om haar in vertrouwen te nemen. Want ik was behoorlijk geschrokken van de koopakte die ik twee maanden na Stevens dood in de brievenbus vond. De notaris had alles in orde gemaakt en toen had ik ineens mijn eerste koophuis. De hele tijd vroeg ik me alleen maar af hoe mijn man dit jaren verborgen had kunnen houden. En vooral waarom.

Blijkbaar had Sally in de gaten dat ze geen antwoord kreeg. Ze draaide zich om naar de twee meiden, die nu samen op de bank zaten te giechelen.

‘Is het goed dat we Val meenemen naar het vasteland?’

‘Prima.’ Ik glimlachte bij het woord vasteland.

Bij aankomst hadden we ons verwonderd over de plaats. Het huis lag op een eiland tussen Vancouver en Vancouver Island in. Met de ferry waren we zeker twee uur onderweg geweest om er te komen. De isolatie had me meteen geschokt. Het huis leek gebouwd in een van de meest afgelegen gebieden. Vlakbij een plaats dat niet meer was

dan een paar straten: Rocky Roads. Een toepasselijke naam, want Rocky Roads was behoorlijk onbegaanbaar. Zeker het buitengebied waar ik sinds kort met de kinderen woonde. Dat was omringd door bos, water en bergen. Ons huis lag niet ver van het water en er hoorde een steiger bij. Ik vond het allemaal prachtig, tot ik de kleine zeilboot zag liggen en me realiseerde dat Jason er op een dag mee zou varen. Dat hij me zou vragen om het hem te leren. Iets wat ik liever niet had, omdat ik nooit had leren zwemmen.

‘Hoe laat komen jullie terug?’ vroeg ik.

Valerie kwam met mijn schoudertas aanzetten. Een teken dat ze geld uit de portemonnee verwachtte.

‘Rond vijf uur zijn we wel weer terug,’ antwoordde Sally.

‘Twee uur heen met de ferry, twee uur terug en drie uur aan land,’ rekende ze hardop uit.

‘Zeven uur,’ rekende ik corrigerend met haar mee. ‘Het is nu bij elven. Dus dan zijn jullie rond zes uur terug.’

Sally knikte.

‘We moeten kleren hebben en dan doen we meteen wat boodschappen. Met drie uur moeten we het wel redden.’

Ik trok wat papiergeld uit mijn portemonnee en gaf het aan Valerie.

‘Hier. Dit moet genoeg zijn, koop er maar iets leuks van.’

‘Heb je iets nodig? Dan neem ik het mee,’ vroeg Sally.

De twee meiden liepen giechelend naar buiten.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Weet je het zeker? Het leven hier op het eiland is anders,’ merkte Sally op. ‘Als ik jou was zou ik die schappen daar gebruiken voor conserven. Je wilt niet ingesneeuwd raken zonder voorraad.’

Ik knikte, dankbaar voor haar waarschuwing. ‘Ik zal eraan denken. Mac’s heeft niet alles, dat had ik al door.’

Mac's was een winkel en een tankstation ineen. Een van de weinige winkels in de buurt. Makkelijk voor wat kleine boodschappen, maar schrikbarend duur.

Sally lachte haar tanden bloot. 'Nou, wij kopen alleen bij Mac's als het echt niet anders kan. Anders zouden we binnen de kortste keren blut zijn.'

Ze liep naar buiten en ik volgde haar op de voet.

'Mocht er iets zijn, Robert is gewoon thuis. Je weet maar nooit met al die beren.'

'B-beren?' stotterde ik.

'Oh ja, grizzly's. En wapiti's natuurlijk.'

'Wa-wat?'

'Die zijn nog het minst erg.'

Lachend stapte ze achter het stuur van de pick-up en draaide haar raampje open.

'Pas vooral op voor die verrekte wolven. Hongerige wolven vreten alles op wat ze kunnen vinden. Heb je wel een geweer in huis?'

O, kut. Ik schudde mijn hoofd en besepte ineens hoe onvoorzichtig ik tot nu toe was geweest.

'Nou, dan zou ik er zeker een aanschaffen.'

Ze gaf gas en ik zwaaide het gezelschap na tot ze uit het zicht waren verdwenen, terwijl ik mijn omgeving scherp in de gaten hield. Was het waar? Waren er wolven? Tot nu toe was Gollum niets op het spoor gekomen. Sally overdreef vast. Enigszins gerustgesteld ademde ik de zoete, koele boslucht diep in. Mossig. Notig en kelderachtig tegelijk. Ze zei het vast om me bang te maken. Misschien was ze wel jaloers.

Dromerig staarde ik naar het grote wateroppervlak en de steiger vlak achter ons huis. Was het niet perfect om mijn eerste boek hier te schrijven? Wie kreeg er ooit zo'n kans? Met het geld dat Steven mij na had gelaten, kon ik in ieder

geval het komende jaar overbruggen. Precies de tijd die ik nodig had. Tevreden keek ik naar het mooie plaatje en ineens schoot het door me heen. Iets klopte hier niet. Maar wat? Wat was het? Mijn ogen priemden in de verte. Ik kreeg er geen grip op, maar mijn moederlijk instinct kwam omhoog. Waarschuwend. Een akelig voorgevoel dat ik niet kon plaatsnemen. Ik kneep mijn ogen samen en met een schok kwam het binnen. Waar was de boot? Waar was verdomme die vervloekte boot?

‘Jason?’ riep ik luid terwijl ik de steiger op rende. Aan het einde bleef ik staan, turend over het wateroppervlak. Nergens een teken van een boot.

‘Jason!’ schreeuwde ik opnieuw. Ik draaide me terug naar het huis. Was mijn ergste nachtmerrie uitgekomen?

Weer schreeuwde ik zijn naam, wat een vreemde zachte echo veroorzaakte. Verder kwam er geen reactie terug.

‘Gollum? Hier, Gollum!’ Ik floot op mijn vingers.

Niets!

Vanuit mijn ooghoek zag ik een voetbal op het water drijven. Jasons voetbal. Verdomme. In gedachten zag ik hem om hulp roepen, vechtend voor zijn leven in het ijsskoude water. Hij zou verkrampen en met zijn laatste krachten mijn naam roepen en ik kon hem niet helpen. Verdronken omdat ik geen zwemdiploma had. Misschien hield hij zich vast aan Gollum. Die kon zwemmen. Of zou de hond daar niet sterk genoeg voor zijn? Zou hij steeds kopje onder gaan, Jason meettekkend naar de bodem. Nee, niet aan denken! Hulp. Ik had hulp nodig. Als ik zou springen zou ik meteen verdrinken. Dan zou Jason niets aan me hebben. Ik moest hulp halen. Meteen.

Zo snel als mijn benen me konden dragen rende ik de steiger af en stormde het huis in. Ik griste mijn mobieltje van de keukentafel en drukte hem aan. Net toen ik het

alarmnummer wilde intoetsen zag ik de melding. Geen bereik.

‘Fuck!’ Vloekend en tierend rende ik naar mijn tas en trok er mijn autosleutels uit. Eigenlijk was het Stevens auto. De monsterbak had onder een stuk zeil naast het huis gestaan.

Net als het bootje was het een van de aangenaamste verassingen sinds maanden, zeker omdat alles in Rocky Roads zo afgelegen lag. Ik had me tijdens een tankbeurt door de eigenaar van Mac’s laten vertellen dat het een oudje was, maar praktisch onverwoestbaar. Van echte Canadese makelij, had hij trots gezegd. Altijd betrouwbaar.

Met de sleutels trillend in mijn handen rende ik naar de auto, sprong er met een soepele beweging in en draaide de sleutel om. Toen de motor met het geluid van een vliegtuig aansloeg ademde ik opgelucht uit.

Waar moest ik heen? Ik draaide het stuur en reed richting de plek die Sally had aangewezen. Ik moest zo snel mogelijk hulp halen en haar man was thuis. De auto kraakte dreigend en ging op en neer op de modderige wegen. Af en toe slipte een van de wielen weg, maar door tegen te sturen kreeg ik weer grip. Mijn adem stokte in mijn keel. Doodsbang was ik om vast te raken midden in dit bos, terwijl Jason voor zijn leven vocht.

Eindelijk werd de weg iets breder. De bomen stonden minder dicht op elkaar. Ik begaf me duidelijk op een weg die minder geïsoleerd lag. Hij ging over in een verharde weg. Met mijn rechtersoet drukte ik het gaspedaal diep in en na een paar minuten zag ik het huis aan de linkerkant van de weg, die schuin naar beneden liep. Het was precies dezelfde houten bouwstijl als mijn huis. Ernaast liep een gelijksoortige kade.

Ik gooide het stuur om en reed de modder in, naar beneden. Ik trapte zo hard op de rem dat mijn hoofd naar voren schoot en bijna het stuur raakte.

‘Kut!’ Vloekend stapte ik uit en terwijl ik mijn portier dichtsloeg zag ik het. Twee zeilbootjes aan het einde van de steiger. Mijn hart maakte een sprongetje en ik rende naar de zeilboten toe. De linkse leek waarachtig op mijn boot. Ik hurkte en inspecteerde de naam, die er in sierlijke blauwe letters op stond geschreven:

Éowyn

Mijn boot! Dus Jason was hier? Lang had ik niet om erover na te denken. Er sprong iets tegen me aan, waardoor ik mijn evenwicht verloor en van de steiger viel. Het volgende moment lag ik in het ijskoude water. Het voelde alsof duizenden botte messen in mijn huid sneden. Als een vreemde eend spartelde ik in het rond voordat ik onder het oppervlak verdween. De schaduwen boven mij bewogen in een surrealistisch lichtspel, als een macabere dans waar ik niet aan mee mocht doen. Wat een afschuwelijke dood, dacht ik, terwijl ik door de kou het gevoel in mijn benen verloor. Bewoog ik ze nog? Bewoog er iets? Mijn ogen deden het nog wel. Knipperend probeerde ik me te oriënteren. Ik moest weg van het duister onder me. Ik moest lucht hebben, inademen. Wat stom. Wat stom dat ik niet kon zwemmen. Stom dat ik in het water was gevallen. Ik moest lucht hebben. Snel. Maar de kou drukte mijn longen ineen. Toen hoorde ik een dof geluid en voordat ik snapte wat er gebeurde trok het water me mee de diepte in.

Iets nats gleed over mijn wang. Warm en zacht. Het piepte, maakte smekende geluidjes. Voorzichtig opende ik één oog. Wazig. Alles was wazig. Lag ik ergens onder? Onder dekens?

‘Mam?’ hoorde ik een vertrouwde stem zeggen. Jason! Het was Jason. Was ik dood? Was dit nu waarvoor ik bang moest zijn?

Iets trok aan me. Schudde aan mijn hoofd

‘Mam?’

Weer die warmte over mijn wang.

‘Stop daarmee, Gollum,’ hoorde ik Jason zeggen. ‘Je hebt al genoeg gedaan.’

Verbaasd opende ik mijn andere oog. Mijn zicht kwam terug. Jason boog zich over me heen. Zijn ogen waren rooddoorlopen. Had hij gehuild? Ik stak mijn hand omhoog en aaide over zijn gloeiende wang. Hij snotterde. Dikke tranen stroomden naar beneden en vielen op mijn gezicht.

‘Het w-was Gollum,’ snikte hij. ‘Gollum l-liet je verdrinken.’

‘H-het is al goed, schatje.’

Ik probeerde omhoog te komen, maar een hand achter me hield me tegen.

‘Je kunt beter even op je zij blijven liggen,’ zei een krachtige stem.

Nieuwsgierig draaide ik mijn ogen naar het geluid toe. De man lachte vriendelijk. Hij had een jongensachtig uiterlijk, met bruine haren en iets wellustigs in zijn ogen, ruig maar niet op een brute manier. Zijn gezichtsbehandling verraadde dat hij zich zeker een dag niet had geschoren. Wat bij een ander slonzig zou overkomen, gaf hem iets ongenaakbaars.

‘Ik was van plan om deze twee deugnieten terug naar huis te brengen, maar ik dacht dat het verstandig was je op de hoogte te brengen. Ze kwamen een kwartiertje voor jou hier aan. Ik was je telefoonnummer aan het zoeken maar hoorde een plons,’ zei hij verontschuldigend.

‘Heb jij me ge...?’ Op dat moment voelde ik iets zouts omhoog komen.

Ik kokhalsde en ineens gooide ik er een hele sloot water uit, dat in schokkende bewegingen naast de bank neerkwam. Ik keek met afschuw naar de slijmerige, groenige kleur op de grond, terwijl er nog wat kwijl achteraan kwam. Het lag tussen het tapijt en de poten van de bank in. Van schaamte wilde ik wel samensmelten met het interieur.

‘S-Sorry,’ zei ik zacht terwijl ik mijn mond afveegde en ineens besepte dat ik een roze badjas droeg.

‘Geeft niets. Je leeft nog, daar gaat het om. Ik dacht even dat ik te laat was.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik heet trouwens Robert. Je buurman, zoals ik begrepen heb.’

Ik pakte zijn hand aan en schudde hem.

‘Mikayla.’

‘Ja, dit is wel een beetje bizar, Mikayla. Een bizarre manier om elkaar te ontmoeten dan. Ik eh... ik was zo vrij om je om te kleden. Je was ijskoud en onderkoeld. Wel met goedkeuring van deze held.’ Hij wees op Jason.

‘Dank je.’

‘Dat had iedereen gedaan toch?’

Ik twijfelde. Kon me niet voorstellen dat ik hetzelfde had gedaan.

‘Ik kan niet zwemmen.’

Robert knikte en liep weg om even later terug te komen met een rol keukenpapier.

‘Jason zei al dat je niet kon zwemmen. Daarom sprong ik je achterna. Je had water ingeslikt, dus moest ik je reanimeren.’

Het kippenvel trok over mijn lichaam.

‘Reanimeren?’

‘Wees gerust. Je bent in goede handen. Ik moest je temperatuur omhoog brengen. Daarom heb ik je omgekleed, samen met Jason.’

‘Ja mammie. Ik was er de hele tijd bij, maar ik was zo bang.’

‘Maar het is alweer goed,’ zei Robert. Hij bukte en liet een hoop keukenpapier op de grond vallen. ‘Ze is alweer de oude.’

‘Hoelang...?’ Voordat ik mijn zin af kon maken vulde Robert hem aan.

‘Hoelang je bewusteloos was? Zeker een kwartier. Je maakte het ons wel spannend.’

Ik glimlachte, kwam overeind en merkte dat de badjas niet dicht was gebonden. Verlegen sloeg ik hem dicht.

Robert trok zijn mondhoek omhoog en deed alsof hij de vloer schoonmaakte.

‘Het spijt me, mam.’ Jason kwam naast me zitten. ‘Ik wilde alleen mijn bal uit het water halen. Toen sprong Gollum erin en ik wilde hem helpen.’

‘Dus nam je de boot.’

De jongen knikte. Hij zag er aangeslagen uit. Hoe kon ik boos op hem blijven? Ik sloeg mijn arm om hem heen en trok hem naar me toe.

‘Gollum kan best zwemmen. Je had hem niet achterna moeten gaan.’

‘Ik wilde hem niet ook verliezen.’

Ik zuchtte.

‘Maar door mijn schuld was jij bijna dood, mam.’

‘Onzin. Het was niemands schuld,’ zei ik om de jongen op te beuren en ik aaide de hondenkop die nu op mijn knieën lag.

‘Ik heb hem uit het water gevestig met mijn bootje,’ zei Robert. ‘Hij had geluk dat ik buiten hout stond te hakken.’

‘Je hebt ons allebei gered. Dank je.’

‘Ik heb zo mijn dagen. Je hoeft me niet steeds te bedanken.’

Er knapte iets in me. Het werd me te veel en tranen stroomden over mijn wangen.

‘Het spijt me zo, mammie. Niet huilen.’

Het waren geen tranen van verdriet. Het waren tranen van blijdschap.

‘Zo kan ik je niet laten rijden,’ hoorde ik Robert zeggen. ‘Kom, dan schenk ik wat chocolademelk voor je in.’

Ineens veranderde mijn tranendal in een vreemde lachbui.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg hij gechoqueerd.

‘Sorry, maar deze situatie is zo vreemd. Ik denk dat ik nerveus en opgelucht tegelijk ben.’

Robert lachte zijn parelwitte tanden bloot. Zijn golvende haar maakte zijn scherpe kaaklijn zachter. Zweette hij zo of was dat nog van het water? Had hij zich ook omgekleed? Mij wel. Wanneer had hij dat gedaan? En hoe? Wat een rare vragen. Deze man had mij gered en ik kon me alleen maar afvragen hoe het zat met het omkleden.

‘Is er iets?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dus jullie zijn mijn nieuwe burenen?’ Hij liep naar de keuken en trok de koelkast open. Gollum sprong op en vond een plek onder de eettafel. Ik keek hoe Robert een pak melk leegde in een pannetje en het op het gas zette. Jason zat nog steeds tegen me aan, klampte zich aan me vast alsof hij me nooit meer los zou laten.

‘Ja. Eigenlijk had ik het me anders voorgesteld.’

‘Wat bedoel je?’ Hij gooide al roerend chocoladepoeder door de dampende melk en goot het over in bekers.

‘Nou, onze eerste keer. Of eh... Ik bedoel... kennismaking.’ Toen Robert begon te lachen hield ik mijn mond dicht.

‘Dank je wel,’ zei ik terwijl hij mij de dampende beker gaf en er een voor Jason op de salontafel zette.

‘Geen probleem.’ Hij ging op de bank tegenover ons zitten. ‘Hoe kan het dat je niet kunt zwemmen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nooit geleerd.’

‘Misschien wordt het tijd om het te leren?’

Ik voelde mijn gezicht warm worden en nam snel een slok van de gloeiendhete chocolademelk.

‘Ik geloof dat ik niemand ken in Rocky Roads die niet kan zwemmen. Erg onhandig met al dat water.’

‘Ja.’

‘Ik heb nog een reddingsvest over, die ligt op zolder en wordt toch niet gebruikt. Waarom neem je die niet mee?’

‘Dat zou fijn zijn.’

‘Wacht, ik ga hem halen.’ Hij sprong op en rende de trap op naar boven.

Hoe oud zou hij zijn? Door zijn donkere, ruwe uiterlijk leek hij ouder dan de altijd geschoren Steven was geweest. Vergeleek ik hem nu met Steven? Waarom? Die klootzak had me verlaten, verraden. Zou hij me gered hebben? Nee, Steven ging op zakenreis en besloot onderweg van het

ravijn te rijden. Eerst kreeg ik te horen dat het een ongeluk was. Tot die middag, een paar dagen later, toen die afschuwelijke brief binnenkwam. Stevens afscheidsbrief. Had ik hem maar nooit gekregen. Met een ongeluk had ik beter kunnen leven. De brief stond zo goed in mijn geheugen gegrift dat ik hem zonder problemen voor me kon zien.

Mijn lieve Mika,

Ik heb het geprobeerd. Te leven en te doen alsof alles goed en normaal is. Maar ik kan het niet meer. Ik ben op. Moe. Van de dagelijkse sleur, mijn werk, de reorganisaties bij de krant. Ik heb er geen zin meer in. Daarom dit besluit, want ik wil niemand tot last zijn. Zeg Jason dat hij goed op Gollum let. Zeg Valerie dat ik denk dat ze vooral haar hart moet volgen. Dat ze mooi is, net als jij. Vertel ze dat het niemands schuld is. Jullie redden het ook zonder mij, dat weet ik en daarom kan ik met een gerust hart gaan. Voel je niet schuldig. De mooiste jaren waren bij jou.

Voor altijd...

Steven

Een traan gleed over mijn wang. Ik veegde hem weg, maar bedacht dat het niet op zou vallen op mijn toch al verhuilde gezicht. Jason had niets door, die blies in zijn beker. Hoe anders dan Steven was deze onbekende man, die zo veel betrouwbaarheid over zich heen had. Bij wie ik me veilig voelde, op mijn gemak, waardoor ik me niet anders voor hoefde te doen dan ik was. Dit was iemand die meteen al zo veel voor me over had. Een gevaarlijk teken. Nog geen uur

geleden had ik de hand van zijn vrouw geschud. Dit mocht niet...

Robert kwam naar beneden en overhandigde me een oranje vest en een stapeltje kleren.

‘Hier,’ zei hij terwijl hij op het vest tikte. ‘Dat scheelt mij weer natte kleding. De kleren zijn van Sally. Die mag je lenen.’

Hij schoof onderuit op de bank en bekeek me onderzoekend, bijna onbeschaamd.

‘Dus jij bent mijn buurvrouw,’ herhaalde hij, maar deze keer ving ik een ondertoon op.

‘Helemaal.’

‘Mam, kijk!’ Jason sprong op en liep naar het tv-meubel.

‘Oh, je bent fan?’ riep Robert uit. ‘Ik probeer Laura al maanden te overtuigen dat FIFA ook voor meisjes is. Dat ze best met me kan gamen. Maar ze wil nooit. Speel jij, Jason?’ Jasons ogen werden groot en voor het eerst sinds lange tijd zag ik er zelfs een sprankeling in verschijnen. Hij knikte wild.

‘Wat dacht je ervan, mam? Speel je mee?’ vroeg Robert.

‘Eh, nee. We moeten ook zo gaan. We willen verder geen misbruik maken van je tijd.’

Robert deed alsof hij het niet hoorde. Hij sprong op en schoof twee panelen aan de muur open, waardoor een flatscreen zichtbaar werd. Hij startte de Playstation op en gaf Jason een van de controllers, terwijl hij zelf de andere pakte. Daarna schoof hij de bank een kwartslag en toen hij het spel startte kwam Jason naast hem zitten. Ik besepte dat Jason dit al die tijd had gemist. Iemand die zijn wereld snapte, die iets met hem deelde, een magisch geheim waar ik blijkbaar niets van begreep. Deze man deed iets natuurlijks waardoor hij zichtbaar opleefde, meer dan in de afgelopen maanden.

‘Je kunt je zo boven omkleden,’ zei Robert. Hij draaide zich om en ging al snel op in het spel.

Ik zuchtte en dronk mijn beker leeg.

Gollum liet nu duidelijk blijken dat hij er genoeg van had. Hij gaapte ongegeneerd hard en drentelde voor mijn voeten heen en weer. We zaten al zeker drie kwartier op de bank. Ik had me omgekleed en droeg een grijs joggingpak met iets te grote sportschoenen eronder. Jason had na een paar “ah’s” en “oh’s” eindelijk gewonnen, of eigenlijk had Robert een paar opzettelijke blunders gemaakt. Het was me opgevallen dat hij steeds slechter ging spelen. Jason gooide zijn armen de lucht in en zwaaide de controller heen en weer. Gollum sprong tegen me op, alsof hij wist wat ik wilde gaan zeggen. Blijkbaar had ook Jason het door, gezien de veranderende uitdrukking op zijn gezicht.

‘Aah? Nog eentje?’ vroeg hij terwijl hij zijn hoofd scheef hield.

‘Nee, Jason. We moeten echt terug. Dank je wel nog, Robert, voor alles. Ik eh... ik weet niet goed hoe ik je ooit moet bedanken.’

Hij gaf me een knipoog en glimlachte uitdagend. Had hij iets in gedachten? Of interpreteerde ik het nu gewoon verkeerd?

‘Geen probleem, Mikayla. Weet je wat? Ik breng je boot terug, samen met je kleding, aangezien ik blijkbaar beter kan zwemmen dan jullie tweetjes. Als jij belooft dat je niet meer van die vreemde grapjes uithaalt, jongeman.’

Hij prikte met zijn wijsvinger in Jasons borst. De jongen gniffelde. Robert stond op en liep naar de deur.

‘Mika... mag ik Mika zeggen?’

Ik knikte.

‘Zouden jullie het leuk vinden om morgen op mijn verjaardag te komen?’

Jason gilte meteen enthousiast ‘ja’ waardoor ik geen kans kreeg om te reageren.

‘Mooi. We houden het bescheiden, hoor. Wat niet echt moeilijk is in Rocky Roads,’ lachte Robert. ‘Maar ik zou het leuk vinden om jullie aan iedereen voor te stellen.’

Ik bromde zacht.

‘Morgen dus, om zeven uur. Oh en er zijn beaver tails. Sally maakt ze zelf,’ vulde hij snel aan.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Beaver tails?’

‘Zeg niet dat je die niet kent. Geen zorgen, als je komt maak ik de tails, deal?’

‘Goed.’

‘Afgesproken. Tot morgen dan.’

Hij zwaaide met een sleutelbos voor mijn neus heen en weer. Ik greep de bos en voordat ik het wist sloot Robert de voordeur achter me.

Overrompeld, zo voelde ik me. Misschien wilde ik helemaal niet naar een feest. Maar toen ik Jason in me opnam wist ik dat ik niet kon weigeren. Hij was blij. Het was alsof er een last van de jongen af was gevallen.

‘Oké dan,’ sprak ik mezelf toe. Ik opende het portier en even moest ik me vasthouden omdat het me duizelde.

‘Hij is echt tof, mam,’ hoorde ik Jason vanaf de achterbank roepen. Ik ademde diep in en ging zitten. Na een paar tellen trok het duizelige gevoel weg.

‘Jij vind hem toch ook leuk?’

‘Hij is aardig,’ zei ik terwijl ik de auto startte en het gaspedaal indrukte.

‘Hij vindt jou ook leuk. Hij zei dat je het niet erg zou vinden als hij je kust. Dat hij het moest doen om je te

redden. Hij vroeg of ik sneeuwitje kende, dat was ongeveer hetzelfde.’

‘Sneeuwitje?’ Ik giechelde. ‘Ja, het was een beetje als sneeuwitje, toch?’

‘Maar ik vond het niet leuk.’

‘Dat snap ik, Jason. Maar hé, kijk, ik leef nog. Niets aan de hand.’ Ik zwaaide door de achteruitkijkspiegel naar hem. Daar kreeg ik meteen spijt van, want toen ik mijn blik terugdraaide naar het pad werd ik weer duizelig.

‘Hij zei dat hij de prins was die je wakker zou kussen en dat deed hij.’

‘Deze prins is getrouwd, Jason.’

De auto schoot omhoog op de modderige weg.

‘Kutzooi,’ mopperde ik terwijl ik een ruk aan het stuur gaf.

Het was alsof ze hier in Rocky Roads besloten hadden om de wegen maar half af te maken, in de verwachting dat iedereen hier een 4x4 reed. Weer schommelde de auto heen en weer. Ik vloekte hardop. Rijden was geen hobby van me, net zomin als zwemmen. Ik dacht terug aan Robert. Hoe hij de moeite had genomen om een reddingsvest voor me op te zoeken. Hoe hij me gered had, terwijl hij Jason geruststelde met een verhaal. Hoe hij me had omgekleed. Mij daarna ruimte gaf om op te knappen terwijl hij met Jason ging gamen. Zo lief. Voor Jason was het vast een groot avontuur.

Mijn hoofd tolde. Ineens zag ik wazig, alsof mijn zicht bestond uit een zwerm vliegende mieren.

‘Mam?’ Hoorde ik Jason verschrikt zeggen. ‘Mam, pas op!’

Ik schrok, gaf een ruk aan het stuur. Het volgende moment leek een eeuwigheid, terwijl het in werkelijkheid snel ging. Beelden van vroeger flitsten aan me voorbij. Deze keer was het anders dan in het water. Rommeliger, sneller. Ik dacht alleen maar *remmen!* en trok uit alle macht aan de

handrem, die ik op de tast had gevonden. Het was te laat. Ik verloor de controle en de auto schoof weg. Gollum jankte toen hij gelanceerd werd en tegen de voorstoel klapte. Ik zag Jason naar voren schieten, alsof hij niet meer dan een lappenpop was. De gordel sneed gemeen in mijn borststreek. Mijn hoofd werd van voren naar achteren gekatapulteerd en sloeg tegen het stuur aan. In die ene seconde bedacht ik nog hoe stom het was dat ik niet wat meer rust had genomen. Wie stapte er nou achter het stuur na gereanimeerd te zijn? Wat ontzettend stom.

Er klonk een geluid alsof er een lading vuil naar beneden stortte. Gekraak, zelfs een knal en daarna... stilte. Geen enkel geluid. Alleen het kloppen van mijn hart. Bonk. Bonk. Bonk. Ik leefde nog. Buiten adem. Beurs. Vastgeklampt aan het stuur. Maar ik leefde nog.

Toen kwam de pijn. Alsof iemand me met een hamer op mijn voorhoofd sloeg. Ik kreunde, kwam omhoog en opende mijn ogen. Wazig. Alles was wazig.

‘Jason?’ gilde ik.

‘Mam,’ hoorde ik Jason zacht zeggen. ‘We zijn oké. Gollum is wel een beetje geschrokken omdat je tegen die boom aan reed.’

Ik wilde mijn portier openen, maar hoe hard ik ook duwde, het bleef dicht. Ineens voelde ik een onbeschrijflijke kracht in me opkomen. Woede. Mijn zicht werd scherp. De pijn verdween. Met al mijn kracht duwde ik. Toen het portier openschoot viel ik bijna uit de hoge auto. Alleen de riem hield me tegen. Dat was mijn redding geweest, realiseerde ik me. Ik trok de gordel los, stapte uit en opende Jasons portier. Gollum sprong me tegemoet.

‘Af,’ zei ik terwijl ik Jason uit de auto trok. Ik knuffelde hem als nooit tevoren.

‘Au mam, je doet me pijn. Ik mankeer niets.’

Meteen liet ik hem los en liep om de auto heen. Hij stond met de voorkant tegen een boom aan. Er was schade aan de motorkap. Glassplinters van de lamp lagen als kruimels op de grond.

‘Verdomme!’

‘Mam, kunnen we nog wel naar huis?’

Ik haalde mijn schouders op en bukte. Op handen en knieën probeerde ik een glimp op te vangen van de onderkant. Waar moest ik op letten? Ik kon niets afwijkends vinden.

‘Ik denk dat het wel kan,’ blufte ik.

Valerie stond voor mijn geïmproviseerde make-up tafel in de slaapkamer. Ze hield haar mond open terwijl ze mijn mascara aanbracht.

‘Niet te veel,’ zei ik.

Ze zuchtte en deed alsof ze me niet gehoord had. Gefrustreerd staarde ik naar de kledingkast. Alles wat er hing was veel te casual; truien, sweaters, vesten, spijkerbroeken, eigenlijk alles. In Nederland had ik bijna al mijn kleding weggegeven aan de kringloop. Ik had alles achter me gelaten en nu voelde dat stom.

Val kwam naast me staan en keek naar het bed dat vol kleding lag. Ze schudde haar hoofd.

‘Zo ga je echt niet mee, mam. Wacht even.’ Ze rende in een drafje weg om even later terug te komen met een tas, die ze boven mijn bed omdraaide.

‘Kijk eens.’

Ik trok er iets van dunne stof tussenuit. Het was zachtblauw. Toen ik het omhoog hield zag ik dat het een oversized T-shirt was.

‘Ik weet niet of ik dit aan kan,’ stamelde ik.

‘Deze dan, mam?’ Ze trok er iets paars tussenuit.

‘Een zomerjurk? Met dit weer?’

‘Probeer het eerst.’

‘Oké, geef maar hier.’

Ik wurmde me in de stof. Omdat Valerie kleiner was dan ik, kwam de jurk bij mij tot net onder mijn billen.

‘Prima toch?’ merkte Valerie op.

‘Maar hij zit raar. Hier, kijk dan.’ Ik wees naar mijn boezem, die in de jurk samengeperst werd. Valerie trok iets anders van het bed en gaf het aan mij.

‘Hier, dat kun je eroverheen dragen. Dan zie je dat niet meer. Probeer eens?’

Het was een donkerblauw spijkerjasje dat ik ooit met haar in een hippe shop in Amsterdam had gekocht. Met een handige beweging trok ik het over mijn schouders.

‘Nou, ik weet het niet, hoor.’

‘Wat is er mis mee?’

‘Ik zie er zo... tienerachtig uit.’

‘Mam, je ziet er prima uit.’

Jason stormde mijn kamer binnen.

‘Gaan we nog? Het is half zeven.’

‘Ja. We gaan zo. Wat vind jij hiervan?’

‘Je bent mooi, mam.’

Enigszins ongemakkelijk stapte ik naar binnen. Het huis waar ik gisteren in een badjas chocolademelk op de bank had gedronken was omgetoverd tot een feestruimte. De banken waren tegen de wanden aan geschoven en de eettafel stond uitnodigend vol met allerlei hapjes, glazen en flessen drinken. Sally verwelkomde me, terwijl Val langs me heen schoot om meteen met Laura weer door de achterdeur te verdwijnen. Sally mompelde iets tegen me. Ik zag haar

lippen bewegen en knikte mechanisch. Het drong niet tot me door wat ze allemaal zei. Mijn ogen scanden de kamer, op zoek naar Robert. Sally tikte me aan en ik schrok op.

‘Gaat het wel? Je ziet zo wit?’

‘Sorry.’

‘Het valt zeker niet mee? Twee kinderen in je eentje opvoeden. Misschien kan ik je daarbij helpen. Ken je Lucy Meyer al? Ze is een geweldige oppas. Wacht, ik stel je aan haar voor.’

Nog voordat ik kon protesteren liep ze van me vandaan. Ik volgde haar als een schoothondje en lachte vriendelijk toen ze iemand op de rug tikte.

‘Lucy, dit is onze nieuwe buurvrouw.’

Lucy stak haar hand naar me uit. Ze leek niet veel ouder dan Valerie, een jaar of negentien schatte ik.

‘Mikayla heeft twee kinderen die ze in haar eentje moet opvoeden.’

Het meisje keek me met grote ogen aan.

‘Oh, dat zal wel zwaar zijn?’

Ik knikte.

‘Mikayla is weduwe,’ vulde Sally aan.

Er volgde een ongemakkelijke stilte. Het jonge meisje staarde verlegen naar de grond.

‘Dus jij past op voor de Hansons?’ vroeg ik om de stilte te doorbreken.

‘Ja. Ik mag soms op Laura passen,’ glimlachte ze. ‘Maar ik kan er een adres bij gebruiken. Mijn bijbaan bij Mac’s verdient niet echt veel en ik moet nog aan mijn rechtenstudie beginnen. Ik word de eerste advocaat hier.’

‘Ze kan het oppasgeld goed gebruiken,’ zei Sally.

‘Dat geloof ik graag. Maar ik heb echt geen oppas nodig.’

De tiener had een scherpe en vriendelijke blik in haar ogen. Haar rossige haren maakten haar lichte huidskleur

nog witter. Ze had iets over zich waardoor ze meteen betrouwbaar overkwam.

‘Dus je wilt gaan studeren?’ Als journaliste kon ik als de beste vragen stellen, precies op het juiste moment.

Lucy glimlachte, antwoordde me zelfs maar ik werd afgeleid. Mijn blik dwaalde af naar Robert die ik in een flits in een hoek zag staan praten met een kale man. Onze blikken kruisten elkaar. Gaf hij me een knipoog? Ik verschoot van kleur en knikte snel naar Lucy die op een reactie leek te wachten.

‘Ja, dat klinkt goed. Ik wist niet dat ze geen advocaten hebben in Rocky Roads. Iemand moet de eerste zijn, toch? Volgens mij hadden ze voorheen ook geen journalisten.’

‘Precies,’ zei Sally. ‘Dat zei ik haar ook al. Meegaan met de tijd.’

‘Daarom pas ik op.’

‘En ze is goed,’ voegde Sally eraan toe.

‘Over oppassen gesproken,’ zei ik verontschuldiging. ‘Ik ga eens op zoek naar Jason.’

‘Is dat hem?’

Lucy wees op de jongen die bij de tafel zijn best stond te doen om salade op zijn bord te krijgen.

‘Ik help hem wel even,’ zei ze vriendelijk en weg was ze.

‘Pittige tante, niet?’ vroeg Sally.

‘Erg ambitieus,’ zei ik een beetje verloren.

‘Kijk wie we daar hebben!’ Sally wuifde naar een zwaar opgemaakte vrouw die net binnen kwam zetten.

Ze viel meteen op. Niet alleen vanwege haar uiterlijk, maar ook door de zoete muskusachtige wolk die ze met zich meedroeg. Haar nauwsluitende, rode jurkje bedekte haar boezem maar net. De stiletto’s gaven het geheel iets hoerigs. Alles irriteerde me aan haar. Meteen. De eerste seconde al.

‘Sally, lieverd!’ riep ze luid. Ze kwam op ons af en kuste Sally in de lucht in de buurt van haar wang.

‘Leuk feest.’

De vrouw staaarde ongegeneerd naar mijn paarse jurk. Mijn wangen gloeiden. Zo ongemakkelijk had ik me niet vaak gevoeld. Het was verstikkend. Of was dat haar overdadige parfum? Nee, het was haar hele aanwezigheid. Het liefst was ik weggerend, maar de hand die ze uitstak kon ik niet negeren.

‘Dit is Mikayla. Onze nieuwe buurvrouw,’ zei Sally. ‘Robert heeft haar gisteren gered.’

‘Ah. De mysterieuze nieuweling.’

‘Zo mysterieus ben ik niet.’

‘Ik ben Victoria Staffords van Vicky’s Pie.’

‘Vicky’s Pie?’ kon ik alleen maar uitbrengen.

‘Victoria is de eigenaresse van de koffiefbar,’ zei Sally enthousiast.

‘Het is veel meer dan een koffiefbar,’ zei Victoria bits.

‘Ja, natuurlijk. De enige en beste van Rocky Roads,’ zei Sally slijmerig.

Victoria’s onderzoekende blik gleed nu over mijn gezicht. ‘En wat doe jij?’

‘Ik ben journaliste. Ik werk hier aan mijn eerste boek.’

‘Je eerste boek? Toe maar.’ Ik meende een glimp van afkeer te zien.

‘Bijzondere buurvrouw,’ zei Sally.

‘Er valt vast genoeg inspiratie op te doen hier in onze gemeenschap. Genoeg voer voor nieuwsgierige journalisten,’ zei Victoria. Het was alsof ze ineens alle gezelligheid uit de kamer trok. Het volgende moment knikte ze koeltjes naar me bij wijze van afscheid. Ze draaide zich om en liep weg.

‘De bel,’ zei Sally.

Ze verontschuldigde zich en liet me alleen. Ongemakkelijk bekeek ik het gezelschap. Laura en Valerie zaten op de bank, giechelend. Jason stond nog altijd bij de tafel, hij was in gesprek met Lucy, die haar bord met hapjes overlaadde. Ik voelde me buitengesloten, allerminst welkom. Ineens trok iemand me aan mijn schouder.

‘Je beaver tails.’

Ik kreeg een bord onder mijn neus geschoven met een zoet ruikend goedje erop. Het rook naar kerst, naar kaneel en speculaas, maar het zag er anders uit. Als een platgeslagen oliebol. Robert scheurde er een hoekje af en drukte het in mijn mond.

‘Proef. Het is echt lekker,’ zei hij plagend. ‘Ik doe altijd wat ik beloof. Speciaal voor jou gemaakt. Omdat je niet kunt sterven voordat je weet wat het is.’

‘Da wask ook nie va plan,’ smakte ik.

Ik slikte het spul weg. Het had een donutachtige smaak.

‘Niets mis mee, toch?’ Robert nam zelf een hap van het overgebleven stuk.

‘Nee,’ zei ik. ‘Dank je; ook voor de uitnodiging.’

Hij trok me mee naar de tafel, waar Jason en Lucy nog altijd stonden te praten.

‘Hé,’ zei Lucy toen ze ons aan zag komen. ‘Cool feest en nog van harte met je verjaardag, Robert.’

Ik verschoot van kleur omdat ik besepte dat ik hem helemaal niet gefeliciteerd had.

‘Dank je Lucy, maar je hoeft me echt niet te feliciteren met het feit dat ik een stap dichterbij mijn graf sta.’ Meteen draaide hij zich om naar mij alsof hij iets verkeerd had gezegd.

‘Sorry. Dat was niet echt tactisch.’

‘Geen probleem,’ zei ik.

‘Iedereen weet het van je man,’ merkte Lucy op.

‘Daar moet ik even aan wennen,’ bekende ik.

‘Aan Robert valt nooit te wennen,’ giechelde Lucy. Ze draaide zich om en lokte Jason mee met de woorden ‘zullen we iets leuks gaan doen?’

‘Let niet op haar.’ Robert rolde met zijn ogen. ‘Lucy heeft een grote mond, maar een klein hartje.’

‘Ze is wel eerlijk.’

‘Soms een beetje te.’

‘Dat mag ik wel.’

Die glimlach.

Robert wees naar de tafel.

‘Zie je dat? Allemaal voor jou. Om te vieren dat je nog leeft.’

Ik wist niet precies hoe ik dat op moest vatten.

‘Het is toch je verjaardag?’

Hij schonk twee hoge glazen vol met champagne en gaf mij er één van. ‘Proost. Op verjaardagen, beaver tails en dat we nog leven.’

Ik schoot in de lach.

‘Het is geen grap. Ik vind jou grappig. En leuk. Al vanaf het eerste moment dat ik je zag.’ Robert nam een slok en keek me onderzoekend aan.

Ik voelde mijn wangen gloeien. Snel nipte ik aan mijn champagne.

‘En jij? Wat vind jij van mij, Mika?’

Ik goot de inhoud van mijn glas in een keer achterover en voordat ik iets kon zeggen vulde hij het opnieuw.

‘Misschien vind ik je wel aardig. Maar dat is vast het redderssyndroom,’ zei ik zacht.

‘Dat verzin je ter plekke...’

Ik smolt weg in zijn bruingroene ogen. *Verdomme, Mikayla*, schoot het door me heen. *Dit kan echt niet.*

Langzaam nipte ik aan het volle glas. Tijd rekken, dat moest ik doen. En vooral niet rood worden.

‘Zwijgen is toestemmen,’ zei hij. ‘Ik heb me vandaag speciaal voor jou geschoren. Of heb je het liever ruw?’

Ik verslikte me en de champagne spoot uit mijn mond.

‘Duidelijk een liefhebber van het ruwe type dus,’ zei Robert. Hij staaarde me geamuseerd aan.

Ineens drong die zware, verstikkende lucht weer in mijn neus. Opium.

‘Zo, zijn de tortelduifjes lekker bezig?’ zei Victoria. Ze drong zich tussen ons in; stond verdomme bijna tegen Robert aan te rijden. Wat een snol.

‘Je hebt kennismemaakt met onze charmeur. Pas maar op dat je je niet brandt, liefje. Hij is nogal heet.’ Ze liet een schelle lach horen.

‘Vicky, schrik onze nieuwe gast niet af, wil je?’

‘Oh, charmant als altijd, Robbie. Als ik jou was zou ik eens een blik werpen op Sally. Ze is buiten. Volgens mij heeft ze iets te veel van die heerlijke champagne op. Ik moet gaan. Zaken gaan voor het plezier, hè? Dag Mikayla. Misschien zie ik je eens in mijn café?’ Ze knipoogde naar me terwijl ze van ons vandaan liep.

‘Trek je niets aan van Victoria. Ze is nogal...’

‘Een opdringerige del?’

‘Hm, proef ik jaloezie? Sorry. Ik moet even checken of het goed gaat met Sally. Ik spreek je straks wel. Je blijft toch nog wel hangen?’

Blijkbaar zag hij mijn twijfel, want hij legde zijn hand op mijn schouder. Een siddering trok door me heen.

‘Ik zou het jammer vinden als je nu al vertrok.’

‘Goed dan, ik blijf nog wel even,’ knikte ik.

Robert liep weg. Hij bewoog zich soepel en... ineens voelde ik iemand op mijn rug tikken.

‘Mam, mag Laura bij ons komen logeren?’ Valerie keek me smekend aan.

‘Wanneer? Nu?’ vroeg ik.

‘Ja. Van haar moeder mocht het, toch?’

‘Mam zei dat het goed was,’ knikte Laura.

‘Ik weet het niet.’

‘We hebben een idee, mam. We hebben het er ook al over gehad met Lucy Meyer. Ze is echt zo cool. Lucy wil op Jason passen, dat hebben we al geregeld. En ze zal zorgen dat we op tijd gaan slapen. Mag het? Please?’

‘Huh? Jullie hebben het al geregeld?’

Valerie knikte. ‘Ja. Goed hè? Ze kan ons naar huis brengen, dan kan jij nog wat langer blijven. Handig toch? Dan kun je iedereen hier leren kennen, terwijl wij thuis een pyjama-party houden.’ De meiden giechelden weer.

‘Tja.’

Lucy kwam op ons af gelopen, alsof er een of andere samenzwering gaande was waar ik nu pas bij betrokken werd. Jason liep naast haar en had zowaar haar hand vast.

‘Ik kan oppassen, geen probleem,’ zei ze alsof de zaak al beslecht was.

‘Ah, mam. Voor deze keer?’ Val had weer die puppyblik in haar ogen.

‘Goed dan,’ zei ik voordat ik er goed over had nagedacht. ‘Maar ik kom niet veel later.’

Val maakte een sprongetje en vloog me daarna om de nek. ‘Dank je wel.’

‘Dan ga ik even mijn spullen halen,’ zei Laura.

‘Mag jullie Playstation mee?’ probeerde Jason.

‘Dat moet ik aan pap vragen,’ zei Laura.

‘Nee, die gaat niet mee,’ zei ik. ‘Lucy kan vast wel een ander spelletje met jullie spelen.’

‘Zeker,’ antwoordde ze.

‘Wat een gezellige boel hier,’ zei een onbekende zware stem. ‘Hallo Lucy, stel ons eens officieel voor, wil je?’

‘Natuurlijk. Mevrouw Jackson? Dit is Ted Skinner, onze burgemeester.’

Ted was de enige die er erg formeel uitzag. Hij had een stropdas aan, met een streepjesmotief. Het montuur van zijn bril was modern, maar de lichtzilveren kleur gaf de man iets koels. Zijn schedel was goed zichtbaar door het kort getrimde grijze haar heen. Achter de bril gingen twee vossenogen schuil.

Ik stak mijn hand uit. ‘Mikayla.’

‘Het is me een eer, mevrouw Jackson, eh... Mikayla,’ zei Ted terwijl hij mijn hand aannam. ‘Nog gecondoleerd met uw man.’

‘Oei, ik eh... ik moet ervandoor,’ zei Lucy nerveus. ‘Ik breng de kinderen van mevrouw Jackson naar huis en pas daar op haar zoon. Als soort van proef.’

‘Zo, toe maar mejuffrouw Meyer. Nu al aan het solliciteren?’

Ze knikte verlegen en zonder verder iets te zeggen liep ze naar de kinderen die bij de voordeur stonden te wachten. Ik zwaaide ze na en even voelde ik me hopeloos verloren tussen al deze vreemde mensen. *Was ik maar meegegaan*, schoot het door me heen. Nu stond ik hier en wist niet wat ik moest zeggen. De oude man maakte me nerveus. Was het zijn postuur? Iets maakte me achterdochtig, mijn intuïtie zei me dat er iets niet klopte, maar ik kon niet achterhalen wat het was.

‘Het valt zeker niet mee, hè?’

Ongemakkelijk staarde ik naar mijn halflege champagne-glas. Mijn hoofd was licht.

‘Het is net alsof ik hem niet goed kende,’ zei ik.

‘Begrijpelijk. Het is inderdaad een vreemd verhaal. Al die tijd wisten wij in Rocky Roads niets van jullie.’

Ik nipte aan mijn glas om niets te hoeven zeggen.

‘En dat is vreemd,’ vervolgde Ted Skinner. ‘Want we zijn hier net één grote familie.’

‘Dat zei Lucy ook al.’

‘Ja, dat krijg je in een kleine gemeenschap. Steven kwam hier af en toe, regelde wat zaken en vertrok dan halsoverkop. Vaak zonder afscheid te nemen.’

‘Herkenbaar.’

‘Excuus, verkeerde woordkeus. Maar had je het nooit door?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Doet er ook niet toe. Blijkbaar heeft hij niet alleen ons misleid.’

Ik knikte en dronk de laatste slok uit mijn glas.

‘Als er iets is wat ik voor je kan doen? Mijn deur als burgervader van Rocky Roads staat altijd open. Ik ben er voor je.’ Hij kneep hard in mijn schouder waardoor ik van schrik bijna het champagneglas uit mijn handen liet vallen.

‘Ja, ik... eh... zal het onthouden,’ zei ik. ‘Fijn, Ted. Eh, meneer Skinner.’

‘Gewoon Ted,’ zei hij. ‘De plicht roept. Ik moet nog een hoop papierwerk regelen. Hoort bij de job. Doe rustig aan, Mikayla.’

Blijkbaar was dat het startschot van de aftocht van een hoop andere gasten. Vlak nadat Ted Skinner was verdwenen liep het praktisch leeg. Het was ongemakkelijk rustig aan het worden en ik voelde me langzamerhand een indringer. Moest ik niet gaan? Kijken of het goed ging met de kinderen? Ja. Ik zou gaan. Maar niet voordat ik Robert bedankte voor de uitnodiging. Op de bank zat nog een

groepje na te praten. Iemand die gekleed was als pastoor schoot omhoog toen ik hem passeerde.

‘Oh, mevrouw Jackson,’ zei hij terwijl hij zijn hand al uitstak zodat ik hem niet kon negeren. ‘Ted heeft ons allemaal ingelicht over de situatie met wijlen uw man. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk en misschien wilt u daar met iemand over praten?’

‘Dank u,’ zei ik tegen de gezette man.

‘Morgenochtend hebben wij dienst. Het is maar een kleine club, maar we steunen elkaar hier door dik en dun, in goede en in slechte tijden.’

‘Ja, dat had ik al door.’

‘U kunt langskomen.’

‘Misschien,’ loog ik.

‘Dat zou fijn zijn, mevrouw Jackson. Erg, erg fijn.’ De andere mensen op de bank knikten vriendelijk naar me, alsof ik zojuist toegelaten was tot hun intieme clubje.

‘Leuk om u te ontmoeten, vader,’ zei ik.

De man schudde zijn hoofd.

‘Alstublieft. Hier doen we niet zo formeel. Noem me Richard. Er is maar één vader.’ De pastoor gooide zijn handen omhoog om zijn woorden kracht bij te zetten. Ik lachte schaa-pachtig en wees naar de deur aan de achterzijde.

‘Ik moet nog even gedag zeggen. Dank u wel voor de uitnodiging en tot ziens.’

‘Tot ziens, mevrouw Jackson.’

Ik sloeg het hele glas achterover. Waggelend liet ik het bankgezelschap achter me en opende de deur aan de achterzijde. Ik kwam uit in iets dat leek op een bijkeuken, vol schappen en rommel die ik in het duister maar moeilijk kon onderscheiden. De deur viel achter me dicht. Het werd zo donker dat ik niets meer zag. Ik hoorde een vreemd

geluid dat ik niet kon thuisbrengen. Toen ik me omdraaide trok iemand me hardhandig mee een of andere bezemkast in, zo snel dat ik niet kon reageren. In het duister zag ik alleen een paar glinsterende ogen. Mijn hart ging tekeer, ik ademde zwaar van de spanning, maar kon niets uitbrengen.

‘Zijn ze al weg?’ fluisterde Robert.

Ik schudde mijn hoofd. ‘De pastoor zit er nog.’

Robert proestte het bijna uit.

‘Hij vroeg of ik morgen langskwam.’

‘Ssst,’ fluisterde hij weer. ‘Ze gaan zo wel weg.’

‘Wat doen we hier eigenlijk?’

Robert streek met zijn wijsvinger over mijn wang. Het volgende moment voelde ik zijn adem in mijn gezicht en voordat ik het wist raakten zijn warme lippen mijn nek. Mijn knieën knikten, waardoor ik bijna omviel. Net op tijd hield Robert me overeind.

‘Mikayla, we willen de pastoor toch niet wekken?’ fluisterde hij lacherig.

‘Ik ben hier niet zo zeker van. Zo in deze kast. Dit is nogal, nou ja... nogal bizar.’

‘Op een goede manier?’

‘Op een slechte manier, Robert,’ beet ik hem toe. ‘We komen in de hel. Verdomme, er is een pastoor in de kamer hiernaast.’

‘Kom op, Mika. Ik zag hoe je naar me keek. Hongerig. Niemand zal het merken.’ Hij schoof zijn handen onder mijn jurkje.

‘Dit kan niet. Echt niet,’ klaagde ik.

‘Het kan wel.’ Robert schoof een plank leeg en duwde me ertegenaan.

‘Robert?’

Handen schoven over mijn rug en gleden af langs mijn ruggengraat. In een handige beweging trok hij mijn slipje naar beneden.

‘Dit kan niet...’ fluisterde ik. Toch meende ik het niet meer. Zijn lippen waren overal. Ik sloot mijn ogen en beantwoordde zijn tongbeweging toen hij mijn mond binnendrong. Zijn handen schoven weer omhoog onder mijn jurk en ineens liet hij me los.

‘Geen bh? Ben jij altijd zo stout of is dit speciaal voor mij?’

Ik greep zijn donkere haar vast, trok hem naar me toe en kuste hem. Het kon me niets meer schelen of pastoor Richard en zijn vriendenclubje ons zouden betrappen. Het was al zo lang geleden. Zo lang. Hongerig knoopte ik zijn spijkerbroek los en trok daarna de jurk uit. In het duister zag ik zijn ogen oplichten.

‘Hier heb ik van gedroomd, Mika,’ fluisterde hij in mijn oor terwijl hij mijn borsten masseerde.

Ik kreunde. Hij duwde me tegen de plank aan en trok een been omhoog. Net toen ik een nieuwe kreun niet meer kon onderdrukken hoorde ik de deur opengaan. De stem van de pastoor galmde door de bijkeuken.

‘Nee, hier ook niet. Misschien slapen ze al?’

Ik hield mijn adem in terwijl Robert me plagerig in mijn oorlel beet. Hopelijk was mijn ademhaling niet zo luid als hij in mijn hoofd klonk.

‘We gaan,’ zei de pastoor, waarna de deur piepend dicht ging, even later gevolgd door de voordeur.

‘We zijn alleen. Eindelijk,’ mompelde Robert.

‘Ja.’

Hij sloeg zijn armen om me heen, trok me omhoog en zette me op de lege plank.

‘Wat ben je van plan?’ fluisterde ik.

‘Dat weet je wel.’ Hij pakte mijn benen vast en duwde ze uit elkaar. De plank wiebelde en bijna verloor ik mijn evenwicht, maar Robert duwde zijn plakkende lijf tegen me aan, waardoor ik vastgeklemd werd tegen de muur.

Ik slaakte een kreetje toen hij in me drong.

‘Is het lang geleden?’

Hij tilde me iets omhoog en ging verder.

Ik ademde zwaar. Ritmische tintelingen spoelden over me heen. Er was alleen nog maar een kloppend gevoel onder in mijn schaamstreek. Vragend naar meer. Hongerig. Bijna smekend.

‘Wat voel je lekker,’ hijgde Robert. Ik greep de plank waar ik op zat goed vast en kantelde mijn bekken naar voren. De plank kraakte gevaarlijk, maar Robert greep me vast. Zijn stotende bewegingen werden heftiger.

‘Dieper,’ hoorde ik mezelf hijgen.

Hij liet me los en trok mijn benen zo ver uit elkaar dat ik mijn liezen voelde rekken. Zijn stoten gingen nog harder, sneller, tot ik mezelf niet meer in de hand had en het uitkreunde.

‘Laat je maar gaan.’ Zijn ruwe handen gleden naar mijn nek.

Roberts zweterige lichaam boorde zich verder in me en ik greep een plank boven me om mijn evenwicht te bewaren. Een pot kwam naar beneden en maakte een hels kabaal van rinkelend glas. Ik beet op mijn lip.

‘Shit,’ mompelde ik terwijl ik mijn handen tegen zijn borstkas plaatste. ‘Stop! Straks komt Sally.’

‘Sally is buiten westen. We zijn alleen,’ hijgde hij.

Buiten westen, galmde het door mijn hoofd, maar ik was al te ver weg om te beseffen wat Robert precies bedoelde. Zweet druppelde van mijn lichaam af en ik wist niet of het van mij was of van Robert. Mijn hoofd gloeide en mijn

lichaam leek ondertussen in brand te staan. Het knijpende gevoel werd zo hevig dat ik mijn nagels in zijn vlees zette terwijl ik omhoog schoot en Robert helemaal in me zoog. Hij kreunde het uit en gelijktijdig voelde ik alles aan onze lichamen samentrekken en schokken, alsof we samensmolten tot een gloeiend geheel.

‘Dat was heerlijk,’ zei hij traag.

Hij kustte me nog een keer in mijn nek, die beurs aanvoelde, en liet me los. Hij pakte zijn spijkerbroek en zijn shirt van de vloer en liep de bezemkast uit. Snel pakte ik mijn jurk op en trok hem over me heen. Hoe had ik mezelf zo kunnen laten gaan? Zo was ik niet. De jurk plakte aan mijn lichaam vast. Ik sprong in mijn onderbroek en liep voorzichtig om het glas op de grond heen. Robert trok me naar zich toe en omarmde me innig.

‘Dit blijft ons geheim, toch?’ vroeg hij zacht.

‘Ja, eh... natuurlijk. Geen probleem. Mijn leven is al ingewikkeld genoeg.’

‘Ik wil Sally niet belasten.’ Robert liet me los, pakte stoffer en blik uit de hoek en veegde de glassplinters op. De koelte waarmee hij mij zojuist toegesproken had bezorgde me rillingen. Dit was beslist een fout die ik had begaan. Ik kende hem niet eens.

‘Ik, eh... ik moet gaan,’ zei ik beschaamd.

‘Goed. Ik ga ook slapen. Het was me de verjaardag wel. Tot snel, Mika. Het was erg lekker.’ Stomverbaasd liet hij me in de bijkeuken achter. Ik mopperde op mezelf. Dat ik er een puinhoop van maakte. Dat dit echt niet kon. Ze leken zo’n gelukkig gezin. Boos raapte ik mijn vest van de grond, sloeg het om me heen en greep in de zakken naar de autosleutel. ‘Shit!’

Ik opende de bezemkast en haalde opgelucht adem. Mijn sleutels lagen in de hoek. Toen ik me bukte om ze op te

rapen viel mijn oog op een stapeltje kranten en brieven. In een fractie van een seconde zag ik mijn naam staan. Ik trok het A4'tje uit de krantenstapel en onderzocht het aandachtig terwijl er allerlei vragen door me heen schoten. Waarom in godsnaam zou iemand mijn naam op een papiertje schrijven? Verder stond er niets op, het was leeg. Ik trok het stapeltje naar me toe en bladerde er als een waanzinnige doorheen. Niets. Alleen kranten, rekeningen en nieuwsbrieven van school. Op het moment dat ik het terug wilde stoppen hoorde ik iets breken. Het klonk gedempt, alsof iemand ergens tegenaan liep en het kwam van buiten. Geschrokken propte ik het papier in mijn zak en sloop naar de achterdeur.

In het duister van de nacht zag ik een schim, een dunne gedaante die zich vreemd voortbewoog. Het was Sally. Ze zwalkte als een dronken matroos van links naar rechts. Op de grond, vlak voor haar voeten, lag een aardewerken pot in scherven. *Die gaat er zo in vallen*, schoot het door me heen. *Ze gaat vallen en haalt haar benen open*. Ergens voelde ik een vreemdsoortig mededogen voor haar. Misschien omdat ik haar zojuist had verraden, in haar eigen huis. Wist Robert hiervan? Dat moest wel. *Sally is buiten westen*, had hij gezegd. Dat herinnerde ik me duidelijk. Hij had haar gewoon laten liggen. Wat een klootzak. Zijn eigen vrouw aan haar lot overlaten. Bah! Ik voelde me vies.

Ik duwde de klink naar beneden en rende op Sally af, die net in elkaar zakte. De versplinterde pot lag pal onder haar.

‘Nee, niet hier gaan liggen. Kom maar mee, Sally.’

Ik probeerde haar op haar eigen benen te laten staan. Al duwend kreeg ik haar in beweging, richting de schommelbank die tegen het huis aan stond. Bij de bank liet ik haar los. In het blauwe maanlicht zag ik haar vochtige wangen. Haar verwilderde haren hingen voor haar gezicht. Er was

niets over van de sjeke vrouw die ik gisteren had ontmoet. Sally snotterde onophoudelijk, terwijl ik naast haar op de schommelbank kwam zitten. Waarom rende ik niet gewoon heel hard weg? Het kon nog. Ze had me niet door. Maar mijn schuldgevoel hield me hier, als een gewond, gevangen dier. Ik sloeg mijn handen voor mijn ogen. Stommerd! Ik moest naar huis. Naar de kinderen, die me misten. Of nee, dat niet eens. Ze hielden een pyjamaparty. Het was een slecht excuus. Ondertussen wiegde Sally heen en weer.

‘Ik... ik voel me niet zo best,’ zei ze langzaam.

Geweldig. Nu ze me opmerkte en aansprak kon ik niet meer weg.

‘Zal ik je naar bed brengen? Of Robert roepen?’ vroeg ik.

Het was het enige dat ik kon verzinnen. Maar Sally bewoog afkeurend haar wijsvinger heen en weer.

‘Nee, nee, nee.’

‘Oké, dat is duidelijk. Maar ik kan je hier niet achterlaten. Je hebt iets te veel gedronken.’

‘H-het gaat wel weer,’ zei ze traag. ‘Alleen draait het wel een beetje.’

‘Hoelang ben je hier al? Je handen zijn helemaal verkleumd.’ Ik sloeg de deken van de schommelbank om haar heen. Ze wiebelde onrustig heen en weer en klopte vervolgens op mijn schouder.

‘Weet je? Je lijkt erg op haar. Dezelfde haren, zelfde gezichtsvorm. Zelfs je lippen.’

‘Ik snap even niet...’ begon ik, maar meteen onderbrak ze me.

‘Jaja, dat is het probleem, niet? Niemand snapt het. Of ze doen alsof ze het niet snappen. Snap je?’

‘Sally, ik denk echt dat je veel te veel hebt gedronken. Je raaskalt.’

‘Nee, nee. Ik voel me helder. Heel helder. Kristalhelder. De wodka is gezakt. Weg, weg...’ Ze wapperde raar met haar handen, alsof ze vloog. ‘Nee, hoor. Sally is niet gek. Ooooooh, nee! Helemaal niet gek.’

‘Dat zeg ik ook niet.’

Ze sloeg haar handen over haar hoofd en dook ineen. ‘Verrekte koppijn,’ kreunde ze zachtjes.

Ik staarde in de verte, naar het donkere bos. Ik had het idee dat duizenden ogen me als een lekker hapje aanstaarden. Meer dan een paar uilen hoorde ik niet. Alleen de wind die om het huis waaide.

‘Je hebt een kater, Sally. Rustig ademen,’ zei ik ten slotte.

‘Het is alsof ze vergeten is.’

‘Wie?’

‘Jo natuurlijk. Arme Joanna.’

‘Wie?’

Ze keek me met samengeknepen ogen aan. ‘Jij bent journaliste. Doe dan onderzoek. Onderzoek Joanna.’

Meteen maakte een nieuwsgierigheid zich van me meester.

‘Vertel me eens iets over deze Joanna.’

Ineens schoot Sally voorover. Ze hoestte een paar keer en begon te kokhalzen. Net op tijd schoof ik mijn voeten aan de kant. Een lading gele drab spoot over de grond. Ze kuchte en hoestte. Ik schoof mijn hand voor mijn mond om niet zelf over mijn nek te gaan, maar de stank was zo doordringend dat het me moeite kostte om niet de hele bever tail eruit te gooien. Na een paar keer slikken, ging het weer en ook Sally leek zich te herstellen.

‘S-Sorry,’ mompelde ze.

Ze bibberde en ik twijfelde of ik een arm om haar heen moest slaan of gewoon iets geruststellends moest zeggen. Ze begon weer te praten voordat ik een beslissing kon nemen.

‘Jo, Jo. Liefste Jo,’ fluisterde ze samenzweerderig. Ze gooidde haar hoofd achterover en keek naar de sterren, die helder oplichtten in het ijzige duister. ‘Zal ik je iets vertellen over Joanna? Iedereen wist het van haar.’

‘Oh?’

‘Natuurlijk. Jo was mooi, mooi genoeg om snel aan geld te komen. Ze wilde weg hier. Ik weet waarom ze het deed. Ze wilde weg. Hoor je me? Tot Robert haar redde. Robert wil iedereen redden. Altijd maar iedereen redden.’

Ik kuchte ongemakkelijk. Ze had het niet door.

‘Maar Joanna was niet te redden, hoe hij het ook probeerde. Ze waren jong nog, toen. Zo jong en meteen zijn grootste liefde. Robert en Joanna gingen samenwonen en trouwden.’

Ik keek haar met grote ogen aan.

Ze knikte traag. ‘Ja, en toen kwamen de problemen. Groote problemen. Jo was nooit gestopt met bijklussen.’

‘Bijklussen?’

Ze lachte, alsof ik iets grappigs had gezegd.

‘Oh, Jo, Jo,’ zong ze dramatisch. ‘Arme Joanna toch. Robert kreeg er een hoop mannen bij in de relatie. Haha, relatie...’ Ze proestte het uit. ‘Ze had veel mannen. Veel - veel mannen. Wie kende Jo niet? Ze neukte met het hele dorp. Iedereen deed het met Jo. Iedereen. Steven ook.’

Ineens veranderde haar lachbui en tranen biggelden over haar gezicht. Er schoot een siddering door me heen.

‘Steven? Heb je het over mijn Steven?’

Ze snikte en wreef haar wang met haar mouw droog.

‘Ja, wie anders?’

‘Steven had iets met deze Joanna?’

Ze keek me met waterige ogen aan en trok haar wenkbrauw op. ‘Tuurlijk.’

‘Dat... dat wist ik niet,’ mompelde ik.

‘Blijkbaar weet je wel meer niet.’ Ze lachte weer hard.

‘En toen?’

Sally zuchtte diep en boog voorover. Even dacht ik dat ze zo van de schommelbank zou vallen, maar ze herstelde zich en streek over haar jurk, alsof ze de plooiën eruit wilde duwen met haar handpalmen.

‘En toen... toen kwam Robert erachter dat Jo hem voorloog. Dat ze nog steeds doorging. Tot...’

‘Wat gebeurde er met Joanna?’

Weer liep er een traan over haar wang. Ze snoof en gebruikte haar mouw als zakdoek.

‘Ze verdween en werd vermoord. In stukken gesneden. Als een... een...’ Ze maakte haar zin niet af en schudde ongelovig haar hoofd.

Ik slikte. ‘Dat spijt me voor je.’

‘Robert.... Hij is er nooit overheen gekomen.’ Ze keek me indringend aan, stak haar hand naar me uit en pakte een haarlok vast. ‘Ik ken Robert goed. Heeel goed. Je doet hem aan haar denken. Je lijkt op haar, je lijkt erg op haar. Ben je soms haar tweelingzus?’

Ik schudde mijn hoofd en slikte mijn walging weg. Ik voelde me zo gebruikt.

‘Dus Joanna verdween drieëntwintig jaar geleden?’

Sally liet mijn haar los en knikte.

‘Ja. Ze hebben Donald opgepakt voor de moord op Jo. En daarna... Niemand praatte nog over Joanna. Alsof ze er nooit geweest was.’

‘Hoe bedoel je? Waarom praat jij er wel over, Sally?’

Ze staaarde in de verte.

‘Ik mis Joanna. We waren een team...’

‘Dus als ik het goed begrijp is die Donald schuldig aan de moord op Joanna,’ probeerde ik het gesprek gaande te houden.

‘Ha! Nee, nee!’ Sally schudde driftig haar hoofd. ‘Dat was niet zeker. Ik ken Donald. Erg goed zelfs. Ik zeg je, hij was het niet.’

De journaliste kwam weer in me naar boven. Ik had me voorgenomen om alles uit Sally te trekken voordat we gestoord werden. Maar ze lachte alleen maar, helderder nu, minder dronken. Langzaam en wankelend stond ze op. Ze liep naar de deur en keek nog een keer achterom voor ze over de drempel stapte.

‘Welterusten Jo.’

Voordat ik kon reageren verdween ze naar binnen.

Ergens was ik opgelucht dat het maandag was. De kinderen waren zojuist naar school vertrokken. Eindelijk was er wat rust, tijd om het vreemde weekend achter me te laten en een nieuwe start te maken. Ik staarde vanachter mijn bureau, dat ik in de woonkamer tegen het raam aan had gezet, naar buiten, naar het kalme water en het bootje dat Robert gisteren had teruggebracht. Hij had gedaan alsof er niets gebeurd was en het leek me het verstandigste om het spelletje mee te spelen. Vooral omdat Sally in de auto op hem wachtte. Ze had net daarvoor Laura opgehaald van de geslaagde logeerpartij. Dus Robert had de boot achtergelaten, had Gollum over zijn kop geaaid en was bij Sally ingestapt. Hij had me verteld dat hij druk was met een of andere klus bij de pastoor. Dat ze “ook al wilden ze dat graag”, echt geen tijd hadden voor de koffie. Hij riep me door het raampje van de auto nog na dat ze snel weer iets van zich zouden laten horen en nog iets dat klonk als eten, maar het verwaaide waardoor ik het niet helemaal meekreeg. De rest van de zondag hadden Valerie, Jason en ik wandelingen gemaakt met Gollum. We hadden mens-erger-je-niet gespeeld, dat vreemd genoeg in het huis lag, taart gebak-

ken - want Val had zo veel zin in chocolade - en daarna hadden we in onze slobberkleding met de nog warme taart op de bank tv gekeken. Het was een heerlijke zondag geweest en ik had enorm veel zin om te beginnen aan mijn boek. Het verhaal dat Sally me verteld had intrigeerde me enorm. Zo erg zelfs dat ik besloot er iets mee te doen. Ik had me voorgenomen om op onderzoek uit te gaan zodra de kinderen naar school waren, omdat ik nog geen idee had voor mijn boek. In Nederland had ik iedereen voorgelogen; gezegd dat ik de hele plot had en het geheel alleen nog moest uitwerken. Maar nu staarde ik dus naar buiten, vanachter mijn laptop die een keurig wit blaadje liet zien met een knipperend stokje. Elf, twaalf, dertien, het knipperde maar door op het witte digitale vel.

‘Concentratie, Mika,’ sprak ik mezelf streng toe.

Ja, de titel. Ik moest eerst een titel hebben. Ik begon met wat ik in het vliegtuig hierheen bedacht had. Wat was het ook alweer? Verdomme, waarom schreef ik dat soort dingen nooit op? Was het niet iets dat leek op verdomme? Vervloekt! Ja, dat was het.

‘Vervloekt,’ zei ik hardop. Hm, dat klonk best lekker; al bijna als een thriller. Dat ik met Sally had gesproken was zeker geen toeval. Ook al had ik in het vliegtuig bedacht dat het zo moest heten omdat Steven me had verlaten. Omdat ik hem daarom vervloekte. Dagelijks. Het was een woord dat bij me paste sinds zijn zelfmoord. In het vliegtuig had ik ideeën gekregen. Veel. Maar nu staarde ik naar de grote letters die ik had getypt en vond Vervloekt eigenlijk een beetje cliché staan. Ik vergrootte het lettertype, zette het in een vette schreefloze letter en zuchtte. Het icoontje onderin verraadde dat de wifi het weer eens niet deed. Een bekend probleem

hier in Rocky Roads, had ik ondervonden. De enige internetverbinding die ik tot nu toe had gekregen was bij Mac's. De eigenaar had me enthousiast te woord gestaan en geholpen. Ik mocht zijn netwerk gratis gebruiken, maar daar had ik thuis natuurlijk niets aan. Mijn gedachten dwaalden doorlopend af, terwijl ik afwisselend naar het beeldscherm en dan weer naar het winterse tafereel buiten keek. Ik was met mijn gedachten bij gisteren. Sally's woorden schoten als losse chaotische klanken door mijn hoofd:

Joanna, relatie met Steven en Robert, verdwenen, dorpsgek, Donald...

en even was het alsof ik Victoria's naam had horen vallen. Nee. Dat was het niet. Sally had niets over Victoria gezegd. Victoria had me gevraagd langs te komen en eigenlijk had ik ineens veel zin in cappuccino. Ik kon een goede kop koffie wel gebruiken. Mijn simpele manier van koffie zetten met een filterhouder kon niet tippen aan de volautomatische machine die ik in Nederland had achtergelaten. Ja. Ik zou Victoria eens uithoren over Joanna. Wie weet zat er een verhaal in. Het klonk in ieder geval wel zo.

Enthousiast sloot ik mijn laptop af, sprong op en greep mijn jas en sleutels.

'Nee, Gollum. Af. Jij past op het huis. Brave hond.' De grijze kop van de husky ging scheef, alsof hij het er niet mee eens was. Zijn hemelsblauwe ogen stonden verdrietig.

'Kijk niet zo. Ik ben zo terug.' Ik trok de deur achter me dicht en sprintte naar de auto. Ik vloekte nog eens toen ik de deuk zag. Die herinnerde me aan het pijnlijke

voorval met Jason. Misschien wist Mac's wel een goede garage? Ik kon er op de terugweg even langsrijden en meteen mijn e-mails checken op zijn netwerk.

Ik startte de auto. De motor maakte na wat geratel een zware brom en sloeg aan. Goddank. Ik gaf gas en reed door de blubber omhoog. Na een paar minuten over het hobbelige pad kwam ik op de verharde weg en sloeg rechtsaf. De lucht was bewolkt, het donkergrijs stak mooi af tegen het groen van de dennenbomen die hier overal stonden. Ponderosa dennen, had ik me laten vertellen. Het stuur voelde ijskoud aan. Ik passeerde een paar houten huizen en even later het eerste kruispunt, en reed ook bij de tweede afslag rechtdoor, richting het centrum van Rocky Roads. Dat stelde niet veel voor, met één lunchroom naast de kerk, één tankstation met mini-market en een klein gemeentehuis er tegenover.

Ik zette de verwarming hoger en de muzikzender aan om het geluid van de blazer te overstemmen. Geruis. Ik drukte op het knopje in de hoop iets anders dan ruis te ontvangen en realiseerde me dat het door de klap afgebroken kon zijn. Ik zette de radio uit en zag dat ik al op de hoofdstraat zat. De huizen stonden hier dicht op elkaar en nadat ik op de rotonde de derde afrit had genomen, zag ik in de verte de vuurtoren van Rocky Roads in een dikke mist oprijzen. De haven. Ik reed rechtdoor het centrum in en passeerde de stenen kerk, die erg uit de toon viel bij de houten bouwstijl van de andere gebouwen. Ernaast was het gemeentehuis. Er stond een houten beeld van een beer buiten op het grasveld, dat netjes onderhouden was. Het was een redelijk groot gebouw, anders dan ik had verwacht, zeker voor zo'n kleine gemeenschap. Ertegenover stond een gebouwtje met een rood uithangbord dat Vicky's Pie schreeuwde.

Ik parkeerde de auto netjes in één van de leegstaande vakken en staarde vanuit mijn auto de lunchroom in. Door de spiegeling heen zag ik dat er weinig mensen binnen waren. Ik stapte uit, haalde diep adem en liep richting de entree.

Meteen werd ik overvallen door de sfeer. Het was alsof ik een filmset uit de jaren vijftig binnenstapte. Tegen de wand stond een grote jukebox waaruit een Elvis song klonk.

“I said I’m no good, I’m no good, I’m no good to anyone. To anyone, to anyone, to anyone after loving you...”

Kitscherige barkrukken stonden rondom een ovale houten bar. Alles was rood, met zilveren accenten; zelfs de barkrukken en de compartimentachtige tafeltjes met geruite tafellakens erop. Het was alsof je een ouderwetse trein binnenstapte. Aan de muur knipperden neonachtige reclames, die bijna pijn deden aan mijn ogen.

‘Sjezes,’ mompelde ik zachtjes toen mijn oog viel op de serveerster achter de bar. Ze had geblondeerd en getoupeerd haar, felroze lippenstift en droeg een Tiroler jurkje waarin haar boezem duidelijk zichtbaar was, met daaronder hoge witte sokken tot over haar knieën.

‘Fucking Dolly Parton,’ fluisterde ik gefascineerd.

Ze keek me met grote, zwaar opgemaakte ogen aan. *Wie draagt er tegenwoordig nog blauwe oogschaduw?* Maar ze lachte vriendelijk toen een van de mensen van de bar opstond en naar me toeliep. Het was een oudere man, bejaard bijna. Hij was kaal, op een rondje haar om zijn hoofd na. Zijn enige andere beharing bestond uit

een grote, grijze snor. Met uitgestoken hand kwam hij op me af.

‘Mevrouw Jackson?’ zei hij, terwijl hij me onderzoekend opnam. ‘Ik ben Harry Blake, sheriff van Rocky Roads. Of, nou ja, voormalig sheriff van Rocky Roads. Neem me niet kwalijk dat ik mijzelf niet voorstelde bij de Hansons, u was zo druk in gesprek met de burgemeester.’

Ik glimlachte vriendelijk naar de man. Het idee dat hij sheriff was geweest vond ik vermakelijk, omdat hij qua hoogte niet verder kwam dan mijn schouders.

‘Leuk om u te ontmoeten.’

‘U bent journaliste, is het niet? Dat vertelde pastoor Richard me gisteren toen we napraatten in zijn kerk. Geen roddels, hoor. Wees niet bang.’

Ik lachte.

‘We hadden u eerlijk gezegd verwacht. Tenminste, volgens Richard...’

Ik slikte mijn lach in. Voelde mijn wangen kleuren. De oude man liet mijn hand los en knipperde nerveus met zijn rechteroog.

‘Neem me niet kwalijk. Het zijn ook mijn zaken niet,’ zei hij. ‘Kan ik mijn verkeerde opmerking misschien goedmaken met een kop koffie en een beaver tail?’

Opgelucht knikte ik. ‘Dat lijkt me heerlijk.’

‘Maar alleen als u wilt, hoor. Ik bedoel, als u te druk bent met uw boek...’

Ik verbaasde me over de snelheid waarmee een nieuwtje hier door de gemeenschap ging. ‘Nee, het is oké. Ik wilde eigenlijk weer eens een goede bak cappuccino drinken.’

De man keek me met grote ogen aan. ‘Cappuccino?’

‘Eh, ja? Koffie met een schuimlaag?’

‘Oh, u wilt melk in uw koffie...’ Meteen draaide hij zich om naar de bar en schreeuwde zijn bestelling door naar Dolly Parton: ‘Cherry! Eén zwart, één melk en twee tails.’

‘Goed, Har. Komt eraan,’ zei de wulpse vrouw.

Harry liep naar een van de tafeltjes en wachtte tot ik plaatsnam. Onrustig keek ik om me heen. Op Harry en de serveerster na was er maar één man binnen. Hij had een wilde grijze baard, lange ongewassen haren en droeg een joggingpak vol vlekken. Al met al zag de man er slonzig uit. Als ik hem in Amsterdam tegen zou komen, zou ik hem wat geld toestoppen. Hij staarde me met open mond aan en een rilling trok over mijn rug.

‘Negeer Donald maar. Hij is niet helemaal in orde,’ zei Harry, terwijl hij met zijn wijsvinger tegen zijn slaaptikte.

Ik kreeg een schok bij het horen van die naam. Het was een naam die in mijn geheugen gegrift stond, sinds Sally vertelde over de verdwijning van Joanna.

‘Donald?’ vroeg ik zacht.

‘Ja.’

De ex-sheriff knikte. Hij trok zijn grijze wenkbrauwen op, boog naar me toe en fluisterde: ‘Donald Jones, van de moord op Joanna la Croix. Tenminste, dat zeggen ze. Maar ik geloof ze niet, omdat...’ Hij maakte zijn zin niet af. Cherry stond ineens naast ons met een vol dienblad, in haar veel te korte jurk en met uitpuilende boezem. Ze stond zo ver voorover gebukt dat ik even bang was dat haar tepels naar buiten zouden schieten.

‘Een melk, een zwart en twee beavers.’ Met een sierlijke behendigheid trok ze de borden van het dienblad.

‘Dank je, Cherry,’ zei de sheriff met een knipoog.

Ik bekeek het schouwspel met lede ogen. Uit de jukebox klonk nu een heel ander nummer:

*“Love, love me do,
You know I love you...”*

‘Mooie muziek.’ Ik deed geen moeite mijn sarcastische ondertoon te verbergen.

De ex-sheriff haalde zijn schouders op. ‘Het is nostalgisch, vind je niet?’

Ik pakte mijn koffie op. Het leek helemaal niet op cappuccino. Het had meer weg van lichtbruine melk. Zuchtend bracht ik het kopje naar mijn mond. Lauw. Smakeloos. Harry scheurde een stuk van zijn beaver tail en dompelde het in zijn koffiekopje. Al smakkend werkte hij de zoetheid naar binnen terwijl ik alleen maar kon kijken naar zijn druppelende snor.

‘Joanna...’ begon ik toen hij klaar was met zijn tail en een slok koffie nam. ‘Was ze samen met Steven?’

De man zette zijn kopje neer en kneep zijn ogen samen.

‘Mevrouw Jackson...’

‘Zeg maar Mikayla.’

‘Mikayla, je moet weten dat het lang geleden is.’

‘Voor mij is het nieuw.’

De man knikte, boog voorover en fluisterde zacht: ‘De doden moet je laten rusten. Voordat je het weet achtervolgen ze je en maken ze je gek.’

‘Zoals bij Donald?’

Harry lachte.

‘Een journaliste in hart en nieren. Als ik niet uitkijk trek je alle informatie uit me. En dan? Wie heeft daar wat aan? Jij? Joanna?’

‘Hij was mijn man,’ siste ik hem toe. ‘Ik probeer te begrijpen wat er aan de hand is. En waarom hij geheimen had. Waarom iedereen hier zo geheimzinnig doet.’

‘Tja, je man. Hoe moet ik het zeggen. Ik weet niet of je de waarheid wilt weten. Of iemand er iets aan heeft. Vergeet het.’

Ik voelde vreemde tintelingen door mijn lichaam trekken. De spiertjes bij mijn ogen had ik niet meer onder controle. Ik ademde diep in en langzaam uit. *Geduld, Mikayla. Geduld.*

‘Ik ben niet naar Canada gekomen om het te vergeten. Ik ben hier om antwoorden te vinden. Snap je? Ik voel me verraden, mijn leven was een leugen. Hoe moet ik verder als mijn verleden een illusie was?’

De oude man bromde iets wat klonk als eigenwijs, koppig en je vraagt er zelf om. Hij richtte zich op, zodat hij met zijn rug kaarsrecht tegen de leuning van de bank aan zat.

‘Goed dan. Maar ik waarschuw je voor wat ik je ga vertellen.’

‘Ik kan alles hebben,’ blufte ik.

‘Prima. Als sheriff heb ik de moord op Joanna van dichtbij meegemaakt. Ze hebben die arme gek van een Donald Jones opgepakt...’ Hij pauzeerde.

‘Ja?’

‘...maar mijn aanwijzingen wezen allemaal in de richting van Steven Jackson, uw man.’

Ik hapte naar adem, slikte een traan in. Toch, ergens, had ik dit antwoord verwacht. Waarom wist ik niet. Mijn neus liep vol en ik moest wel een akelig geluid maken om een loopneus te voorkomen.

‘Het spijt me, Mikayla.’

‘N-nee,’ mijn stem klonk hoog, pieperig. ‘Dank je wel, Harry. I-ik moet het weten, snappen...’

‘Je zult niet blij zijn met wat je vindt.’ Hij trok een papieren zakdoekje uit zijn jaszak, dat ik dankbaar aanpakte.

‘Als ik je wat advies mag geven? Laat het rusten.’

‘Dat kan ik niet. Geloof me, het is erger om in een leugen te leven.’

De oude man knikte.

‘Vertel me alles,’ snotterde ik.

Mijn lauwe melk was nog niet op of Cherry stond alweer naast me met een kan. Ze schonk Harry's kop vol en daarna de mijne. De deur zwaaide open en er kwam een jong stel binnen. Ze groetten Harry, maar negeerden Donald, die alleen nog maar interesse had in de jukebox. Het stel nam plaats aan de andere kant van de zaak.

'Dat is Angie, de dochter van Fred Steward.'

'Fred Steward?'

'De directeur van Westwood House, het ziekenhuis en psychiatrisch verpleeghuis van Rocky Roads.' Harry lachte naar het stel. 'Het enige waar Rocky Roads groots in is.'

'Hebben jullie een psychiatrisch verpleeghuis?' vroeg ik ongelovig. Maar de oude man antwoordde niet.

'Dat is haar nieuwe vriend Sam. Ik denk niet dat Fred er erg blij mee is. Arme Sam.'

Ik trok mijn wenkbrauw op. 'Hoezo?'

'Wie weet hoe Sam zal eindigen. Waarschijnlijk als kasplantje in Westwood House.'

'Hoezo dat?'

'Fred heeft nogal hoge verwachtingen. Als het zijn dochter betreft tenminste. Hij is nogal, eh... invloedrijk en ambitieus.'

'Hoe bedoel je?'

Harry nam een slok koffie. De oude man leek veel te weten, maar wilde me duidelijk niet alles vertellen, of alleen op een cryptische manier. Het was een kwestie van de juiste vragen stellen. En hoe ik ze stelde was van belang.

‘Jij was sheriff in de tijd dat Joanna werd vermoord. Je zegt me dat je Steven verdacht. Vertel me meer. Vertel me waarom.’

De man draaide onrustig op zijn stoel. ‘Mika... mag ik Mika zeggen? Mikayla is zo lang.’

Ik knikte. ‘Best.’

‘Vind je het goed als ik je vanmiddag een bezoekje kom brengen? Hier zijn veel te veel oren. Ik wil je niet in gevaar brengen.’

‘In gevaar?’ vroeg ik lachend, maar hij leek het serieus te menen.

‘Ik weet waar je woont. Laten we zeggen rond drieën? Dan ga ik nu naar huis voor mijn schoonheidsslaapje.’

Hij stond op en liep naar de bar om te betalen, mij verbaasd achterlatend. Toen hij had betaald kwam hij terug, knipoogde naar me en zei: ‘Lucy Meyer, mijn nichtje, zegt dat je oké bent. Daarom doe ik dit.’

Daar zat ik dan, vol vragen en met een half kopje donkerbruine koffie. Cherry had deze keer vergeten melk bij te schenken en ik had echt geen zin om erom te vragen. In plaats daarvan staarde ik dromerig voor me uit. Harry was duidelijk bang voor iets. Maar waarom zou een ex-agent bang zijn en voor wie? Ik schrok op door een schelle stem. Ik herkende de toon meteen.

‘Oh, ik had je niet zo snel hier verwacht, Mikayla. Wat leuk dat je me eindelijk een bezoekje brengt!’ Nog voordat ik kon reageren schoof ze bij me aan. Haar lange bruine haren hingen sierlijk om haar slanke gezicht.

Deze keer droeg ze minder make-up; alleen die felrode lippenstift. Net iets te veel voor een doordeweekse dag.

‘Hallo Victoria,’ zei ik beleefd.

Uit de jukebox klonk een countryachtig nummer, dat heel toepasselijk klonk:

“You’re so cold I’m turning blue...”

Victoria sloeg haar lange vingers ineen en keek me indringend aan. ‘Ik kende Steven goed.’

‘Blijkbaar kende iedereen hier hem beter dan ik,’ zei ik terwijl ik de koffie opzij schoof.

‘Blijkbaar.’ Ze sloeg haar benen over elkaar en leunde naar achteren. ‘Eigenlijk wisten wij het ook niet van jou. Dat was wel even een verrassing; een getrouwde Steven.’

Ik mompelde wat vaags.

Ze boog voorover en kneep haar ogen samen. ‘Hij was op een dag verdwenen. Van het ene op het andere moment. Hij kwam nog maar eens per jaar terug om Sally te betalen, die zijn huis netjes bijhield. Nu hij dood is zal het financieel wel aanmodderen worden voor de Hansons,’ zei ze met een valse ondertoon.

Ik haalde mijn schouders op. Eigenlijk wilde ik opstaan en weglopen voordat ze haar mond opnieuw kon openen. Toch bleef ik zitten.

‘Wat weet je van Joanna?’

Ik moest iets belangrijks gezegd hebben, want haar huidskleur veranderde abrupt naar een vale tint. Al het bloed leek uit haar hoofd gezogen. Ze sperde haar ogen open alsof ze een geest had gezien.

‘Wat? Hoe, hoe weet jij van haar?’ stamelde ze.

‘Van Sally.’

‘Sally?’ Victoria stond op en schudde haar hoofd. ‘Roer niet in dingen die tot rust zijn gekomen,’ zei ze terwijl ze zich omdraaide en haastig wegliep. Ik zuchtte, trok mijn jas aan en besloot dat ik hier niets meer te zoeken had.

De weg terug ging een stuk sneller dat de heenweg. Of misschien waren het mijn gedachten die ervoor zorgden dat ik geen oog had voor de mistroostige omgeving. Ik was vijf minuten van Mac’s vandaan en nu al bij het bospad naar mijn huis. Van een afstandje zag ik een auto aan de andere kant van mijn huis staan. Ik zette de mijne ernaast. Er zat niemand in. Vreemd.

‘Hallo?’ riep ik, maar er kwam geen reactie.

Op mijn hoede liep ik naar het huis. Net toen ik de deur opende zag ik een schim vlak achter me. Ik gilte van schrik. Gollum sprintte naar buiten en sprong kwispelend tegen iemand achter me op. Met een ruk draaide ik me om.

‘Verdomme, Robert!’ riep ik bijna hysterisch. ‘Waarom besluip je me zo?’

‘Sorry, ik wilde je verrassen. Kijk, ik heb je kleren bij me. Sally heeft ze gewassen.’

Ik zuchtte en liep naar binnen, terwijl Gollum doorlopend tegen me aan bleef springen.

‘Af,’ zei ik ferm. Het dier maakte een piepend geluid, maar draaide zich om en liep naar zijn mand.

‘Kom binnen,’ zei ik met tegenzin.

Ik trok mijn jas uit, hing hem over de bank, liep naar de laptop op mijn bureau en opende demonstratief mijn opgeslagen Word-document. Robert ging achter me staan.

‘Vervloekt,’ las hij hardop.

‘Ja,’ zei ik - het klonk sarcastisch - terwijl ik hem een norse blik toewierp. ‘Precies. Het lijkt hier in Rocky Roads goddomme wel vervloekt. Alles en iedereen is zo verdond mysterieus. En jij was ook al niet eerlijk tegen me, of wel Robert?’

‘Ik voel agressie,’ zei hij terwijl hij naar de bank wees. ‘Mag ik gaan zitten?’

Ik haalde mijn schouders op. Robert ging op het puntje van de bank zitten, vouwde zijn handen in elkaar en keek me ernstig aan. ‘Je weet het van Joanna.’

Ik knikte terwijl ik tegenover hem ging zitten.

‘Goed. Je hebt ook recht op de waarheid, denk ik. Maar mag ik eerst vragen hoe je het weet?’

‘Van Sally.’

Robert leek geschokt, maar een fractie van een seconde later herstelde hij zich weer. ‘Sally is een lieve vrouw, maar het was fout om daarover te beginnen. Ik ben Jo nooit vergeten. Sinds het gebeuren denk ik alleen nog maar aan haar. Tot jij kwam. Je herinnert me aan haar.’

‘Sally vermoedde al zoiets.’

‘Ik wil open en eerlijk tegen je zijn, Mika. Het punt is... ik kan niet weg. Ik werk hier, woon hier - al mijn leven lang - maar jij, jij kunt nog terug. Jij kunt vluchten.’

‘Waarom zou ik dat doen?’

Robert zuchtte diep. ‘Het is hier erg gevaarlijk voor iemand zoals jij. Je stelt veel te veel vragen. Je maakt dit slapende dorp wakker en de mensen in Rocky Roads willen het verleden laten rusten.’

‘Er zijn te veel geheimen, Robert. Het laat me niet los. Zeker niet nu ik weet dat jullie Steven verdachten van moord. Dat hij zijn leven hier verborgen hield. Ik kan

niets anders bedenken dan dat hij op de vlucht was. En dat het iets met Joanna te maken had.'

Robert stond op, kwam naast me zitten en voordat ik er iets van kon zeggen sloeg hij een arm om me heen en trok me naar zich toe. Hij keek me diep in de ogen.

'Mika, ik denk inderdaad dat Steven het gedaan heeft,' zei hij zacht. 'Dat denken we allemaal. Maar daar kan jij niets aan doen, hoor je me? Dat wilden we dus voor je verbergen.'

Een zoutige druppel trof mijn mondhoek.

'Ik heb het je niet verteld, want ik wil je geen verdriet doen. Die klootzak heeft je al genoeg gekwetst.'

Ik snikte. Robert aaide over mijn hoofd. Zijn warmte bedwelmde me.

'Laten we opnieuw beginnen, Mikayla. Vergeet Steven, dan vergeet ik Jo.' Voordat ik er erg in had kuste hij me.

Ik duwde hem voorzichtig van me af.

'Dit kan niet, Robert,' zei ik. Maar zodra ik diep in zijn bruine ogen keek bedacht ik me en trok ik hem naar me toe. Ik kuste hem terug, omarmde hem en had eindelijk het gevoel dat ik weer leefde. Dat al het verdriet verdween. Ik werd in een warme stroom gezogen waarover ik geen controle had. Zijn stoppelbaard schuurde langs mijn wang en hij beet zachtjes in mijn nek. Gollum sprong op toen ik een kreetje slaakte. Nieuwsgierig en kwispelend met zijn staart sprong hij boven op Robert, die lachend van de bank rolde. Geïrriteerd sprong ik op, pakte Gollum bij zijn halsband en trok hem mee naar buiten, waar ik hem met een lange riem aan de dichtstbijzijnde boom bond. Zo liet ik hem wel vaker even alleen buiten. Toen ik de deur sloot en me omdraaide stond Robert achter me. Hij had zijn hemd losgeknoopt.

Mijn handen gleden over zijn harige borstkas. Hij trok mijn shirt omhoog en bekeek lachend mijn bh.

‘Wat is dit? De laatste keer had je niets aan.’

Ik giechelde. ‘Ik wist niet dat je kwam.’

‘Maar je hoopte het?’ Terwijl hij dat zei trok hij me richting de bank.

‘Misschien.’

‘Je wilde het.’ Met één hand gleeed hij over mijn borst terwijl hij met de andere de sluiting van mijn bh openmaakte.

‘Beter,’ mompelde hij.

Ik giechelde als een verlegen puber.

‘Waar denk je aan?’

‘Aan jou.’

Hij lachte, trok zijn spijkerbroek omlaag, ging op de bank zitten en keek hoe ik mijn broek van me af liet glijden.

‘Je bent zo mooi, Mika. Zo ontzettend mooi.’

‘Zeg je dat ook tegen Sally?’

‘Jaloers?’

‘Misschien.’

‘Ik neuk Sally niet,’ zei hij. ‘Ze is als mijn zus. Het enige wat we gemeen hebben is Joanna en een dochter.’

Ik slikte.

‘Ik heb nooit van haar gehouden. Dat weet ze ook. We hielpen elkaar door een moeilijke periode heen.’

‘Dat spijt me,’ zei ik. Ik voelde me opeens ongemakkelijk, staande voor de bank in mijn rode slipje.

‘Waarom zou het je spijten? Je weet wat ik voor je voel. Ik weet dat jij het ook voor mij voelt. Dit rode lingerie-setje heb je voor het eerst aangedaan na onze vrijpartij in de kast.’

‘Ja,’ zei ik en ik begon sneller te ademen.

‘Je verlangt naar meer. Je verlangt naar wat ik in je wakker maak.’

Robert snapte hoe hij mij op kon winden, zonder me aan te raken.

‘Kom dichterbij,’ zei hij.

Ik zette een stap. ‘Zo?’

‘Verder.’

‘Nog verder?’

Ik klom op hem alsof ik een paard aan het bestijgen was.

‘Hm,’ bromde hij.

‘Een condoom,’ fluisterde ik. ‘Heb je er een bij je?’

‘In de kast had je er ook geen nodig.’

Ik zuchtte toen hij zijn handen op mijn billen plaatste en ze masseerde.

‘Die moet je halen.’

‘Het maakt nu toch niets meer uit,’ hijgde hij.

Ik kneep hard in zijn nek en verschrikt keek hij me aan.

‘Oké, ik zorg er de volgende keer voor.’

Ik liet hem los.

‘De volgende keer?’ zei ik plagend.

Hij trok mijn slipje langzaam omlaag.

‘Morgen...’

‘Morgen al?’

‘... en straks.’

‘Straks?’

‘Ja.’

‘Hoe vaak?’

‘Je bent te geil, Mika. En fuck, wat ben je mooi.’

Zijn warme tong gleed over mijn tepel. Ik sloot mijn ogen en liet een kreetje horen toen ik ineens op mijn rug

werd gegooïd. Het ging zo snel dat ik eerst niet in de gaten had dat Robert al op me lag.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ik plagend. Hij duwde mijn benen uit elkaar en drong naar binnen.

‘Dit is wat ik met je ga doen,’ fluisterde hij in mijn oor, terwijl hij zwaar ademend begon te stoten. ‘Elke dag.’

‘Elke dag?’ kreunde ik. Ik klemde mijn dijen bij elkaar waardoor ik hem naar binnen zoog. Het was alsof hij een deel van me was geworden zonder dat ik de controle daarover had.

‘Elke dag, Mika,’ kreunde hij en in zijn ogen zag ik dat hij bijna klaarkwam. Hij stootte nu zo hard en diep in me dat ik er zeker blauwe plekken aan over zou houden.

‘Au!’ gilde ik terwijl ik hem van me af duwde. ‘Verdomme. Denk ook eens aan mij!’

Robert liet zijn hoofd hangen.

‘Sorry. Ik weet niet wat me bezielde. Zo ben ik niet, Mika. Je moet me geloven. Jij doet iets met me. Ik kan me met jou niet beheersen.’

Vloekend rolde ik onder hem vandaan en sloot me op in de badkamer. Ik bekeek mezelf in de spiegel.

‘Dat heb je weer mooi voor elkaar, Mikayla,’ beet ik mijn spiegelbeeld toe. Ik zag eruit alsof ik uit een achtbaan was gestapt. Mijn haren piekten wild om mijn rode hoofd heen. De mascara die ik vanmorgen had aangebracht had zwarte vegen onder mijn ogen achtergelaten. Het waren net wallen, die mijn gezicht een vermoeide uitdrukking gaven. Ik zuchtte, kamde mijn haar, draaide het in een staart en depte met een watje de mascara onder mijn ogen weg.

Tegen de tijd dat ik uit de badkamer terugkwam, was Robert aangekleed. Hij verontschuldigde zich nog een

paar keer en zei telkens dat hij zich voortaan zou inhouden.

‘Ik wil je elke dag zien,’ zei hij toen we afscheid namen.

‘Dat moet wel, als jij je belofte gaat houden,’ riep ik hem plagend na.

Ik zwaaide hem uit en liep goedgehumeurd een rondje met Gollum. Daarna staarde ik zeker een uur naar mijn document, dat ondertussen een paar woorden extra bevatte.

Onder de titel stonden nu vragen:

- Waarom doet iedereen zo geheimzinnig over Joanna?
- Waarom denkt Robert dat Steven haar heeft vermoord?
- Zoek aanwijzingen.
- Vind bekenden van Joanna.
- Nodig Sally uit. Hoor haar uit over Robert en Steven.

En dat alles moest ik zo snel mogelijk voor elkaar krijgen. Mijn boek zou over Jo gaan, maar ook over mij, over de mensen hier en hoe ik hier terecht gekomen was.

Ik droomde weg terwijl ik naar buiten staarde. Het uitzicht was magisch, adembenemend, door de mist die als een deken over het water hing. Ik keek uit op de houten steiger met de zeilboot, midden in een bos vol loof. Ik had gedacht dat het een plek zou zijn waar ik ongestoord kon werken, maar het leek erop dat ik vaker wegdroomde dan goed voor me was door de mystieke schoonheid van de omgeving.

Door het aanslaan van Gollum schrok ik op en ik keek naar het tijdsicoontje onderin mijn laptop. De kinderen konden het niet zijn. Die kwamen pas over een uur thuis. Op mijn hoede sloop ik naar de voordeur, maar ineens realiseerde ik me dat Harry langs zou komen, de ex-sheriff.

‘Helemaal vergeten,’ fluisterde ik mezelf toe terwijl ik mijn haren fatsoeneerde.

Ik zuchtte opgelucht terwijl ik de deur open deed. De oude man zag er meer ontspannen uit dan een paar uur geleden. Uit zijn houding kon ik opmaken dat hij blij was me te zien.

‘Hallo, mevrouw Jackson,’ zei hij terwijl ik hem naar binnen wees. Gollum besnuffelde hem nieuwsgierig.

‘Uw hond lijkt me een vriendelijk dier. Erg mooi ook, met die blauwe ogen. Maar ik zou een gemenere kopen als ik u was. Een echte waakhond.’

‘Oh?’ zei ik verbaasd terwijl ik de deur achter hem sloot. ‘Waarom dan?’

Hij aaide de hond over zijn kop. Harry had zijn jas nog aan. Hij had een cowboyhoed op zijn hoofd die hij op de salontafel legde.

‘Dit is niet zonder gevaar, mevrouw Jackson,’ zei hij terwijl hij ging zitten.

‘Mika...’

‘Ik ben alleen maar hier in de hoop dat u nog connecties heeft met de buitenwereld. Ik word er niet jonger op, ziet u? Als ik morgen omval wil ik een schoon geweten hebben. Maar ik wil u ook niet onnodig in gevaar brengen.’

Ik ging tegenover hem zitten en keek hem strak aan.

‘Ik neem het risico,’ zei ik.

‘Goed dan,’ zei de oude man.

‘Kan ik je ondertussen iets inschenken? Thee, koffie, fris?’

‘Een glas water, alstublieft.’

Ik sprong op en zo snel als ik kon vulde ik een glas met water in de open keuken. Op een drafje liep ik terug, zette het glas neer en wachtte gespannen op wat er zou gaan komen. Mijn adem stakte in mijn keel toen hij eerst zijn glas oppakte en de inhoud langzaam naar binnen goot. Achter mijn slapen klopte de nervositeit. Eindelijk maakte hij een “ah” geluid en zette het lege glas op de salontafel.

‘Jaren geleden werkte ik als sheriff van Rocky Roads. Een mooie baan. Ik kreeg veel respect, heel anders dan tegenwoordig.’

Ik knikte heftig, als teken dat hij maar vooral door moest vertellen.

‘Donald was als een vriend voor me, ook al was hij, nou ja, minder begaafd. De man doet geen vlieg kwaad. Maar de anderen ontwijken hem al sinds zijn geboorte.’

‘Lullig,’ merkte ik op.

Even keek hij mij verbaasd aan, ‘Tja, zo kun je dat ook noemen. In ieder geval trok ik me zijn lot aan. Toen ik sheriff werd zagen de mensen hem ineens staan. Joanna...’ Hij stopte even. Zag ik nu een traan in zijn ooghoek? ‘Joanna was anders dan de andere vrouwen. Ze was een vrije geest. Ze hoorde nooit helemaal thuis in Rocky Roads. Jo was impulsief. Deed waar ze zin in had en ging om met wie ze wilde.’

‘Wat bedoel je daarmee, Harry?’

‘Nou...’

Ik zuchtte. Het duurde me te lang. De man had het schijnbaar moeilijk, ook al was er niemand in de buurt.

‘Joanna La Croix deed alles voor geld.’

‘Sally vertelde het me al. Ik weet wat Joanna deed. Ik weet ook dat ze getrouwd was met Robert en een relatie kreeg met Steven en met bijna iedereen hier in het dorp.’

De mond van de oude man hing open van verbazing. ‘Je weet het van haar en Steven?’

‘Van Sally,’ herhaalde ik.

‘Dat had ze je nooit mogen vertellen.’

Ik knikte en zuchtte tegelijk. Ergens had ik het idee dat ik geen nieuwe informatie zou krijgen. Harry vertelde me wat ik al wist. Maar ineens schoten de juiste vragen me te binnen.

‘Waarom verdacht je Steven van de moord op Joanna La Croix?’

‘Toen vrijwel alles in de richting van Donald wees, vermoedde ik opzet. Het was té toevallig dat Donald het mes bij zich had waarmee ze vermoord was. Hij zat onder het bloed. En ik ken Donald. Hij kan zoiets niet doen. Steven echter had alle redenen.’

‘Oh?’

‘Ik werd onder druk gezet om het onderzoek te staken toen we Donalds huis aantroffen. Het was geen mooi gezicht. Joanna’s oren waren afgesneden en als souvenirs aan de muur gespijkerd. Met haar oorbellen er nog in.’

‘Ziek.’

Harry knikte. ‘Wat we vonden was een slagveld. Er zat bloed aan de muren. Haar naam was op het witte behang geschreven. We vonden de kwasten, met zijn vingerafdrukken in bloed erop.’

Ik slikte. Zijn beschrijving bezorgde me koude rillingen.

‘Weet je hoe ik erachter kwam dat hij het niet was?’

‘Nee.’

‘Donald kan niet schrijven.’

‘Maar waarom verdacht je Steven?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Vergeet het. We willen het allemaal achter ons laten en verder leven. En nu ben je belast met dingen die je beter niet had kunnen weten.’

De oude man zette zijn hoed op, stond op, legde even zijn hand op mijn schouder en verdween zonder nog iets te zeggen door de voordeur.

‘Mam, mam! Ik heb een zeven voor Engels!’ gilde Jason enthousiast. De kleine jongen zwaaide met een blaadje heen en weer.

‘Goed hè?’ Hij legde het voor me op het keukenblad en zette zijn handen op zijn heupen, vol zelfvertrouwen.

Voor het eerst bekeek ik mijn zoon met andere ogen. Zijn manier van doen herinnerde me aan Steven. Het was alsof er een grijzige waas over Jason heen lag. Alsof hij een ander was.

‘Dat is mooi,’ mompelde ik.

‘Ben je niet blij dan?’ vroeg Jason. ‘Ik heb extra mijn best gedaan.’

‘Ja, Jason. Dat is heel erg goed van je. Was je handen. We gaan zo aan tafel.’

Op het gasfornuis stonden drie pannen te pruttelen. In een ervan zaten rookworsten, die ik nog mee had gesleept in een extra verhuisdoos, omdat ze zo lekker makkelijk waren en bovendien oneindig houdbaar. Het bleek een juiste keus, zeker met de beperkte boodschappen die ik hier kon halen. Ik tilde het deksel op en prikte in de aardappels die ik op de terugweg bij Mac’s had gekocht. Hij kon me niet helpen aan een garage. Ieder-

een bleek hier zelf aan zijn auto te sleutelen. Of ik moest naar het vasteland. Maar drie uur met de ferry, dat deed ik niet zomaar even.

Ik verpulverde de aardappels met een stamper en zette het vuur uit. Het stoomde in mijn gezicht en bijna liet ik de pan vallen.

‘Mam, gaat het wel goed met je?’ vroeg Valerie die plotsklaps achter me stond.

‘Best. Maak je niet druk. Zorg je dat de tafel gedekt wordt?’

‘Natuurlijk,’ zei ze terwijl ze me nauwlettend in de gaten hield. Ze dook een keukenkastje in en maakte overdreven veel kabaal toen ze de borden eruit pakte.

‘Echt, het is niets,’ zei ik. ‘Ik ben gewoon een beetje moe.’

Valerie zette de borden op het aanrecht en gaf me een knuffel en een kus. Het was haar eerste kus sinds lange tijd. Ze deed me steeds meer aan Thomas denken, haar biologische vader. Haar manier van doen, haar gemakzucht zelfs, alles wees er steeds meer op dat ze minder op mij leek dan op haar vader. Bij wijze van geruststelling klopte ik haar op de rug.

‘Kom, meis, we gaan eten,’ zei ik terwijl ik me weer omdraaide naar het fornuis om ook de spekjes van het vuur te halen.

Jason ging aan de tafel zitten. ‘Oh, nee. Geen zuurkool,’ verzuchtte hij.

Ik roerde de spekjes door de aardappelmasa, schepte alles in een kom en legde de twee rookworsten erbovenop. Jason keek zuur toen ik het op tafel zette.

‘Mam, eten we morgen eens wat anders dan rookworst?’

Ik haalde mijn schouders op en schepte Jasons bord vol.

‘Volgens Laura’s vader zit er zalm in het meer. Hij zei dat hij er best een paar voor ons wil vangen,’ merkte Valerie op.

‘Wat?’ vroeg ik. ‘Wanneer was dat?’

‘Oh, vandaag. Toen we uit de bus stapten. Hij wachtte Laura op. Dat doet hij wel vaker.’

‘Ja, waarom kom jij ons niet ophalen?’ vroeg Jason terwijl hij een hap zuurkool in zijn mond propte.

‘Niet praten met volle mond. En waarom zou ik jullie ophalen? Jullie hoeven maar een paar minuten te lopen vanaf de bushalte.’

‘Duh, Laura ook. Hoezo haalt hij haar dan op?’ vroeg Valerie.

Ik haalde mijn schouders op. Ik wilde mijn kinderen niet bang maken met verhalen over wat hier was gebeurd. En ze hoefden al helemaal niet te weten dat Jasons vader waarschijnlijk een moord op zijn geweten had.

‘Wat maakt het uit? Als hij dat nou graag wil doen.’

Jason bouwde een toren van zijn zuurkool. ‘Mam kan ons beter niet halen,’ zei hij terwijl hij het stuk rookworst erbovenop plaatste. ‘Mam is niet zo goed met deze auto.’

‘Nou, jij bent aardig! Laten we het maar gewoon vergeten, oké? Stop met spelen en eet dat bord leeg. Dan mogen jullie nog wat tv kijken terwijl ik Gollum uitlaat, goed? Misschien nemen we er nog wel een hond bij, wat denken jullie?’

Jasons bestek kletterde op de grond. ‘Echt?’ riep hij enthousiast.

‘Jij wilt nog een hond, mam? Gaat het echt wel goed met je?’

Ik lachte. ‘Het gaat prima. Zo goed zelfs dat ik vind dat we er best een nieuw familielid bij kunnen nemen. Gollum is nu ook maar alleen.’

‘Nog een husky!’ gilte Jason enthousiast, maar ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, geen husky,’ zei ik, terwijl ik me waakzame hondenrassen voor de geest probeerde te halen. Honden die vooral eng oogden en potentieel gevaarlijk waren voor vreemden, maar lief voor kinderen.

‘Misschien een herder of een rottweiler?’

‘Een rottweiler?’ Valerie staarde me ongelovig aan.

‘Serieus, mam?’

Ik knikte. ‘We moeten onthouden dat we hier alleen wonen, zo afgezonderd en nou ja, ik zou me veiliger voelen als we er een hond bij zouden nemen.’

‘Te gek, mam. Ik stem vóór.’ Jason stak zijn hand de lucht in alsof we een stemming hielden.

‘En hoe kom je hier aan een hond?’ vroeg Valerie.

‘Ik zal het Robert vragen. Dan vraag ik hem meteen om wat zalm,’ zei ik. Meteen voelde ik mijn wangen gloeien.

‘Mmm, zalm,’ mompelde Valerie terwijl ze haar laatste restjes opat. ‘Vind je het trouwens goed als ik dit weekend bij Laura logeer?’

‘Alweer?’ zuchtte ik, maar stiekem was ik blij dat ze zo snel een vriendin had gevonden. Dus stemde ik toe met een ‘Als je je huiswerk maar afmaakt.’

Na de afwas liet ik Gollum uit terwijl de kinderen een of andere cartoon keken. Het werd geen grote wandeling. Het was me te donker, dus liep ik naar de steiger en ging daar zitten, uitkijkend over het water. Gollum deed

zijn eigen ding. Hij bleek er niet echt mee te zitten dat ik niet meeliiep, te zien aan zijn gesnuffel, gegrAAF, geblaf en geren. Ik dook diep in mijn donsjas. De winter was duidelijk begonnen. Ook al was ik best wat gewend, hier was het toch anders. Hier heerste een continentaal klimaat, dat zorgde voor een drogere lucht, guurder en ziltiger. Ineens sloeg Gollum aan. Hij rende als een speer naar iemand toe die ik niet kon herkennen in het duister. Ik kneep met mijn ogen, maar op het moment dat Gollum kwispelend tegen hem opsprong, wist ik dat het goed was. De figuur kwam naar me toe en toen hij halverwege was rende ik op hem af en omhelsde hem.

‘Robert! Dit kan toch niet!’ Maar meteen erna kusten we elkaar alsof ons leven ervan afhing.

‘Ik moest je zien,’ zei hij terwijl hij me meetrok, dieper het bos in.

‘De kinderen...’ stamelde ik.

‘Die zullen niets merken.’

Maar ik bleef staan en hij liet verbaasd mijn hand los.

‘Sally is met de auto naar haar werk en Laura heb ik zoet kunnen houden met de belofte dat Valerie dit weekend mag komen logeren.’

‘Best.’

‘Waarom doe je zo afstandelijk?’

Ik ademde de koude lucht uit en bewoog mijn benen om warm te blijven. Waar moest ik beginnen?

‘Eigenlijk is er iets, Robert. Nu je er toch over begint... Harry Blake was hier.’

‘Oh?’

Ik knikte en liep langzaam terug naar het huis dat vanuit het duister wel erg oplichtte.

‘Ik weet alles van Joanna en Steven.’

Even leek het alsof Robert in ademnood was. Hij stond stokstijf stil en ik zag dat hij moeite had om iets uit te brengen.

‘Dat was lang geleden,’ zei hij langzaam.

‘Voor mij niet, Robert. Zeker niet omdat Harry Steven verdenkt van de moord op Joanna. Maar dat wist je natuurlijk ook al.’

Stilte.

‘Waarom vertelde je het me niet meteen? Je liegt tegen me.’

‘Dat doe ik niet.’

‘Niets zeggen is ook liegen. Ik voel me gebruikt, Robert.’

‘Maar ik kon het je niet zeggen, Mika. Precies hierom. Je zou me niet geloven. Jij en ik hebben daar niets mee te maken. Steven heeft veel mensen pijn gedaan, maar dat is voorbij.’

‘Het komt wel goed uit dat hij zelfmoord heeft gepleegd, toch?’ zei ik bitter. ‘Heel goed. Voor iedereen hier.’ Boos draaide ik me om, maar Robert hield me tegen.

‘Je hebt gelijk. Het spijt me. Ik had je moeten vertrouwen. Ik zal vanaf nu open kaart met je spelen. Kunnen we dan opnieuw beginnen? Ik geef om je. Echt.’

‘Alleen omdat ik je aan Jo doe denken,’ zei ik nors.

‘Nee. Omdat ik me goed voel bij je. Je maakt mijn leven mooier. Ik heb je nodig, Mika. Voordat jij kwam was mijn leven een aaneenschakeling van dagelijks kwelingen. Dankzij jou sta ik eindelijk weer vrolijk op.’

Een warm gevoel trok door mijn maagstreek. Pijnlijk, opwindend en fijn tegelijk. Als hij me nu aan zou raken zou ik vallen en voor altijd verloren zijn.

‘Oké, prima. Maar vanaf nu vertel je me alles.’

Robert knikte. 'Je hebt gelijk. Het was fout om dat te verzwijgen.'

'Ik ben een grote meid.'

'Niet alles is wat het lijkt. Ik probeerde Jo te redden. We zaten vroeger in dezelfde klas.' Hij lachte even. 'Dat is ook niet moeilijk hier, in zo'n kleine gemeenschap. Er zijn hier gemengde klassen. Daarom is Laura zo blij dat Valerie er is.'

'Ja.'

'Joanna was gevaarlijk bezig. Ze werkte bij Vicky's Pie.'
'Als serveerster?'

Hij schudde zijn hoofd.

'Iedereen die hier woont weet dat Victoria een hoerenmadam is.'

'Wat?' Ik staarde Robert ongelovig aan. Geen moment had ik het idee gehad dat Vicky's Pie een verkapt borddeel was. Maar nu begon het te dagen. De vreemde stijl van Cherry. De schunnige blikken van de klanten. Het rode interieur. Victoria zelf, die uit de toon viel in het ingeslapen dorp.

'Ja. Iedereen hier weet het van Victoria. Ik wilde Jo daar weghalen.'

'Maar iemand was je voor.' Ineens ging er een siddering door me heen. Hij trok vanuit mijn onderrug naar boven. 'Denk jij dat het Steven was? Eerlijk?'

Robert reageerde niet.

'Dat dacht ik al. Maar ik kom er wel achter,' fluisterde ik. 'Ik kom overal achter.'

Robert pakte mijn gezicht vast en keek me diep in de ogen. 'Laat het gaan, Mika. Ik wil niet ook jou verliezen. Het is te gevaarlijk. Er zijn mensen hier...' Hij stopte. In gedachten ging ik iedereen langs die ik uit moest horen

over Victoria en Joanna. Ik knikte, trok zijn armen los en gaf hem een vluchtige kus.

‘Welterusten, Robert. Oh, en...’ Ik draaide me bij de deur nog om, ‘neem je de volgende keer zalm mee?’

Toen ik de deur achter me dichttrok wist ik precies bij wie ik als eerste moest zijn om antwoorden te vinden.

Het was dinsdagochtend en dankzij de vreemde ontmoeting met Robert had ik de hele nacht bijna geen oog dichtgedaan. Allerlei vragen schoten door me heen. De helft van de nacht had ik doorgebracht achter mijn laptop. Eerst hardop vloekend omdat het internet het weer eens niet deed. Daarna had ik geschreven; als een waanzinnige, alsof er binnen in me een vuur was ontbrand dat niet geblust kon worden. Mijn eerste hoofdstuk was een feit en ondanks mijn slaapgebrek voelde ik me helderder dan de dagen daarvoor. Deze dubbele koffie hielp ook.

Ik nam een slok en las de aantekeningen onder het hoofdstuk nog eens door. De namen had ik veranderd, maar de spelers waren hetzelfde. Ik las het fluisterend voor, alsof er iemand mee kon luisteren. De kinderen waren echter naar school en Gollum lag te ronken in de bank.

Wie had baat bij de dood van Jenna? Wist ze misschien iets wat ze niet had mogen weten? Wie waren haar vrienden en wie haar vijanden? Wat voor rol speelde de hoerenmadam Heleen in dit verhaal?

Ik stopte even, zette de cursor terug en veranderde de naam in Helen. Ik las verder:

Welke rol had de dorpsgek Jerry en was hij wel zo gek?

Ik schoof mijn armen in mijn nek en leunde achterover in de stoel. Ik moest en zou Donald Jones spreken. En ik had nog steeds een vaag vermoeden dat de sheriff ook meer moest weten dan hij vertelde. Ik dronk mijn kop leeg, sloeg het document op onder een nieuw mapje dat ik met hoofdletters schreef en *VERVLOEKT* noemde. Daarna sloot ik mijn laptop af. Het was tijd voor actie, voor research. Ik zou ze hier laten zien dat er met mij niet te spotten viel. Desnoods zou ik iedereen uithoren, net zolang tot ik de onderste steen boven kreeg. Eerder zou ik niet rusten.

Ik stapte binnen bij Vicky's Pie, waar Donald aan de houten bar zat, precies zoals ik vermoedde. De arme sloeber zat dromerig voor zich uit te staren. Cherry poetste de tafels. Blijkbaar was ik geen bezienswaardigheid meer, want ze keek niet eens op en mompelde alleen maar dat ze zo bij me kwam.

'Goed,' antwoordde ik, terwijl ik me weer groen en geel ergerde aan de muziek uit de jukebox. Het liefst zou ik de stekker uit het stopcontact trekken. In plaats daarvan ging ik naast Donald op een barkruk zitten. Hij keek verschrikt op en roerde druk in zijn koffie.

'Hallo Donald,' zei ik terwijl ik mijn hand uitstak. 'Ik ben Mika.'

De man deed alsof hij niets hoorde. Hij nam een slok koffie en ik trok verslagen mijn hand terug.

'Ik heb sheriff Harry Blake gesproken,' zei ik zacht. 'En weet je, ik geloof hem. Jij hebt er niets mee te maken.'

Nu draaide de man met de enorme baard zich naar me toe. Zijn ogen stonden dof, maar toch meende ik een glinstering te zien.

‘Echt?’ vroeg hij terwijl hij rechter ging zitten. Ik knikte, maar voordat ik nog iets kon zeggen stond Cherry naast me, opdringerig als altijd.

‘Koffie met melk?’ vroeg ze.

‘Nee, hebben jullie misschien groene thee?’

Ze keek me geschrokken aan. ‘Groene thee?’

‘Eh, gewone thee is ook prima.’

‘Goed.’ Cherry draaide zich om en liet ons alleen.

‘Ze zijn best lief,’ zei Donald zachtjes terwijl hij verlekerd naar Cherry’s boezem starde.

‘Hoe bedoel je dat, Donald?’ vroeg ik.

Zijn gezicht werd nog roder dan zojuist en hij wiebelde nerveus op zijn barkruk heen en weer. ‘De meisjes zijn aardig voor Donald. Altijd al. Zeker nadat Donald stout was geweest.’

Ik kon niet geloven wat ik hoorde. Deze man zei alles wat er in hem opkwam. Dit was mijn kans. Een kans om achter de waarheid te komen. Nu moest ik nog een manier verzinnen om hem hiervandaan te halen. In ieder geval voordat Victoria zich liet zien.

‘Eh, Donald. Kan ik je misschien een heerlijke lunch aanbieden bij mij thuis? Het is bijna half twaalf.’ Ik deed alsof ik op mijn horloge keek.

Ergens was ik bang voor wat ik me op de hals haalde. Ik nodigde een potentiële moordenaar uit in mijn huis. Bood hem zelfs een lunch aan die alleen kon bestaan uit een instant noedelmix, waarvan ik een voorraad had ingeslagen omdat ze zo compact en makkelijk waren. Maar ik vertrouwde mijn intuïtie genoeg om het erop te

wagen. Hij bekeek me van boven tot onder, alsof hij me inspecteerde.

‘Het hoeft natuurlijk niet,’ voegde ik er snel aan toe.

Maar hij stond al op en liep zonder nog iets te zeggen naar buiten.

‘Eh, Cherry. Ik houd de thee tegoed. Hier, dit is voor de moeite.’ Ik gooide een briefje op de bar en sprintte achter Donald aan.

Het was ver over mijn grens, qua comfortzone, dat Donald naast me in de auto zat. *Waar ben ik toch mee bezig?* vroeg ik me doorlopend af. De verwarde man schommelde van voor naar achter in de bijrijdersstoel.

‘Gaat het wel?’ vroeg ik bezorgd.

‘Jawel, mevrouw Mika. Maar ik mag nooit verder dan daar van Victoria.’ Hij wees achter zich, naar Mac’s tankstation, waar we net voorbij waren gereden.

‘Oh?’ zei ik. ‘En waarom bepaalt Victoria dat voor jou?’

‘Zij is de baas,’ zei hij zacht, ‘anders krijgt Donald geen lekkers. Dan wordt Victoria boos en Donald bang.’

‘Lekkers? Zoals een lunch? Of koffie?’

De man schudde zijn verwilderde haren. ‘Nee, nee. Victoria geeft Donald ook vrouwen.’

Bijna trapte ik keihard op de rem. Ik kon mezelf nog net beheersen. Het zweet stond me op het voorhoofd. Ik kon altijd nog ergens in het bos stil gaan staan en hem uit de auto schoppen, maar iets weerhield me daarvan. De stem in mijn hoofd zei: *vraag verder, hij weet veel. Vraag, vraag.*

‘Wat bedoel je precies, Donald?’ vroeg ik, hoewel ik precies wist wat hij bedoelde.

‘Donald niet helemaal dom,’ zei de man nors. ‘Jij bent vrouw. Jij werkt ook voor Victoria. Net zoals Cherry.’

Het volgende moment greep hij me onverwachts bij mijn been. Van schrik slingerde ik naar links. Ik kon nog net voorkomen dat we in de berm eindigden. Buiten adem zette ik de auto aan de kant en wierp hem een dodelijke blik toe.

‘Godverdomme, Donald. Je hebt ons bijna een ongeluk bezorgd, wil je dat?’

Geschrokken trok hij zijn grove hand terug en dook ineen.

‘Nee,’ piepte hij zacht.

‘Goed, als jij je gedraagt dan mag je mee. Anders niet, begrepen?’

Hij knikte. ‘Sorry,’ zei hij zacht. ‘Ik dacht dat je van Victoria was. Ik ook niet alles weten.’

‘Oké, weet je wat Donald? Het lijkt me beter als ik je afzet bij Mac’s. Dan gaan we een andere keer samen lunchen, goed? Ik ben een beetje moe,’ loog ik. ‘Wat vind je daarvan?’

Hij knikte.

‘Maar voordat ik je afzet wil ik je iets zeggen,’ zei ik. ‘Ik geloof Harry.’

‘Sheriff Blake,’ zei Donald langzaam, terwijl hij een grimas trok.

‘Precies. Hij zegt dat jij Joanna niet hebt vermoord. Ik geloof hem.’

Zijn mond ging open en dicht als een vis op het droge, alsof hij iets wilde zeggen maar spontaan geen tong meer had.

‘Wat weet je van Joanna? Vertel het me.’

‘Jo,’ zei Donald, zo langzaam dat het eruit kwam als “Jooooow.”

‘Vertel het me,’ herhaalde ik.

Donald bewoog vreemd met zijn hoofd heen en weer en gebaarde met zijn handen. Hij stak zijn tong uit en draaide er rare rondjes mee.

‘Je had seks met haar?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Dat deed Donald met Jo. Victoria zei het.’

‘Jo werkte voor Victoria, toch?’

Hij knikte. ‘Jo werkte voor Victoria. Jo en Donald moesten van Victoria rare dingen doen.’

‘Rare dingen? Was Victoria erbij?’

Donald schoof zijn handen voor zijn ogen, alsof hij iets niet wilde zien.

‘Zeg het me, Donald. Ik ben je vriend, Harry’s vriend, en ik geloof dat je onschuldig bent.’

‘Echt?’ Hij liet zijn handen zakken en keek me voor het eerst echt aan. Zijn ogen waren vuurrood.

‘Donald zou Jo nooit iets doen. Nooit. Maar Donald moest het zeggen. Als Donald het zou zeggen dan kreeg hij een goede plek. Dan kreeg hij alles. Maar ze logen en Donald kreeg Jo niet terug. Alleen maar Lucy, Bambi, Sally en Sherry.’

‘Wat?’ fluisterde ik ontsteld. Dat had ik vast niet goed gehoord. ‘Sally? Sally Hanson?’

‘Ja, Sally. Sinds kort. Sally is nieuw, maar ook oud.’

Ik probeerde te bedenken waarom ze zoiets zou doen. Was het om wat Victoria zei? Dat Steven haar betaalde om schoon te maken? Nu hij was overleden kregen ze natuurlijk niets meer. Ineens maakte ik me vreselijke zorgen over Laura en zelfs over Valerie. In wat voor achterlijke gemeenschap was ik terechtgekomen?

‘Dank je, Donald. Dank je wel dat je zo eerlijk was.’

Hij trok een rare grimas waardoor ik zijn gele tanden door zijn baard heen zag en het duurde even voordat ik begreep dat hij lachte.

‘Wie betaalt ze eigenlijk, Donald? Al die vrouwen waar jij mee omgaat. Jij betaalt die vrouwen toch niet?’

‘De burgemeester natuurlijk, dommerdje,’ zei Donald.

‘Jezus,’ zei ik hardop.

‘Nee, Ted Skinner. Hij beloofde voor Donald te zorgen als Donald de schuld nam.’

‘Toe maar,’ mompelde ik zacht terwijl ik de auto startte. ‘Toe maar.’

Drie minuten later waren we weer bij het tankstation met de kleine supermarkt.

‘Dank je, Donald,’ zei ik toen hij uitstapte. ‘En dit blijft tussen ons, goed?’

Hij gaf me een knipoog. ‘Net zoals met Ted. Donald zegt niets.’ Hij maakte een beweging alsof hij zijn mond op slot draaide en de sleutel weggooidde.

‘Goed zo, Donald.’ Ik zwaaide terwijl ik wegreed en drukte het gaspedaal diep in. Ik moest nog ergens langs, voordat de kinderen thuiskwamen.

Sally was totaal niet verrast om me te zien. Het was alsof ze me op de een of andere manier had verwacht. Ze zei dat ik Robert net had gemist. Hoorde ik iets beschuldigends in haar toon? Of was dat mijn verbeelding? Hij was nog steeds bezig met de klus aan de kerk bij pastoor McFinley. Toen ik haar vertelde dat ik eigenlijk voor haar kwam, veranderde haar hele houding. Het afstandelijke verdween meteen.

‘Kom binnen, Mika.’

Dank je.' Ik liep door naar de woonkamer en ging zitten op de plek waar Jason en Robert een paar dagen eerder een spelletje hadden gespeeld.

'Kan ik iets voor je inschenken? Koffie, thee, chocolmelk of liever iets sterkers?'

'Om deze tijd?'

Sally haalde haar schouders op. Ze liep naar de kast, opende een fles wodka en gooide een glas aanzienlijk vol. Meteen kwam ze terug, ging zitten en nam een paar slokken. Voor het eerst viel me op dat ze er erg onverzorgd bij liep; op haar sloffen en in een jurkje met vlekken. Ze staarde me dromerig aan en tikte tegen haar glas.

'Dit is mijn beste vriend geworden.'

'Tja, ieder zijn ding,' zei ik nerveus.

Ze schudde haar hoofd en zwaaide met haar wijsvinger. 'Mika, Mika, Mika... Jij bent journaliste. Je moet me vragen: Sal, waarom drink je overdag. Is er iets? Vertel eens.'

Ik zuchtte, ademde diep in en vroeg: 'Waarom drink je overdag, Sally?'

'Nou...'. Ze nam weer een grote slok. 'Ik heb ook behoefte aan liefde. Aan warmte. Snap je?'

Ik schokschouderde. 'Ik denk het wel.'

'Ik moet voor iedereen zorgen. Voor lieve Laura, die altijd wil shoppen. Voor lieve Robert, die alleen maar vreemdgaat. Met de lieve, leuke, nieuwe buurvrouw...'

Ik slikte. Verdomme, ze wist het.

'Vroeger had ik werk. Voor je man. Of moet ik zeggen ex-man? Dan kreeg ik een leuk salaris en kon ik lieve dingen doen. Iedereen was tevreden en blij. Maar dat is voorbij.'

Ik liet mijn hoofd van schaamte hangen. Toen ik opkeek was haar glas leeg.

‘Sally, ik weet niet...’

Ze bracht haar wijsvinger naar haar mond. ‘Ssst, laat lieve Sally ook eens praten. Denk je dat het makkelijk is?’ Ze gooide haar hoofd in haar nek en begon akelig te lachen, maar er stroomden tranen over haar wangen. Ergens wilde ik haar troosten. Zeggen dat het in orde kwam, maar dat ging natuurlijk niet.

‘Jij denkt dat je alles weet,’ ging ze verder. ‘Mevrouw de journaliste. Je komt van een grote stad hiernaartoe. Maar wij zitten hier vast. Waar denk je dat wij hier de kost mee verdienen?’

‘Ik heb geen idee, Sally,’ zei ik oprecht. Die vraag was nog niet bij me opgekomen.

Ze stond op en wankelde even op haar benen, maar ze herstelde zich, liep naar de kast en kwam terug met de fles in haar handen. Ze ging zitten en schonk zichzelf een tweede glas in.

‘Sinds Steven er niet meer is, is het er voor ons niet beter op geworden.’

Ze keek me onderzoekend aan en wees naar de fles.

‘Wil je ook?’

‘Nee, dank je.’

Ze knikte, ging achterover hangen in de bank en staarde enkele seconden dromerig naar het plafond.

‘Ik krijg niet zo veel als vroeger, in de tijd van Joanna. Maar een mens moet wat, hè? En Victoria had nog een baan. Een win-win situatie zou je kunnen zeggen. Toch?’

Onrustig schoof ik heen en weer.

‘Maar weet je? Het maakt Robert helemaal niets uit wat ik doe.’

Mijn gezicht voelde warm aan, gloeiend zelfs. Sally was duidelijk van alles op de hoogte en ik schaamde me kapot.

‘Kon je niet in de bediening werken?’ vroeg ik voorzichtig.

Ze keek me ineens zo nijdig aan dat ik ervan schrok.

‘Misschien was dat eerst ook de bedoeling. Eerst wel, ja. Maar toen kwam jij. En ik zei tegen mezelf: weet je wat, Sal? Wat Mika kan, dat kan ik ook. Beter zelfs, want ik doe het voor geld, terwijl die sloerie mijn man gratis neukt. Twee vliegen in één klap. Is dat niet schitterend?’

Het voelde alsof iemand zijn handen om mijn nek klemde en me langzaam liet stikken.

‘Het... het spijt me, Sally.’

‘Ach, hou alsjeblieft op.’

‘Het spijt me echt. Je hoeft dit niet te doen. Als je het doet om Robert pijn te doen...’ Ik kon mijn zin niet afmaken, want met een rood hoofd en gebalde vuisten stormde ze op me af. Ik sprong omhoog en duwde haar aan de kant nog voor ze me kon raken. Ze struikelde, knalde met haar hoofd tegen de houten salontafel en bleef roerloos op de grond liggen.

‘Verdomme!’ gilte ik in paniek. Ik trok aan haar. Schudde haar heen en weer. Ze reageerde niet. Ik sprong omhoog en rende naar de kraan, waar ik water over een handdoek liet lopen. Op de terugweg trok ik een droge doek mee. Met de doeken in mijn handen sprintte ik terug. Nadat ik had gecontroleerd of ze bloedde, legde ik een kussen onder haar hoofd. Gelukkig had ze alleen een behoorlijke bult. Ik legde de koude natte doek ertegenaan. Sally maakte vreemde kermende geluiden, wat een geruststelling voor me was. Ze ademde nog.

‘Wakker worden, Sally!’ riep ik terwijl ik haar zacht heen en weer schudde. ‘Kom op.’

Opnieuw schudde ik haar heen en weer. Wilder. Haar hoofd rolde als een plumpudding heen en weer. Einde-lijk deed ze haar ogen open.

‘Moet ik een dokter bellen? Of je naar het ziekenhuis brengen?’

‘Nee!’ gilte Sally. Ze leek ineens weer helemaal bij haar positieven te zijn.

‘Ja maar...’

‘Nee, ik ben oké.’

‘Je kwam hard neer.’

‘Ik ga niet naar dokter Steward. Oh, nee.’

‘Waarom niet?’ vroeg ik geïnteresseerd, terwijl ik haar omhoog hielp, in de bank. Ze keek me met glazige ogen aan.

‘Weet je? Je bent helemaal oké, Mika. Ik kan je niet eens haten.’

‘Daar dacht je net wel anders over.’

‘Ik ben gewoon gefrustreerd.’

Ik gaf haar een schaapachtig lachje. ‘Ik maak wel wat thee voor ons, goed?’

Ze knikte terwijl ik naar de open keuken liep, een waterkoker zocht en in haar kastjes neusde op zoek naar thee.

‘Heb jij er suiker in?’

‘Ja.’

Ik pakte twee theeglazen, liet het ondertussen kokende water erin lopen en hing er theezakjes in.

‘Ik kon de suiker niet vinden,’ zei ik toen ik de kamer weer in liep.

Ze haalde haar schouders op en gebaarde dat ik bij haar voeten moest gaan zitten.

‘Mika... ik moet je wat vertellen. Voor Jo, want wat ben ik in godsnaam voor een vriendin.’

Afwachtend blies ik in mijn glas.

‘We waren altijd al samen, Jo en ik. Beste vriendinnen vanaf de lagere school. Net als Laura en Valerie.’

‘Wie weet...’

‘Jo was altijd vol leven. Daarom keek ik tegen haar op. Iedereen hield van haar.’ Even staarde ze nietsziend voor zich uit. Daarna sloot ze haar ogen en ondersteunde haar nek met haar armen.

‘Ik mis haar, elke dag nog. Misschien dat ik daarom terugging naar Victoria, om dichterbij haar te zijn.’

‘Ik zie niet in hoe ze dichterbij je is als je jezelf te gronde richt,’ zei ik oprecht.

‘Tja, misschien. Maar heb je enig idee hoe het is om hier op te groeien?’

‘Nee. Maar vertel verder.’

‘Victoria’s vader verstrekke vroeger alle banen. Hij was de eigenaar van Staffords houtfabriek, hier verderop. Hij had aanzien, geld, vrouwen, alles. De Staffords verdienen geld als water. Niet vreemd dat hij degene was die het voor het zeggen had in Rocky Roads.’

Ik spitste mijn oren.

‘Mijn vader werkte, net als eigenlijk alle vaders, voor hem. Maar het bleek dat hij niet alleen investeerde in Rocky Roads. Hij kwam ook op andere manieren aan geld.’

‘Oh?’

‘Iedereen die geld nodig had kon bij Ernest Stafford terecht. Iedereen. Hij verstrekke leningen aan mensen die hem nooit meer zouden kunnen terugbetalen. Hij verschafte alle banen en ontsloeg iedereen na een tijdje. Zo

had hij altijd het goedkoopste personeel en werd hij rijker en rijker.'

'Klinkt als een enorme klootzak als je het mij vraagt,' merkte ik op.

Ze knikte en nam een slok thee.

'Dat heb je goed. Maar omdat ze opstandig werden opende hij de kroeg. Hij zorgde ervoor dat zijn dochter Victoria die runde.'

'Vicky's Pie,' zei ik traag.

'Maar dat is nog niet alles. In eerste instantie was het een gewone kroeg. Als vermaak voor zijn leger van slaven. Iedereen stond bij hem in het krijt. Iedereen.'

Ik nam een slok thee en brandde mijn lippen.

'Stafford kneep iedereen uit. De rekeningen in de bar liepen op. Voor mensen die hem niet konden betalen had hij zijn mannetjes. Zo is hij aan zijn geld gekomen.'

'Dus Vicky's Pie was een soort bank? Waar mensen drank op lening konden krijgen?' vroeg ik verbaasd.

'Zo kan je het noemen. Eerst was het een gewone kroeg. Pas later werd het... nou ja, je weet wel.'

Ik knikte.

'Maar niet alles aan Stafford was slecht. Hij heeft de kerk laten bouwen en het gemeentehuis. Hij financierde Westwood House, een enorm ziekenhuis.'

'En dat allemaal van hout en schulden?' vroeg ik ongelovig.

Sally zette haar theeglas weg en liet zich weer achterover vallen.

'Stafford had rare wensen. Niet alleen werkten de meeste mannen in Rocky Roads voor hem, toen ze in de schulden kwamen dacht Stafford dat hij recht had op alles en iedereen. Op alles, snap je?'

'Ook op vrouwen?'

‘Ja. Zo werden er schulden ingelost. Victoria begon het bordeel niet. Het was haar vader. Hij had ook plannen voor een casino, maar dat ging niet door, omdat... tja...’ Ze zweeg even en zei zacht: ‘Hij was een psychopaat en verdiende het te sterven.’

Ik verslikte me in de slok thee die ik zojuist had genomen.

‘Niemand vond het erg. Zeker Victoria niet,’ zei ze zacht.

‘Is hij vermoord?’

Ze lachte akelig. ‘Ernest Stafford viel in zijn eigen machine. Die trok hem uit elkaar als plakjes van zijn eigen bomen.’

‘Gadverdamme.’

‘Zijn verdiende loon. Er kwam niet eens een onderzoek. Het was een bedrijfsongeval. Eigenlijk was iedereen blij dat hij dood was. Vooral mensen die geld van hem hadden geleend.’

Ik nipte aan mijn thee en bedacht in wat voor vreemde gemeenschap ik me begaf, waarin blijkbaar niemand gaf om een leven meer of minder.

‘Het was een echte klootzak. Hij had veel vijanden. Maar toen hij dood was leek het zelfs erger te worden. Victoria nam haar vaders imperium over, maar ze sloot de fabriek. Bijna iedereen werd werkloos. Maar dat maakte haar niets uit.’

‘Maar wat heeft dit met Jo te maken?’

‘Zoals ik al zei, Ernest was een psychopaat. Hij had zijn oog op Joanna laten vallen. Hij hield van jong. Hoe jonger hoe beter. En die klootzak kreeg alles wat hij wilde. Joanna was pas dertien en ze had geen schijn van kans.’

Ik slikte. ‘Dertien?’

Ze knikte.

‘Ze hoorde bij het gratis personeel,’ mompelde ik.

‘Ja. Hij kreeg ook steeds meer bezoek van mensen uit andere steden. Ze kwamen speciaal voor hem hierheen. Hij regelde alles.’

‘Vertel eens: hoe kwam Joanna bij Ernest terecht?’

Sally sloeg haar ogen neer. ‘Haar ouders zaten zwaar in de schulden bij hem. Haar vader had een gokprobleem. Ik meen dat Jo de inzet was.’

‘Arme Joanna,’ zei ik zacht. ‘En er was natuurlijk niemand bij wie jullie als kinderen terecht konden?’

Sally schudde haar hoofd. ‘Iedereen wist het, maar niemand kon er iets aan doen. Ze hadden allemaal een schuld bij Ernest.’

‘Was er dan echt helemaal niemand die kon helpen?’

Sally drukte haar handen tegen haar ogen. Snikte ze nu? Nee. Ze wreef alleen maar over haar vuurrode oogleden.

‘We geloofden nog in sprookjes. Daarom nam Jo de pastoor in vertrouwen. Ze realiseerde zich niet dat Ernest hem financierde en...’ Sally maakte haar zin niet af. Nu kreeg ze duidelijk vochtige ogen en al snel stroomden de tranen over haar wangen.

‘Pastoor Richard McFinley?’ vroeg ik voorzichtig.

Sally knikte bevestigend. ‘Richard bleek achteraf een goede vriend van Ernest te zijn. Hij kende de zwakheden van mensen en maakte daar misbruik van. Snap je?’

‘Ja, ik denk het wel. Ernest gebruikte mensen.’

‘Precies. Hij gebruikte iedereen. Gaf iedereen eerst wat ze wilden en zette ze later onder druk, als hij iets wilde. Maar Jo had te veel gezien. Ze wilde me niet alles vertellen, maar ik wist dat ze gevaar liep.’

Ik baalde dat ik mijn mobieltje niet had meegenomen. Dat ik niet woord voor woord kon opnemen wat Sally allemaal vertelde.

‘Daarom trouwde ze met Robert. Jo voelde zich niet veilig. Ze wilde vluchten uit Rocky Roads. Zeker na alles wat ze had gezien. Ze had het over bizarre feesten, gemartelde en geslachte dieren. Zelfs...’ Ze maakte haar zin niet af.

Ik beet op mijn lip. Onvoorstelbaar. Ik kon niet geloven wat ik hoorde. Even overwoog ik om meteen mijn koffers te pakken en het eerstvolgende vliegtuig terug te nemen. Maar ik voelde weer die drang om alles boven tafel te krijgen. Zeker omdat ik zo weinig wist van Stevens leven tot nu toe. Nu ik het van Sally hoorde snapte ik dat hij dit geheim had gehouden.

‘Ik praat te veel,’ zei Sally opeens. ‘Vertel het niemand, goed Mika? Alsjeblieft?’

‘En alles zo laten? Wat is dat toch met jullie? Sorry, maar zo ben ik niet. Weet je dat jullie juist gevaar lopen door alles stil te houden?’

Ik stond op en liep naar de deur, terwijl Sally haar hoofd liet zakken. ‘Ze zullen je nooit laten gaan als je het weet. Alleen in een doods-kist!’ riep ze me na voordat ik de deur achter me dichtgooide.

‘Ah nee, mam. Niet weer.’ Jason staaarde sip naar de pannen op het vuur.

‘Sorry, ik had geen tijd voor boodschappen. We gaan zaterdag wel naar het vasteland, goed? Ik vind Mac’s gewoon te duur.’

‘Ruik ik weer rookworst?’ vroeg Val die van boven kwam.

‘We gaan zaterdag...’ Voordat ik mijn zin af kon maken omhelsde ze me met een sprongetje, waardoor ik bijna omviel.

‘Mag ik nieuwe kleren?’ vroeg ze.

‘Nee, en ik dacht trouwens dat je wilde logeren? Jij en Laura mogen ‘s middags wel mee voor boodschappen. Maar we moeten rustig aan gaan doen.’

‘Is het geld van pap bijna op of zo?’ vroeg Jason bijdehand.

‘Nee, maar dat wil niet zeggen dat we het zomaar over de balk kunnen smijten.’

Valerie trok haar mobieltje uit haar broekzak en hield hem omhoog. ‘Wat is dat hier toch, mam?’

‘Ja ja,’ zuchtte ik. ‘Ik weet het, de wifi is hier waardeeloos. Daar is niets aan te doen.’

‘Het is kut.’

‘Valerie!’ riep ik bestraffend.

‘Jij zegt dat ook steeds...’ Brommend gooide ze haar mobieltje in de bank en sprong erachteraan. Ze maakte kreunende geluiden en mompelde iets over een gemis aan sociale contacten en het leven dat ze hier niet had.

‘Jason, laat jij Gollum even uit? Maar niet te ver gaan, oké?’

De kleine jongen keek me met grote ogen aan. ‘Hoezo niet te ver?’

‘Doe nu maar gewoon wat ik zeg. En niet te lang weg-blijven.’

‘Best.’

‘Valerie?’

‘Ik weet het.’ Ze kwam al aangelopen, opende de besteklade en rommelde er druk in.

‘Heb jij Laura nog gesproken?’ vroeg ik toen ze terugkwam voor de borden.

‘Hoezo?’

‘Zomaar.’

‘Jij vraagt nooit dingen zomaar,’ zei ze bijdehand.

‘Als er iets is kan je het me altijd vertellen. Dat weet je toch, Val?’

Ik zag haar mond open gaan, maar ze zei niets, want buiten ging Gollum ineens als een gek tekeer. Ik kende zijn verschillende manieren van blaffen ondertussen en wist meteen dat het goed fout was. Met luid gerinkel liet ik alles uit mijn handen vallen. Mijn hele lichaam rilde van de spanning toen ik me naar buiten spoedde. Zo snel als mijn benen me konden dragen rende ik in de richting van het geluid. Naar Gollum, die als een bezetene op de steiger stond te blaffen.

‘Jason?’ gilte ik hysterisch. Met tranen in mijn ogen tuurde ik over het water. Ik kneep mijn ogen samen om door de mist te kunnen kijken. ‘Jason!’

Gollum sprong enthousiast tegen me op en ineens hoorde ik voetstappen achter me.

‘Mam? Wat is er?’

Jason stond me verbaasd aan te staren, met een stok in zijn handen.

‘Waarom blaft hij zo?’ vroeg ik met trillende stem.

‘Ik gooide een stok en ineens rende hij weg. Daarna hoorde ik hem blaffen. Ik weet niet waarom. Misschien zag hij een konijn?’

‘Dat zal het wel zijn,’ zei ik terwijl ik mijn ademhaling weer onder controle probeerde te krijgen. ‘Nou, kom op, aan tafel, het eten is klaar.’

‘Mam, wat is er toch met je?’ Valerie stond met een stoffer en blik in haar handen. Ik zag dat ze het glas had opgeruimd.

‘Dank je wel,’ zei ik terwijl ik alle sloten op de voordeur dichtdraaide.

Valerie ging demonstratief over de tafel heen hangen, met haar armen over elkaar. ‘We wachten, mam. Wat is er aan de hand?’

‘Goed, goed. Maar ik wil dat jullie dit voor je houden, dat jullie beloven het geheim te houden.’

‘Een geheim?’ fluisterde Jason.

Valerie gaf hem een por. ‘Natuurlijk kunnen wij een geheim bewaren. Toch, Jason?’

‘Natuurlijk,’ piepte hij, over zijn arm wrijvend.

‘Goed dan,’ zei ik, terwijl ik razendsnel nadacht. ‘Ik werk aan een nieuw boek en nou ja, het is nogal spannend. Een thriller, met rare moorden. Daarom ben ik een beetje nerveus. Niets om jullie zorgen over te maken.’

‘Serieus, mam?’

‘Ja, echt. Maak je niet druk. Kom op. Jullie eten wordt koud.’

‘Ik heb geen zin meer in rookworst,’ mopperde Jason.

Voor het eerst was ik blij dat hij daarover begon. Ze gingen niet verder in op mijn uitleg. Goddank. Ik hoefde ze voorlopig niet banger te maken dan ze al waren. In ieder geval zou ik morgen mijn zoektocht hervatten. Zeker na wat Sally me allemaal had verteld. Maar waar kon ik beginnen? Wie kon ik nog vragen stellen? Misschien moest ik eerst eens zorgen dat ik het internet op kwam. Informatie opzoeken over Rocky Roads. Er was vast wel iets bekend over de moord op Joanna. Maar waar hadden ze hier fatsoenlijk internet? Plotseling schoot me te binnen wat de burgemeester had gezegd: “Mijn deur staat altijd open. Ik ben er voor je.” Ik moest maar eens gebruik gaan maken van dat aanbod.

De volgende ochtend stapte ik vol goede moed de drie treden van het gemeentehuis op. Als iemand me al kon helpen was het vast de burgemeester.

Ik keek nog een keer naar de overkant voordat ik binnenstapte door de logge houten deur. Vicky’s Pie zag er om tien uur ’s ochtends verlaten uit. Zelfs Donald was er niet. Opgelucht stapte ik op de balie af, waar een vrouw van middelbare leeftijd zat met een kleine leesbril op en opgestoken haar. Ze keek op van haar computer en knikte naar me.

‘Goh, hebben jullie hier wél internet?’ vroeg ik met een snelle blik op de openstaande Google pagina.

‘Wisselend,’ zei ze koeltjes. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Nou eh, ik dacht dat jullie mij vast konden informeren hoe ik hier aan internet kom.’ Ik wees op haar scherm.

‘Uw internet? Daar gaan wij niet over. Misschien kunt u contact opnemen met uw leverancier?’

‘Ja, ziet u,’ begon ik nerveus, ‘Dat heb ik al gedaan, maar ze zeggen dat ze er niets aan kunnen doen. Blijkbaar heeft u wel internet en ik vroeg me af, kan ik het gebruiken? Lenen eigenlijk. Natuurlijk betaal ik u er dan voor.’

De vrouw trok haar bril, die vastzat aan een koordje, van haar neus en wees naar de ruimte achter haar.

‘U kunt gebruikmaken van onze bibliotheek.’

Het was een donker halletje met een paar schappen tegen de muur, vol boeken, folders en tijdschriften. Aan het einde zag ik een ruimte waar een computer stond, naast een gezellige leeshoek.

‘Oh, fijn. Handig ook dat alles hier is. Ik bedoel, als je een visvergunning nodig hebt kun je meteen een boek over hengelen erbij lenen, handig hoor.’

De vrouw keek me humorloos aan. ‘Wenst u verder nog informatie?’

‘Tja, nu u het zegt... is het mogelijk burgemeester Skinner te spreken?’

‘Hij heeft spreekuur tussen vier en vijf. Zal ik een afspraak voor u maken, mevrouw Jackson?’

Het verbaasde me dat deze onbekende vrouw mijn naam kende.

Ik voelde mijn wangen kleuren. ‘Nee, nee, dat is niet echt nodig. Dank u. Het komt wel een andere keer. Maar mag ik?’ Ik wees naar de kleine bibliotheek.

‘Bent u lid?’

Verbijsterd keek ik naar de oudere vrouw. ‘Nou, nee. Ik ben hier voor het eerst.’

‘Dan moet u dit formulier invullen. Voor lidmaatschap.’ Ze trok een vel papier onder de balie vandaan en legde het voor me neer met een pen ernaast.

‘Dank u.’ Ik trok het naar me toe, vulde het in, ondertekende het en gaf het aan haar terug. Ze krabbelde er ook wat op, trok een stempel tevoorschijn en knalde de blauwe inkt op het papier. Daarna printte ze mijn gegevens en ging in de weer met een lamineermachine.

‘Dat is dan dertig dollar alstublieft.’ Ze schoof het kaartje naar me toe.

Ik trok mijn portemonnee en liet haar mijn bankpas zien.

‘Daar kan ik niets mee.’

‘Niet?’

‘Nee, u kunt hier niet pinnen.’

‘Nee natuurlijk niet. Stel je voor.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Mocht u willen, dan kan ik u een factuur nasturen. Daar zijn wel administratiekosten aan verbonden.’

‘Hoeveel is dat?’ vroeg ik op mijn hoede, aangezien ik het idee had dat ik van alles kon verwachten in dit rare dorp.

‘Vijftien dollar.’

‘Wat?’

‘U mag ook nu betalen of zo terugkomen.’

‘Nee, het is goed,’ zei ik geïrriteerd. ‘Stuurt u het maar op. Misschien kunnen jullie er wat nieuwe boeken van kopen.’

Voordat ze kon reageren griste ik de nog warme kaart van de balie en liep door de smalle hal naar achteren. Toen ik de schappen bekeek, viel me op dat er voornamelijk boeken stonden over vissen, jagen, bouwen en

koken. Ik bukte me bij de tien romans die er stonden en trok er eentje uit.

‘Allemachtig,’ fluisterde ik mezelf toe. Ik opende de vergeelde kaft en keek in het colofon. ‘Een roman uit negentienzeventig.’ Ik bladerde het boek door. Er kwam een rare lucht vanaf. Een lucht die je alleen in kelders ruikt. De kreukelige pagina’s plakten aan elkaar. Ik kuchte toen het stof en de nare lucht in mijn longen drongen. Ik trok mijn neus op en zette het boek terug in het schap. Geen wonder dat Steven een enorme boekenkast in de kamer had staan.

‘Dit is niet best,’ mompelde ik in mezelf. ‘Helemaal niet best. Geen wonder dat hier niemand komt.’

Toch was ik blij dat ik de enige bezoeker was. Terwijl ik achter de tafel met de computer kroop voelde ik mijn hart in mijn keel kloppen. Ik klikte vol verwachting op het Explorer icoontje. Bingo, Google. Hier bleek alles te werken. Ik tikte Joanna La Croix in en ontdekte dat er maar weinig informatie over haar te vinden was op het net. Alleen een krantenartikel. Ik opende de link en zag dat het slechts een korte tekst bevatte.

Vrouw uit Rocky Roads door misdrijf om het leven gekomen.

Ik scrolde naar beneden en las verder:

Afgelopen zondag werd het levenloze lichaam van een jonge vrouw gevonden in het bos vlakbij Staffords houtfabriek, meldt Harry Blake, sheriff van Rocky Roads. Sectie wijst uit dat het slachtoffer door een misdrijf om het leven is gekomen. Het lichaam is geïdentificeerd; het

gaat om de 23-jarige Joanna La Croix, tevens uit Rocky Roads, British Columbia.

Ongelovig las ik het artikel opnieuw door en vroeg me af hoe het mogelijk was dat ik niet meer kon vinden. Mijn vingers bewogen soepel over het toetsenbord.

Ik typte:

Rocky Roads moorden.

Deze keer waren er meer hits. Nieuwsgierig las ik ze stuk voor stuk door.

Dierenbeul schrikt rustige gemeenschap op.

En daaronder:

Dierenbeul slaat weer toe in Rocky Roads.

Zo waren er nog een paar links. Ik klikte er willekeurig een aan en scande het verhaal razendsnel met mijn ogen. Ik vond het wonderlijk dat er meer te vinden was over diermoorden dan over Jo. Midden in een zin voelde ik een tikje op mijn schouder. Ik viel van schrik zowat uit de stoel. Het was de vrouw met de bril op. Ze tuurde nieuwsgierig naar mijn scherm.

‘Mevrouw Jackson, er is iemand voor u.’ Ze wees naar de balie.

‘Harry? Hoe weet hij dat ik hier ben?’ vroeg ik me hardop af.

De vrouw haalde haar schouders op en liep terug naar haar stoel. Ik klikte Explorer weg en haastte me naar de balie toe. Harry maakte een vermoeide indruk.

‘Mikayla? Het spijt me, maar ik wil je even spreken. Onder vier ogen.’

‘Waarom?’ vroeg ik verrast. ‘Wat is er?’

Maar hij wenkte alleen maar of ik achter hem aan wilde lopen, naar de andere kant van het gebouw. Hij opende een kamer en wees me een stoel. Er stond een bureau, een plant, waarschijnlijk van plastic, en een archiefkast. Op het bureau stond een computer, een printer en een telefoon. Ook lagen er wat papieren. Toen ik daar een blik op wierp schrok ik. Het waren foto’s in een map en één van de foto’s stak er half uit, zodat ik een duidelijk zicht had op een nek met een rode streep erover waar het nodige bloed uit kwam. Blijkbaar had Harry mijn blik gevolgd, want hij greep de map en stopte de foto terug.

‘Eh, wil je koffie? Ik kan Marge vragen of ze iets voor ons zet.’

‘Nee, dat hoeft niet. Wat is er aan de hand?’

Harry sloeg zijn armen over elkaar en wipte ongemakkelijk heen en weer op zijn bureaustoel. ‘Zoals je weet ben ik de ex-sheriff. Burgemeester Skinner heeft me tijdelijk weer aangesteld. Hij vond het zonde om een nieuwe sheriff te zoeken zolang ik er ben. Om kosten te besparen voor Rocky Roads heb ik me altijd beschikbaar gehouden. Skinner heeft me vanmorgen op een nieuwe zaak gezet.’

‘Een nieuwe zaak?’

Hij zeeg even en knikte. Hij had iets verdrietigs in zijn ogen. ‘Helaas wel.’

Ik snapte het niet, maar hield mijn mond.

‘Na wat er vanmorgen is gebeurd...’ Hij viel weer stil, ‘...vraagt de situatie om bijzondere maatregelen.’

‘Hoezo?’

‘Mevrouw Jackson, eh, Mikayla... we hebben wat vragen voor je. We zijn erachter gekomen dat jij de laatste was met wie Sally Hanson contact had.’

‘De laatste? Wat bedoel je? Wat is er gebeurd dan?’

‘Het spijt me. We hebben mevrouw Hanson vanmorgen dood aangetroffen.’

‘Wat?’ Mijn hele lijf begon te trillen. Ik sloeg mijn handen voor mijn mond.

‘Wacht.’ Harry sprong op en rende zijn kantoor uit. Ik hoorde hem in de gang iets roepen tegen Marge. Met een rood hoofd kwam hij terug, sloot de deur en keek me onderzoekend aan.

‘Dit is waar ik al bang voor was.’

Ik zei niets; staarde voor me uit om mijn tranen te bedwingen. Ik slikte moeizaam.

‘Vertel me wat je met haar besprak, Mikayla. Dit blijft tussen ons.’

Plotseling kon ik me niet meer beheersen. Tranen stroomden over mijn wangen. Ik voelde me misselijk en schuldig. Het liefst zou ik opstaan en wegrennen. De kinderen van school halen en het eerstvolgende vliegtuig terug naar Nederland nemen. Maar ik deed het niet. In plaats daarvan vertelde ik snotterend mijn verhaal.

De deur zwaaide open. Marge kwam binnen en zette voor mijn neus een plastic bekertje met water en een mok koffie met veel melk neer. Zo snel als ze kwam, verdween ze ook weer. Harry roerde in zijn zwarte koffie en schoof helemaal tegen het bureau aan. Hij boog voorover nadat hij mijn hele verhaal had aangehoord.

‘Dus je zegt dat Sally je hielp met je boek?’

Ik knikte.

‘Luister Mika. Ik ga over veiligheid en in het kader daarvan vraag ik je om je onderzoek te staken. We willen niet nog meer doden. Toch?’

‘W-wat?’ snotterde ik. Was dit een dreigement of was hij gewoon bezorgd? Ik pakte een tissue uit de dispenser die Marge samen met de koffie achtergelaten had en snoot mijn neus. ‘Luister Harry. Ik weet niet wat voor spelletjes jullie hier spelen, maar ik laat me niet onder druk zetten.’

‘Zo moet je het niet zien. Ik kan alleen op dit moment je veiligheid niet meer garanderen. Snap je dat?’

Ik staarde hem alleen maar aan en zei niets.

‘Geloof me, ik doe er alles aan om dit uit te zoeken.’

‘Nou...’

‘Echt. Meteen toen ik het van Sally Hanson hoorde heb ik contact gezocht met een bureau buiten Rocky Roads en zij...’ Hij ademde diep in.

‘Ja?’

‘Zij hebben de RCMP ingeschakeld. Ze nemen het hier over. Burgemeester Skinner zal niet blij met me zijn.’

‘De RCMP?’

‘Feds, uit Vancouver. Canadese FBI.’

‘Jezus.’

‘Deze put moet open, Mikayla. Er is meer.’

‘Dat dacht ik al.’

‘We moeten wachten tot ze er zijn. Daarom moet je stoppen met graven. Doe even helemaal niets. Ik verwacht ze snel.’

‘Goed zo, Harry. Eindelijk wordt er iets gedaan.’

De oude man schudde zijn hoofd. ‘Je zette me aan het denken. Ik twijfelde altijd al. Donald heeft de moord op Jo niet op zijn geweten. Maar misschien moet ik mijn

mening over je man herzien. Aangezien, nou ja, met wat er nu is gebeurd... met Sally.'

'Wat is er precies gebeurd dan?'

De man haalde zijn schouders op. 'Daar kan ik niets over zeggen zolang het onderzoek loopt. Zorg dat je beschikbaar bent voor verhoor. Ze zullen je vast en zeker willen spreken.'

'Ik ga toch nergens heen.'

Hij stond traag op uit zijn stoel, liep naar de deur en hield die open. 'Mocht je nog iets te binnen schieten, dit is mijn nummer.' Hij hield een kaartje omhoog. Ik pakte het aan en verliet het kantoortje. Net toen hij de deur wilde sluiten fluisterde hij mij toe: 'Marge zal geen factuur sturen. Het lidmaatschap voor de bibliotheek is gratis.'

'Dank je wel.'

Hij tikte zijn cowboyhoed aan bij wijze van groet en ik verliet het gemeentehuis. Ik wist dat ik niet naar hem zou luisteren. Ik was vastberadener dan ooit en zou niet stoppen voordat ik wist wat er allemaal gebeurde in Rocky Roads, dat sinds mijn komst grimmiger en grimmiger leek te worden.

Mijn nekharen gingen recht overeind staan toen mijn mobieltje afging. Hij stond knalhard en ik was er niet op voorbereid omdat het bereik tot nu toe een probleem was geweest. Het was de eerste keer dat hij in Canada overging. Ik greep in mijn tas.

‘Met Mika.’ Er klonk wat geruis; iemand ademde zwaar.

‘Waar ben je?’

Door de slechte verbinding kon ik zijn stem maar moeilijk onderscheiden.

‘Jezus, Robert,’ zei ik zacht en mijn stem echode terug.

‘Ben je thuis?’ Het kraken werd erger, zelfs nadat ik de auto stilzette.

‘Ik ben in de buurt. Wacht.’ Ik hing op en probeerde het nummer dat in mijn scherm stond terug te bellen. Zonder succes. Ik gaf gas. Iets verder sloeg ik linksaf richting Roberts huis.

Ik parkeerde naast de auto die ik herkende als die van Lucy Meyer. Gespannen klopte ik aan, bedenkend wat ik zou zeggen. Gecondoleerd? De deur ging open en Lucy keek me geschokt en geëmotioneerd aan.

‘Robert heeft Laura van school gehaald en het nieuws verteld,’ fluisterde ze me toe terwijl ze me binnenliet. Ik

had de deur nog niet gesloten of ze viel me al in de armen. Geruststellend klopte ik op haar schouder.

‘Waar is Robert nu?’ vroeg ik.

Ze liet me los en schokschouderde. ‘Ik denk dat hij naar de plek is waar ze Sally gevonden hebben. Hij zei alleen dat hij weg moest. Of ik op kon passen.’

‘En waar is Laura?’

‘Boven op bed. Ik kon haar niet troosten. Daarom heb ik haar wat van mijn kalmeringspillen gegeven. Ze slaapt.’

‘Kalmeringspillen?’

‘Niets speciaals. Valeriaan.’

Ik zuchtte opgelucht.

‘Maar Robert is er erg slecht aan toe. Meteen toen ik kwam ging hij ervandoor...’

‘Waar is Sally gevonden?’

‘In de buurt van de houtfabriek.’

‘Waar is dat?’

‘Op de rotonde voor Mac’s rechtsaf, richting Bayroad. Dan passeer je de oude visserslodge. Daar moet je rechtsaf het bos in.’

‘Visserslodge?’

‘Ja, ken je die niet? Vroeger gebruikten de vissers hem, maar sinds de sluiting van de fabriek is alles vervallen. Hij wordt niet meer gebruikt.’

‘Oké, let goed op Laura. Ik ga Robert zoeken.’

Ik moest de auto achterlaten, want door de verwildering, omgevallen bomen en rommel op de weg kon ik niet verder rijden. Verderop zag ik de vervallen fabriek staan. Ik passeerde iets dat leek op een grote schuur, met een houten uithangbord met twee uitgesneden vissen erop, dat half naar beneden was gevallen. De ramen waren

ingeslagen en de deur was afgesloten met een ijzeren ketting. Er zaten zo veel gaten in het hout dat je de planken zo los kon trekken. Ik wierp een snelle blik op de binnenkant van de visserslodge. Er stonden wat bankjes en een trofeeënkast, ingeslagen en leeg. Hertenhoofden hingen aan de muur naast zwijnenkoppen en opgezette vissen. De fabriek, vlak langs de oever, zag er een stuk moderner uit. Hij was van steen. Maar hoe dichter ik in de buurt kwam hoe meer het verval zichtbaar werd. De fabriek leek verzwolgen te worden door de klimop. Planten groeiden aan alle kanten door de kieren. Toen ik voor de fabriek stond zag ik dat er in het water nog een hoop boomstammen lagen. Gevangen in een groenige, modderige afscheiding, die aan de fabriek grensde. Verderop lag een berg van puin, stenen en mossige houtsnippers. Een zeil was losgeschoten en wapperde heen en weer in de ijzige wind.

‘Robert?’ riep ik.

Niets.

Ik zocht een ingang, maar hoorde voetstappen naderen vanachter het gebouw. Ik herkende de man meteen.

‘Robert!’ gilde ik. Even stond hij stokstijf van schrik, maar toen hij me herkende, liep hij naar me toe, greep me vast en omhelsde me stevig.

‘Het spijt me zo,’ fluisterde ik.

Hij liet me los en trok me mee.

‘Kom, ik laat je zien waar ze Sally gevonden hebben,’ zei hij.

We liepen zeker tien minuten van de fabriek vandaan, dieper het bos in, richting de bergen. De grond voelde soppig aan en bij elke stap had ik het idee dat ik wegzakte. Nog steeds hield Robert mijn hand vast en ik durfde het bijna niet toe te geven, maar het voelde fijn.

Het gaf me een warm en vertrouwd gevoel. Tijdens onze zwijgende wandeling besepte ik dat ik verliefd was. Ik betrapte mezelf op onaangename gedachten. Dat we verlost waren van Sally. Dat we nu voor altijd samen konden zijn, zonder dat er nog iets tussen ons in stond. Het schuldgevoel knaagde. Hoe kon ik zo hard zijn? Sally was nog niet eens begraven. Ineens bleef Robert staan. Hij wees naar een plek verderop, vlak onder een boom. Ik zag dat er sporen waren van iets dat de bosjes had doen knakken. Sleepsporen in de modder, schoenafdrukken, bloed. Tape dat om de plek leek gespannen, wapperend aan de boomstam omdat hij half was losgewaaid.

‘Mogen we hier wel komen?’ vroeg ik onzeker. ‘Ik bedoel, zo zullen we misschien sporen vernielen.’

Robert stond met hangende schouders naar de plek te kijken. Hij had mijn hand losgelaten. Ik voelde me ongemakkelijk, als een indringer.

‘Misschien had ik haar moeten stoppen,’ zei hij zacht. ‘Dan was het anders gegaan.’

‘Hoe bedoel je?’

‘We kregen ruzie. Ze was bezopen, verweet me dat ik een egoïst was. Gilde naar me dat ik nooit van haar gehouden had en dat ik op moest hoepelen. En toen... toen liet ik haar alleen, ging naar jou toe en daarna naar de kerk om mijn klus af te maken. Toen Laura thuis kwam was Sally verdwenen.’

Ik sloeg mijn arm om zijn schouder.

‘Jij kon er niets aan doen. Ik weet hoe ze er gisteren aan toe was.’

‘Hè?’ Robert deed een stap naar achteren. Hij staarde me geschokt aan.

‘Ja. Ik heb haar gisteren gesproken. Ze heeft me veel verteld. Over Jo. Ze voelde zich na al die jaren nog steeds verantwoordelijk, op een bizarre manier.’

Robert keek me woest aan. ‘Je had haar met rust moeten laten!’

Even stond ik als aan de grond genageld. Hoorde ik dat nu goed? Bijna was ik weggelopen. Maar ik bedacht me. Hij was vast erg geëmotioneerd. Net zoals ik toen ik het nieuws over Stevens zelfmoord hoorde. Ik was toen zeker niet voor rede vatbaar.

‘Hoe is ze gevonden?’

Robert draaide zich om en staaarde naar de boom.

‘Vanmorgen heeft de jachthond van Fred Steward haar gevonden.’

‘Fred Steward?’

Hij knikte. ‘Dokter Steward van Westwood. Hij jaagt graag in zijn vrije tijd.’

‘Dus jij hebt haar niet als vermist opgegeven?’

‘Nee. Ik dacht dat ze wegbleef om me een lesje te leren.’

‘En hoe, eh, hoe is ze aan haar einde gekomen?’

‘Harry wil het me niet vertellen. Maar ik moet haar vanmiddag identificeren. Ze ligt in Westwood.’

‘Bizar,’ fluisterde ik.

‘Huh?’

‘Nou, omdat dokter Steward haar heeft gevonden.’

‘Wat is daar raar aan?’

Ik haalde mijn schouders op. Het leek me verstandig om niet te veel los te laten. Ineens hoorde ik pratende mensen; ze naderden ons van achteren. Een van de stemmen herkende ik meteen, zelfs toen het groepje nog niet zichtbaar was door de begroeiing.

‘Mevrouw Jackson en meneer Hanson,’ hoorde ik Harry Blake mompelen. Met een paar stappen was hij bij ons. Achter hem liepen twee mensen. Hun strakke, donkere pakken en emotionele uitdrukkingen verraadden dat ze niet thuis hoorden in Rocky Roads.

De vrouw had grijsblauwe ogen. Haar blonde haar zat in een paardenstaart. Alles aan haar was koud, vooral haar blik. Ze stak haar hand met leren handschoenen eromheen uit en ik pakte die aan.

‘Samantha Leblanc. RCMP.’ Ze trok een badge uit haar zak en hield die een seconde onder onze neus. ‘Dit is mijn collega James Cottler.’

Ook James stak zijn hand uit.

‘Mikayla Jackson,’ zei ik zacht.

Deze hand was een stuk slapper. James had een jongensachtig uiterlijk. Hij was lang en atletisch en zijn haar zat wat warrig.

‘Jullie bevinden je op een plaats delict. Dat is strafbaar. Ik hoop dat jullie een goede verklaring hebben voor jullie aanwezigheid.’

Nerveus beet ik op mijn lip. Nu kwam het.

‘Mag ik vragen naar je relatie met het slachtoffer?’ vroeg de vrouw, die me onverschrokken aankeek. Nog voordat ik kon reageren mengde Harry zich in het gesprek.

‘Meneer Hanson is de echtgenoot van het slachtoffer.’

‘Ah,’ knikte Samantha. Ze wendde zich weer tot mij. ‘En u?’

Ik slikte, het zweet brak me uit. Wat kon ik zeggen? Was ik niet zelf verdacht als ze erachter kwamen dat ik en Robert een verhouding hadden?

‘Ik eh, ik ben journaliste,’ bracht ik uit en meteen kreeg ik moed. ‘En ik werk aan een boek.’

‘En u kwam hier samen. Kent u elkaar goed?’

Weer bemoeide Harry zich ermee.

‘Natuurlijk kennen ze elkaar goed. Ze zijn burens. Ik heb mevrouw Jackson vanmorgen gesproken. Ze was vast erg begaan met de nabestaanden. Toch?’

Ik knikte dankbaar.

‘We staan elkaar hier bij, weet u. Het is maar een kleine gemeenschap.’

‘Zeer klein,’ mompelde de vrouw.

‘Eigenlijk was ik nieuwsgierig. In verband met mijn boek.’

Ik vroeg me af of ze iets doorhad. Moest ik mijn mond houden? Of juist vertellen dat Robert Sally bedroog? Ze moest iets vermoeden.

‘En omdat u nieuwsgierig was, besloot u samen naar deze plek te komen?’

Ik werd rood. Dit ging niet goed.

‘Ik wist niet...’

‘Ik verzoek u deze plaats onmiddellijk te verlaten. Wij nemen het onderzoek over.’

De jongeman mengde zich in het gesprek. ‘Ik zie dat de afzetprocedures niet zijn opgevolgd.’

‘Tja,’ mompelde Harry. ‘Eigenlijk wachtte ik op u.’

‘Misschien kunt u deze mensen begeleiden?’ zei de vrouw. Harry knikte alleen maar.

Zwijgend volgden we hem terug naar de plek waar ik de auto had neergezet. Toen we er waren klopte Harry Robert op zijn schouder.

‘Nog gecondoleerd. We waren allemaal dol op Sally.’ Toen draaide de sheriff zich om, stak zijn hand omhoog en liep terug het bos in.

‘Ik moet naar Westwood House,’ zei Robert. ‘Mijn auto staat daar.’ Hij wees naar het vervallen gebouw.

Nieuwsgierig draaide ik mijn hoofd en zag dat er een auto pal achter de visserslodge geparkeerd stond. Het verbaasde me, omdat het me onlogisch leek om daar een auto neer te zetten.

‘Was je binnen?’ vroeg ik.

Robert knikte. ‘Vroeger kwamen we hier vaak. Ik had even tijd voor mezelf nodig.’ Hij gaf me een vluchtige kus.

‘Als ik je ergens mee kan...’ riep ik hem na, maar ik maakte mijn zin niet af, want hij stapte al in zijn auto.

Ergens was ik boos. Waarom zou iemand Sally iets aandoen? Er waren zo veel vragen. Ik stapte in mijn auto en reed weg. Zo veel vragen. Er was iets dat ik niet zag; ongrijpbaar en toch vlak voor me. Wat was het? Toen ik de auto thuis parkeerde had ik nog steeds geen enkel antwoord gevonden.

Ik stapte uit en liep naar de brievenbus. Er stak iets uit. Een te grote envelop. Gelukkig geen rekening dus. Zonder de bus open te maken trok ik de envelop eruit. Gollum ging binnen tekeer en ik hoorde hem met zijn nagels aan de voordeur krabben.

‘Ja ja!’ riep ik hem geruststellend toe, terwijl ik de deur opende. Ik gaf hem een aai, liep naar binnen, trok mijn jas uit en scheurde de envelop open boven de keukentafel. Er vielen foto’s uit.

‘Verdomme!’ gilde ik geschrokken.

Bevend tilde ik een van de foto’s op en liet hem direct weer vallen. Ik voelde me ziek. Misselijk. Wie deed zo iets? Gal kwam omhoog in mijn keel en ik rende naar de gootsteen. Schokkend spuugde ik mijn hele ontbijt uit. Ik liet de kraan lopen, probeerde een slok te nemen. *Ademen. Gewoon doorademen, Mika. Rustig blijven. Rustig...* Weer kwam er een golf naar boven, maar deze

keer bleef ik net zolang slikken tot de misselijkheid wegtrok. Harry. Ik moest Harry spreken. Nu meteen. Ik ademde diep in, greep een theedoek en droogde mijn gezicht af. Toen liep ik terug naar de tafel. De foto's lagen over elkaar heen geslingerd. Tussen de stapel lag een briefje. Ik opende het en zag dat het bestond uit uitgeknipte krantenletters, naast elkaar geplakt zodat er een paar zinnen ontstonden. Verward las ik het knip- en plakwerk door:

Stop met je onderzoek. Anders eindig je ook zo. We houden je in de gaten.

Dat was alles. Ik stopte het papier terug in de envelop. Deze keer kon ik mijn hoofd niet afwenden. De gruwelfoto's legde ik als een memoryspel voor me neer. Er zat een volgorde in, ook al lagen ze door elkaar. Nieuwsgierig draaide ik een foto om en zag een tijdstempel staan. Aandachtig bekeek ik de serie van een afstand. Op de eerste foto stond een naakte vrouw met een zak over haar hoofd. Ze zat vastgebonden op een stoel.

'Kwart over zes,' fluisterde ik mezelf toe. Toen ik beter keek herkende ik de achtergrond. Ik zag een hertengewei aan de muur hangen.

'De visserslodge,' mompelde ik.

Op de tweede foto had iemand de zak van het hoofd gehaald. Het was Sally. Doodsbang keek ze in de camera. Ze had rooddoorlopen open en zag lijkleek. Haar mondhoeken hingen naar beneden en vormden een dunne witte streep. Vanaf dat moment was het alsof ik naar een slechte Halloween film keek. Op de derde foto leek ze te smeken, haar mond stond open en er was een lemmer van een lang mes in beeld. Vanaf foto vier werd

het beeld bloederiger en bloederiger. Op de vijfde foto werden Sally's ogen doods. Had ze op de derde nog energie om iets te roepen, vanaf de vijfde zag ik dat ze er eigenlijk niet meer was. De moordenaar bleef doorgaan, ook al lag haar hoofd vanaf de zevende foto praktisch van haar romp. Daarna was er bijna niets herkenbaars meer van haar over. Alleen maar bloederige lappen vlees en gaten waardoor ik tot op het bot kon kijken. Ik voelde een nieuwe paniekaanval opkomen.

'Niet doen,' sprak ik mezelf toe. 'Kom op, Mika.'

Ik veegde de foto's bij elkaar en speurde ze stuk voor stuk af op details. De achtergrond met de hertenkop. De stoel. Het mes. Meer kon ik niet ontdekken. Niets. Ik keek op mijn klok, twijfelde een seconde wat ik het beste kon doen. Toen pakte ik het kaartje van Harry en mijn mobiel uit mijn jas en toetste het nummer in.

'Marge Smith, secretariaat gemeente Rocky Roads, waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Met Mikayla Jackson. Ik heb een noodgeval. Kan je me doorverbinden met Harry?'

Marge hoestte, ze had zich verslikt.

'Mevrouw Jackson? Sheriff Blake is nog niet terug en doorverbinden zal niet gaan. Kan ik iets doorgeven?'

'Ja,' zuchtte ik. 'Hij moet me met spoed terugbellen.'

'Spoed?' klonk het verschrikt.

'Ik heb foto's gekregen van de moord op Sally,' zei ik met trillende stem.

'U-u heeft w-wat?' stotterde Marge.

'Dus het heeft haast,' ging ik verder, zonder haar uit te laten praten. 'Ik voel me onveilig. Wat moet ik in dit kutdorp doen om wat actie te krijgen, godverdomme?'

'Rustig, rustig, mevrouw Jackson. Ik zorg dat er met een iemand naar u toe komt.'

‘Wie...’ vroeg ik, maar ze had de hoorn er al op gooid.

‘Kut!’ gilde ik. Ik had zin om naar buiten te rennen en de longen uit mijn lijf te schreeuwen, maar in plaats daarvan kroop ik met een deken op de bank en wachtte af.

Gebonk op de voordeur deed me uit mijn dagdroom opschrikken. Na mijn telefoontje had ik afleiding gezocht in mijn boek. Maar een half uur later was ik niet verder gekomen dan één ellendige, onafgemaakte zin.

Daar lag ze, achtergelaten als een

Wanhopig had ik de pogingen om verder te komen opgegeven. Talloze woorden had ik al geschrapt. Vaatdoek. Ochtendjas. Zelfs zakdoek. Uiteindelijk resulteerde de frustratie in een catatonisch voor me uit staren. Daardoor was het me helemaal niet opgevallen dat er een politieauto het terrein op was gereden. Ook had ik Gollum niet horen blaffen. Maar het gebonk hoorde ik wel. Het was alsof er een knopje omging en ik ontwaakte uit een of andere surrealistische droom. Toen ik de deur opende werd ik zowat onder de voet gelopen door Harry, die gevolgd werd door de agenten die ik eerder had ontmoet in het bos.

‘Hèhè. Dat duurde lang,’ bromde hij.

‘Sorry, ik hoorde je niet.’

Harry klopte me geruststellend op mijn schouder. 'Je ziet erg bleek, Mikayla.'

'Het gaat wel.'

'Je trilt. Wacht...' Voordat ik er erg in had trok hij een zware deken over me heen.

'D-dank je,' zei ik.

Blijkbaar hadden de anderen de foto's gevonden, want ik hoorde James Cottler op de achtergrond iets mompelen over vingerafdrukken.

'Zal ik een glas water voor je pakken?' vroeg Samantha Leblanc. Ik schudde mijn hoofd.

'Wat kan je ons vertellen over deze envelop?'

'Ik ben na ons gesprek meteen teruggereden naar huis. En toen zag ik dat er post was.'

'Juist,' zei James, die naast Samantha kwam zitten. Ik hoorde Harry rommelen in mijn keuken.

'Iemand thee?' vroeg hij, maar niemand reageerde.

'Je hebt de foto's bekeken?'

'Ja.'

'Heb je enig idee wie hier achter zit?'

'Nee,' zei ik oprecht. 'Maar sinds ik hier ben heb ik al het idee dat ik niet welkom ben.'

'Oh? Waarom denk je dat?' vroeg Samantha geïnteresseerd.

'Het is alsof Sally vermoord is vanwege mij. Er zit een brief in de envelop.'

'Er zit inderdaad een brief bij,' zei James, die de bruine envelop in zijn handen had.

'We sturen hem door naar het lab, voor sporen,' merkte Samantha op. 'Maar vertel waarom je denkt dat dit alles voor jou is.'

Harry goot het water uit de koker in een glas en kwam al roerend naar ons toe.

‘Mikayla is nieuw hier. Dan kan je vreemde ideeën krijgen, door de eenzaamheid,’ zei hij.

‘Nee, dat is het niet,’ zei ik boos. ‘Lees de brief. Ze willen me stil krijgen. Sally heeft dingen gezegd die ze niet mocht zeggen. Daarom is ze...’ Ik slikte de rest van de zin in.

James gaf Samantha de envelop. Ze vouwde hem open en las de zinnen aandachtig door.

‘Duidelijk een doodsbedreiging,’ zei ze koeltjes.

Harry ging op de bank naast me zitten. ‘Wat ik je nu ga vertellen moet onder ons blijven, Mikayla. Je moet weten dat er een onderzoek loopt naar de burgemeester van Rocky Roads en zijn connectie met Donald Jones en Victoria Stafford.’

‘Donald heeft er niets mee te maken,’ merkte ik op.

‘We hebben sporen ontdekt op de plaats waar Sally is gevonden,’ zei Samantha. Voetafdrukken en een aansteeker met initialen.’

‘Welke initialen?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Eigenlijk mogen we tijdens het lopende onderzoek niets zeggen,’ zei Samantha en ze haalde iets tevoorschijn uit haar zak dat in een plastic zakje gewikkeld zat. Het was een zwaar vergulde Zippo. Samantha liet me de onderkant zien.

‘D. J. - Donald Jones,’ mompelde ik.

‘Je hebt dit niet van mij. Ik heb je niets verteld,’ zei Samantha weer, ‘maar ik wil dat je uit zijn buurt blijft zolang het onderzoek loopt.’

‘Maar hij was het niet,’ piepte ik.

‘Hoe weet u dat zo zeker?’ vroeg James.

Ik haalde mijn schouders op; kon dat ook helemaal niet verklaren. Moeilijk kon ik roepen dat het een gevoel was. Mijn intuïtie. Dat Donald gewoon een zondebok

was voor deze gemeenschap. Ik keek naar Harry, maar die leek alleen geïnteresseerd in zijn kop thee.

‘Ik weet het ook niet zeker,’ zei ik zacht.

Ze stonden op, alsof ze unaniem hadden besloten dat het tijd was om te gaan.

Samantha gaf me een kaartje. ‘Je kunt me altijd bellen. Als er iets is of als je iets te binnen schiet.’

‘Bedankt,’ zei ik. ‘Helaas is de verbinding hier erg slecht.’

Ze knikte. ‘Dat is me ook al opgevallen. Dit hele dorp lijkt wel vervloekt.’

Ze liet me achter met kippenvel.

‘Vervloekt dorp,’ herhaalde ik monotoon, terwijl ik het gezelschap nakeek.

Het was stil tijdens het avondeten. Valerie had haar bord weggeschoven. Ze had geen honger. Alleen Jason nam hapjes van zijn instant noedels, die hij wegslikte zonder te kauwen.

‘Ik wil haar troosten, mam,’ zei Valerie weer.

‘Het lijkt me onverstandig. Lucy is er en je kunt toch niets doen.’

Ze bromde zacht. ‘Mag ik van tafel? Ik ben moe.’

‘Natuurlijk.’

‘Mam? Vroeger mochten we nooit van tafel als er nog iemand at,’ zei Jason verwonderd.

‘Eet je mond leeg voordat je iets zegt,’ zei ik kortaf.

Hij nam een slok water.

‘Ze zeggen dat de moeder van Laura vermoord is om jou.’

Mijn wangen gloeiden en ik legde mijn bestek neer. ‘Wie zegt dat?’

Jason haalde zijn schouders op. ‘Hij zal het niet nog eens zeggen.’

‘Hoezo? Wat heb je gedaan?’

Maar Jason sprong van tafel en verdween naar boven. Zijn slaapkamerdeur sloeg hard dicht. Ik zuchtte, schoof de borden op elkaar en zette de vaat in de gootsteen. Morgen zou ik alles wel schoonmaken. Ik rilde nog steeds, voelde me misselijk, ziek en moe tegelijk. Ik gaf Gollum een aai over zijn kop, deed de lichten uit en liep naar boven.

De gil ging zo door merg en been dat ik klaarwakker omhoog schoot. Halsoverkop sprong ik uit mijn bed en spitste mijn oren. Mijn hartslag galmde door mijn hoofd. Bonk, bonk. Ik nam een hap lucht en trok de ochtendjas aan die over mijn stoel hing. De rode letters van de wekker gaven 03.15 aan. Ineens begon Gollum beneden te blaffen.

‘Mam?’ vroeg een piepstem zacht. Ik zag het silhouet van Jason op de drempel van de slaapkamer staan. Hij hilde en ik pakte hem stevig vast.

‘Gilde jij zo?’ vroeg ik terwijl ik hem over zijn bol aaide. Hij knikte snikkend.

‘Wat is er?’ vroeg Valerie, die de kamer binnenstormde en het licht aandeed.

‘Ik weet het niet,’ zei ik terwijl ik snel de slaapkamer afsloot met de sleutel.

‘Mam, Gollum is nog beneden,’ zei Valerie.

Ik gebaarde dat ze stil moest zijn.

‘Wat is er Jason?’ zei ik terwijl ik samen met hem op de rand van het bed ging zitten. Valerie kwam aan de andere kant zitten en sloeg een arm om hem heen. Hij zat ineengedoken en veegde zijn tranen weg.

‘Pap,’ bracht hij uit. ‘Ik zag pap.’

Ik zuchtte. Nog altijd blafte Gollum aan een stuk door. Het kwam vast omdat Jason zo’n scherpe gil had gegeven.

‘Blijf even bij je broer, Val.’

Ik opende de deur en riep Gollum naar boven.

‘Stil!’ siste ik tegen hem. Hij legde zijn oren in zijn nek en zijn staart tussen zijn poten.

Jason staarde me met grote ogen aan. Zuchtend kwam ik naast hem zitten, op de rand van het bed en gaf hem een kus op zijn gloeiende voorhoofd. ‘Het was maar een nare droom, Jason.’

‘Dus je gilde iedereen wakker omdat je een nachtmerrie had?’ vroeg Valerie nors. ‘Ik ga naar bed. Welterusten.’

‘Welterusten,’ zei ik terwijl ik mijn arm weer om Jasons schouders legde.

‘Je had een nare droom,’ herhaalde ik zacht.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee mam, ik zag pap. Hij stond buiten en staarde naar me.’

‘Dus jij was uit je bed?’

‘Ik weet het niet,’ zei Jason.

‘Het was maar een droom. Wil je naast me slapen?’

Hij knikte en ging liggen. Ik stond op en drukte de schakelaar uit. Jason trok de dekens over zich heen en Gollum gaapte, rekte zich uit en plofte op de mat voor mijn bed.

Ik transpireerde zo heftig dat ik vroeg in de ochtend wakker werd door mijn kletsnatte bed. Het was nog donker buiten. De wekker gaf aan dat het pas twee uur later was. Tien over vijf was echt veel te vroeg om al op te staan. Toch voelde alles zo klef dat ik besloot om me

om te kleden. Voorzichtig sloop ik naar de badkamer, trok een handdoek van het rek en gleed uit mijn ochtendjas en pyjama. Toen ik in mijn onderbroek stond droogde ik me af en net toen ik de handdoek in de wasmand wilde gooien viel me op dat die weg was. Verdomme. Ik glipte in mijn badjas en raapte de pyjama van de grond. Met de natte kleding liep ik naar zolder, waar in de hoek de wasmachine stond. Ik opende de lege trommel en gooide de spullen erin. In een flits zag ik iets voorbij schieten achter me. *Oh, god. Wat was dat?*

‘Kom op, stel je niet aan,’ beet ik mezelf toe. ‘Ga je door de stress nu ook al spoken zien?’ Op mijn hoede schoof ik richting de trap. Hoe ik ook probeerde mezelf gerust te stellen, mijn angst bleef.

‘Stel je niet aan, Mikayla,’ fluisterde ik mezelf toe. ‘Het is niets. Niets.’

Even bleef ik voor mijn slaapkamerdeur staan. Slapen kon ik niet meer, dus sloop ik naar beneden en opende de laptop.

‘Gewoon je verstand op nul en aan het werk,’ zei ik hardop. Ik klikte in Word op recente bestanden en opende Vervloekt.

Mijn mond viel open. Ik kreeg geen lucht. In grote letters stond er een regel geschreven onder het stuk waar ik was gebleven. Maar het waren niet mijn woorden.

Daar lag ze, levenloos achtergelaten als een geslacht schaap. Dat is wat je te wachten staat!

Achter het uitroepteken knipperde de cursor angstaanjagend aan en uit. *Dit heb ik niet geschreven*, schoot het door me heen. *Toch? Of wel? Wie anders? Godverdomme, wie anders?* Ik draaide mijn hoofd een stukje en zag

een schaduw uit mijn gezichtsveld schieten, vlak achter het raam.

‘Kut!’ bracht ik net iets te hard uit. De adrenaline schoot als een dolle door me heen. Ik sprong op, sprintte naar de keuken en trok het grootste mes dat ik had uit het messenblok. Ik liet me verdomme niet bang maken door deze psychopaat, die Sally aan stukken had gescheurd. Ik zou vechten, tot het einde.

Mijn hart ging als een waanzinnige tekeer, toen ik mijn hoofd tegen de deur legde. Toen pas realiseerde ik me dat hij al weg was. Waarom zou hij anders buiten en niet meer binnen zijn?

‘Dus hij was binnen en je greep een mes om je te verdedigen?’

Ik knikte. Harry’s bureau lag weer vol met papieren en dossiers. Ik herkende ook mijn envelop ertussen. Samantha en James waren net vertrokken voor een verhoor. Mij hadden ze ook flink ondervraagd. Ik had de kinderen niets verteld - ik wilde ze niet banger maken dan ze al waren - maar ik hield al die tijd het mes angstvallig in de buurt. Wel had ik ze op het hart gedrukt dat ze absoluut met niemand af konden spreken en ik had ze vanochtend persoonlijk naar de schoolbus gebracht en uitgezwaaid. Meteen daarna was ik naar het gemeentehuis gegaan.

Harry roerde in zijn koffie, net te veel geluid makend met zijn lepeltje. Onrustig schoof ik heen en weer op de veel te harde stoel. Ik voelde me ongemakkelijk door de stilte.

‘Ben ik een verdachte?’ vroeg ik.

De man sperde zijn overhangende ogen wijd open en schudde zijn hoofd.

‘Natuurlijk niet, Mikayla. Doe niet zo raar.’

Ik zuchtte.

‘Alle sporen wijzen naar één persoon,’ zei Harry.

‘Dus nu gaan ze Donald ondervragen?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Waarschijnlijk. Maar om even terug te komen op je verzoek, ik kan je niet helpen. Zakelijk gezien dan. Je bent van harte welkom om bij mij te logeren. Mijn vrouw maakt heerlijke schotels.’

Ik lachte flauwtjes. ‘Dat is erg lief, Harry, maar dat zal niet gaan.’

De oude sheriff nam een slok en wreef daarna zijn natte snor af aan een tissue. ‘Het maakt ook niet uit. Ze houden Donald waarschijnlijk vast. Als zijn vingerafdrukken overeenkomen met die op het bewijsstuk is het klaar.’

‘Serieus? Laat je dit nu opnieuw gebeuren? Donald heeft het niet gedaan!’

Harry haalde zijn schouders op. ‘Ik kan niets doen, Mika. Als ze het bewijs rond hebben is het klaar. Wat moet ik dan?’

‘Iets! Het kan me niet schelen wat, maar het is toch niet normaal dat ik in dit kutdorp met een mes onder mijn kussen moet slapen?’

‘Het spijt me, Mika. Echt. Maar je bent echt welkom. Barb en jij zullen het goed met elkaar kunnen vinden.’

Teleurstelling en onmacht, dat is wat ik voelde. Ik stond op en zei hem dat ik zelf de uitgang wel zou vinden.

‘Jullie zijn altijd welkom. Denk erover,’ hoorde ik hem nog roepen.

Marge sprong omhoog en rende me achterna.

‘Mika, wacht.’ Net toen ik woest de deur dicht wilde gooien hield ze me tegen.

‘Harry doet echt zijn best. Hij wordt alleen tegengewerkt. Hij staat machteloos. Jij niet!’

‘Hoe bedoel je?’

Marge had een rood hoofd. Ik vroeg me af of het kwam van het rennen of dat ze zich ergens voor schaamde.

‘Het is Ted Skinner,’ zei ze bijna fluisterend. ‘Sinds Harry contact heeft gezocht met iemand buiten het dorp is het goed mis. Skinner probeert hem er nu uit te werken. Harry zit er alleen nog maar omdat Skinner bang is voor de RCMP. Als Harry weg is nemen zij het hier meteen over.’

‘Echt? Misschien is dat wel beter?’

‘Niet echt. Met Jo hebben ze ook de verkeerde opgepakt.’

‘Dus jij gelooft het ook niet van Donald?’

Haar mond ging aarzelend open en dicht en ik besloot er niet op door te gaan.

‘Goed dan. Hoe kan ik Harry helpen?’

‘Zorg dat het verhaal naar buiten komt.’

‘Joanna La Croix’ verhaal?’

‘Ja. Schrijf dat boek en laat ze bloeden.’

‘Wie is ze?’

In plaats van antwoord te geven, draaide Marge zich om en verdween achter de balie van het gemeentehuis. Mopperend liep ik richting de auto en wierp een blik op Vicky’s Pie. Binnen zaten een paar mensen die ik niet kende. Victoria stond achter de bar. Ze merkte me op, keek me strak aan en deed toen alsof ze druk was met iets anders. Ik opende het portier en net toen ik wilde

gaan zitten, tikte er iemand op mijn schouder. Ik draaide me om en zag dat het Samantha Leblanc was.

‘Kan ik met je meerijden?’ vroeg ze.

‘Meerijden? Hoezo?’

‘Ik wil je iets laten zien. Of ben je druk?’

‘Nee, nee. Stap maar in.’

Voordat ik wegreed wierp ik nog een blik op Victoria. Ze had duidelijk door dat er iets gaande was, want ze stond bijna met haar neus tegen het raam.

‘Nieuwsgierige troela,’ merkte Samantha op. Ze trok haar gordel over haar schouder.

Ik knikte. ‘Waar kan ik je naartoe brengen?’

Samantha gebaarde dat ik rechtdoor moest rijden. ‘Ik wil je iets laten zien. Rij maar naar de plek waar we elkaar gisteren hebben ontmoet.’

‘Naar de visserslodge?’

‘Ja.’

Ik gehoorzaamde en voelde me op een bizarre manier veilig nu Samantha naast me zat.

‘Waarom ben je hiernaartoe gekomen?’ vroeg ze ineens. ‘Je past niet echt tussen deze mensen.’

Ik grinnikte. ‘Valt het op?’

‘Nogal.’

‘Mijn man heeft zelfmoord gepleegd.’

‘Oh, dat spijt me.’

‘Mij ook. We proberen het nog steeds te begrijpen. Het is moeilijk. Zeker toen ik erachter kwam dat hij hier een geheim leven had.’

‘Een geheim leven?’

‘Ja. Tot voor kort wist ik niets van het huis hier. Ik wist natuurlijk wel dat Steven Canadees was, maar hij praatte er nooit over. Over zijn familie en zo.’

‘Had je dan nooit argwaan?’

‘Nee, waarom? Hij zei dat zijn ouders dood waren, dat hij hier niets meer had.’

‘Vreemd,’ mompelde Samantha.

‘Zeker. Nu ik iedereen hier leer kennen wordt het zelfs vreemder. Het lijkt wel...’

‘Ja?’

‘Het lijkt wel alsof iedereen hier iets verbergt. Ze hebben een hekel aan me.’

‘Om wat je doet,’ vulde Samantha aan. ‘Je neust in hun verleden.’

‘Eens een speurneus, altijd een speurneus. Eigenlijk wil ik niet meer blijven. Ik heb besloten het huis te verkopen.’

‘Je laat je weggagen?’

‘Nou...’

‘Vecht terug.’

‘Voor wat? Ik kwam hier om Steven beter te leren kennen. Maar het brengt me geen stap dichterbij hem. Eerder verder weg. Het was fout om hier te komen.’

‘Maar je was nieuwsgierig?’

‘Ja.’

‘Dus is het niet voor niets.’

‘Misschien.’

Samantha knikte en wees naar rechts. ‘Daar is het.’

Ik parkeerde de auto en stapte uit. Ik wierp een korte blik op het vervallen pand, het horrorhuis van de foto's. Het liefst was ik hard weggelopen. Het enige dat mij weerhield was Samantha. Ze liep voor me uit en schoof een balk opzij die de ingang blokkeerde. Ik volgde haar op de voet. In het midden van de ruimte bleef ze staan.

‘Daar, daar is het.’ Ze wees naar een hoek achterin, waar een stoel stond. De vloer eronder zat vol bloedvlekken. Het was net een slachthuis. Het opgedroogde

bloed was in het hout getrokken en had donkere vlekken achtergelaten.

‘Waarom laat je dit zien?’ vroeg ik verbijsterd.

‘Niemand komt ons hier lastigvallen,’ zei ze terwijl ze op een tafel ging zitten. Het ding kraakte onheilspellend, maar hield het gewicht.

‘Ik heb iets voor je. Ik heb iets kunnen regelen. Niet officieel, dus ik heb je discretie nodig.’

Verbaasd liep ik naar haar toe toen ze een wapen uit haar jasje trok.

‘Het is niet geregistreerd. En dit is ook zeker niet de normale gang van zaken, maar ik kon iets regelen. Niet met het kantoor trouwens. Die weten van niets, snap je?’

Ik keek haar ongelovig aan.

‘M-maar, dat-dat kan ik niet aannemen,’ stotterde ik.

‘Als je leven en dat van je kinderen je heilig is zal je wel moeten. James en ik zijn zaken op het spoor en ik mag je daarover niets zeggen. Alleen dat ik dit niet zomaar doe. Jij wordt waarschijnlijk kroongetuige in het komende proces. Maar ik kan je niet voldoende beschermen.’

‘Kroongetuige?’ piepte ik. ‘Maar dat wil ik helemaal niet.’

‘Tja.’ Samantha haalde haar schouders op. ‘Eigenlijk heb je niets te willen, Mikayla. Wij zijn de enigen die je veiligheid kunnen garanderen. We vermoeden dat Steven geen zelfmoord heeft gepleegd, snap je?’

‘W-wat?’ De haren in mijn nek gingen overeind staan en mijn knieën knikten.

‘Wat?’ herhaalde ik ongelovig.

‘Ik zou je meer willen vertellen, maar dat kan voorlopig niet. Ik ga nu al buiten mijn boekje voor je.’

‘Je wist het.’

‘Ja. Steven is waarschijnlijk door een misdrijf om het leven gebracht.’

‘Maar... maar hoe? Waarom?’

‘Sorry, Mikayla.’ Ze stak het wapen naar me uit. ‘Neem het aan. Aarzel niet om het te gebruiken.’

Bibberend pakte ik het ding vast. Het was zwaar en koud. Ik kon het amper recht houden in mijn handen.

‘Richt en schiet. Hier, dit moet genoeg zijn.’ Ze gaf me een doos met munitie.

Zwijgend pakte ik het aan.

Samantha wees naar een bosje vlak onder een boom. Nadat ze me het wapen had gegeven had ze me meegenomen naar de plaats waar Sally was gevonden. Pas nu Samantha me erop wees, viel me op dat de weg naar de plek toe vol sleep- en bloedsporen stond. Ik had het wapen in mijn handtas gestopt, die meteen een stuk zwaarder aanvoelde. Ik wilde per se de plek zien. Misschien hadden we iets over het hoofd gezien. En eigenlijk wilde ik de tijd ook gebruiken om haar ervan te overtuigen dat ze niet Donald moesten hebben. Ook al wees alles in zijn richting.

‘Wolven?’ herhaalde ik ongelovig.

Samantha knikte. ‘Of een beer. Iets heeft haar aangevreten. Maar ze was toen al dood.’

Ik zuchtte. Bijna had ik “gelukkig maar” geroepen.

‘En jullie hebben Donald verhoord?’

‘Ja.’

‘Hij is het niet.’

‘Al het bewijs wijst in zijn richting.’

‘Die man is daar niet slim genoeg voor.’

‘Misschien, maar ze zullen het dossier sluiten als de vingerafdrukken overeenkomen.’

‘Hij wordt erin geluisd. Zien jullie dan niet dat het doorgestoken kaart is? Er klopt niets van. Waarom zou Donald zoiets doen? Hij kan niet eens schrijven...’

‘Ze gaan het dossier sluiten. Daarom wilde ik je spreken. Het gaat me te snel.’

Ineens ging er een scherpe ringtone af.

‘Wat krijgen we nou?’ bromde ik. ‘Doet jouw mobieltje het hier?’

‘Met Samantha Leblanc. Hoi James. Echt? Bij de viserslodge met Mika.’ Ze knikte, ijsbeerde heen en weer. ‘Oké, dank je.’ Ze sloot het gesprek af.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

Samantha liet haar hoofd hangen. ‘We hebben hem. In zijn huis is een video aangetroffen. Van de moord op Sally.’

‘W-wat?’

‘Je ziet bleek, Mikayla. Gaat het wel?’

Ik balde mijn vuisten en stampvoetend liep ik terug naar de auto. Ik wist dat het geen zin meer had om te proberen haar te overtuigen.

‘Mikayla, niet zo snel!’ hoorde ik haar achter me roepen. Maar ik negeerde haar, opende het portier en stapte mijn auto in.

‘Waar moet ik je afzetten?’ vroeg ik toen ik het portier hoorde dichtslaan.

‘Nergens, James komt me zo halen. Voordat je gaat...’

‘Ja?’

‘Bel me als er iets is, als je iets weet of wat dan ook. Ik ga terug naar Vancouver.’

‘Vandaag nog?’

Ze knikte. ‘Ja. Ik had al een vermoeden. Daarom nam ik je mee. Ze gaan je binnenkort vragen een verklaring af te leggen.’

Een traan liep over mijn wang. Ik voelde me verraden, gebruikt.

‘Hé,’ zei Samantha zacht. ‘Je kunt Harry vertrouwen. Meer kan ik niet zeggen.’

‘Weet ik.’

Ze stapte uit en sloeg het portier dicht.

Ik had al een voorgevoel dat de bel zou gaan, ook al was ik nog geen uur thuis. Ook wist ik bijna zeker wie het was. Maar voor het geval ik het mis had, opende ik de deur met mijn hand in mijn tas, met mijn vinger aan de trekker. Opgelucht trok ik mijn hand uit mijn tas toen ik Robert zag staan.

‘Kom binnen.’

Hij zag er tien jaar ouder uit dan de laatste keer dat ik hem zag. Zijn stoppelbaardje was langer en hij had donkere wallen onder zijn ogen.

‘Mika.’ Hij omarmde me en kuste me in mijn nek.

Voorzichtig duwde ik hem van me af. ‘James en Samantha gaan weg. Ze zegt dat ze de dader hebben. Kun je dat geloven? Binnen één dag.’

‘Weet ik.’

‘Belachelijk. Arme Donald.’

‘Ze hebben die zieke klootzak, Mika. Laat het gaan.’

Ongelovig staarde ik hem aan.

Hij streek over mijn gezicht, trok me langzaam naar zich toe en kuste me. Mijn benen voelden als elastiek en mijn hoofd was licht. Met een schok realiseerde ik me dat ik nog nooit zo verliefd was geweest. In ieder geval

stond er nu niemand meer tussen ons in. Robert had toch niet meer van Sally gehouden.

Ineens was daar die gedachte, een fractie van een seconde waarin ik me realiseerde dat het Robert ook goed uitkwam. Ik schrok zo van deze gedachte dat ik me loswurmde.

‘Wat is er?’

‘Verdomme, Robbert. Sally ligt nog niet eens onder de grond. Dit kan toch niet?’

Hij pakte mijn hand vast en drukte er een kus op. ‘We hadden geen echt huwelijk, Mikayla. Overmorgen cremeer ik voor de tweede keer mijn vrouw. Toch voel ik me beter dan ooit. Ik wil geen moment meer missen.’

Ik slikte. De woorden galmden door mijn hoofd: *Overmorgen cremeer ik voor de tweede keer mijn vrouw.*

‘Waarom kijk je me zo aan?’

Ik zei niets. Ook niet toen hij me omarmde of toen zijn hand onder mijn trui gleeed en mijn bh losmaakte. *Kom op Mika, je ziet spoken.* Hoe kon ik Robert verdenken? Zeker nadat ik gezien had wat de moordenaar met Sally had gedaan. Die explosie van excessief geweld. Nee, natuurlijk kon het deze man niet zijn. Deze geweldige man die me met een enkele aanraking liet smelten. En verdomme, wat was hij knap. Hij trok me mee naar boven, naar de slaapkamer en weg waren al mijn twijfels.

‘Het is echt te snel,’ zei ik hoofdschuddend. ‘En er is nog iets. Als ik het boek af heb zet ik het huis te koop. Of misschien eerder.’

‘Kom op, Mika. Geef het een kans. Geef ons een kans...’

Ik lachte, kuste zijn borstkas en luisterde gefascineerd naar zijn hartslag. Naakt lagen we op bed. Gollum piepte al een half uur en krabde aan de deur. Maar ik wilde even rust. Ik lag half over Robert heen en hij had zijn arm onder zijn hoofd geschoven. Een paar minuten geleden had hij een voorstel gedaan. Hij had gezegd dat hij niet zonder mij wilde en gevraagd waarom we niet samen gingen wonen. "Leuk voor de kinderen," had hij eraan toegevoegd.

Hij draaide zich om, waardoor ik onderop kwam te liggen, kuste mijn voorhoofd en stond op.

'Ik moet nog iets regelen. Je moest eens weten hoe lastig het is om hier aan bloemen te komen.'

Ik sprong uit bed en graaide mijn kleding bijeen.

'Je komt toch wel?' vroeg hij terwijl hij zijn broek omhoog trok en daarna in zijn schoenen schoof.

'Ja. Hoe laat?'

'Vier uur. Ik vind het echt fijn dat je erbij wilt zijn.'

Ik liet mijn trui over me heen vallen en draaide mijn haar in een staart.

'Valt het niet te veel op?' vroeg ik.

Robert trok zijn shirt over zijn hoofd, gaf me een knipoog en jogde naar beneden.

'Iedereen weet het al!' riep hij me na en daarna hoorde ik de voordeur dichtslaan.

Iedereen weet het al. Galmde het na. Hoe moest dat overkomen in zo'n klein dorp? Mikayla die het doet met de buurman die nog maar net weduwnaar is? Gruwelijk. Bijna zou ik een hekel aan mezelf krijgen.

'Kut,' fluisterde ik. 'Kut, Mikayla. Hoe kun je verliefd op hem worden?'

Beneden ging mijn mobieltje af. Ik hoorde de irritante ringtone van de Rolling Stones afgaan. Ik rende de trap af en nam buiten adem op.

‘H-hallo. Met Mikayla Jackson.’

Geruis aan de andere kant van de lijn.

‘Hallo?’

Ineens hoorde ik een klik, gevolgd door een angstaanjagende gil.

‘Nee!’ Iemand krijste de hele boel bij elkaar. ‘Nee! Niet doen, alsjeblieft!’

‘O, God,’ fluisterde ik. ‘Sally? Sally?’

‘Nee! Stop!’ Er klonk nog een hoge gil en ik hoorde een hoop gestommel. Ik stond als aan de grond genaagd. Toen werd de verbinding verbroken. Ik gooide mijn mobieltje van me af. Het viel op de grond en ik hoorde het glas breken.

‘Verdomme!’ riep ik terwijl ik erop afrende. Misschien was het bewijsmateriaal. Het nummer van de beller. Ik pakte het ding van de grond en zag dat het glas versplinterd was. Ik drukte op het knopje om hem aan te krijgen en meteen ging hij weer over. Met een trillende wijsvinger tikte ik op het versplinterde display. Deze keer zei ik niets. Weer die rare ruis.

‘Mikayla,’ zei een vervormde stem. Hij klonk hoog, nasaal en met een echo. Het gegil en gesmeek van eerder was verdwenen. ‘Je hebt post.’

De verbinding werd opnieuw verbroken.

Voorzichtig legde ik de telefoon op tafel, trok mijn wapen uit de handtas en liep naar buiten, naar mijn brievenbus. Mijn voetstappen voelden zwaar, het idee dat er weer iets afschuwelijks in mijn brievenbus zat riep de meest bloederige beelden bij me op. Ik draaide de sleutel in het slot terwijl ik in mijn andere hand het wa-

pen stevig vastklemde en schichtig om me heen keek. Een envelop. Ik twijfelde, pakte hem eruit en scheurde hem open. Weer een brief. Opnieuw geknipt en geplakt in drie woorden:

Stop of sterf.

Verderop hoorde ik het knakken van takken. *Hij is het!* In een reflex draaide ik me om, richtte het wapen en schoot. *Bam! Bam! Bam!* Net zolang tot ik alleen nog maar geklik hoorde. Het voelde alsof ik buiten mezelf getreden was en van een afstand stond te kijken naar een waanzinnige vrouw, die haar wapen op iets onzichtbaars richtte. En toen een plof. Alsof er een juten zak was gevallen.

‘Godverdomme!’ riep ik in paniek. *Ik heb een moord gepleegd. Straks sluiten ze me op.* Dreunde het door me heen. Maar toen werd alles helder voor mijn geest. Ik moest hem verstoppen. Het lijkt. Niemand zou erachter komen. Niemand zou ernaar vragen. Niet in Rocky Roads.

Zo snel als mijn voeten me konden dragen rende ik naar de plek toe. Ik schoof de begroeiing aan de kant. Daar lag iets. Verderop, tussen wat bosjes zag ik bloed over de grond stromen. Iets maakte een vreemd geluid, een geluid als een schaap, maar dieper. Smekender. Toen ik mezelf door de bosjes had gewurmd, zag ik wat het was. Een enorm dier dat ik nog nooit van zo dichtbij had gezien.

‘Een eland,’ mompelde ik.

Het dier lag op zijn zij. Toen het me aankeek kon ik de angst in zijn blik lezen.

‘Sorry,’ bracht ik uit.

Ineens klapte de kop van het dier opzij. Nu zag ik een kogelgat in zijn flank zitten. Straaltjes bloed stroomden eruit. Ik voelde me misselijk, kon mijn tranen maar moeilijk bedwingen. Dit kon ik niet aanzien. Weg. Ik moest weg. Naar Harry. Terwijl ik terug rende naar het huis hoorde ik de doodsstrijd van de eland. Ik sloeg mijn handen tegen mijn oren. *Alles komt goed. Rustig, alles komt goed. Daar is het. Mijn huis. Sleutels, sleutels, waar zijn ze?*

Met de envelop en het wapen nog in mijn handen opende ik de voordeur, trok de autosleutels uit het kastje, deed Gollum zijn riem om, sprong in de auto en reed weg.

‘Blijf,’ commandeerde ik, in een poging Gollum in de auto onder controle te houden. Ik herlaadde het wapen, voor het geval dat, stopte het daarna diep weg in mijn handtas en trok de brief van het dashboard. Met een rood hoofd en een oppervlakkige ademhaling liep ik het gemeentehuis binnen.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ vroeg Marge.

‘Niets. Het is niets. Is Harry er?’

Ze zette haar bril af en keek me onderzoekend aan.

‘Ik mag het eigenlijk niet zeggen, maar ik vertrouw je. Burgemeester Ted Skinner heeft vakantie nu de zaak is opgelost, maar Harry is nog steeds bezig met het onderzoek. Wel in zijn eigen tijd. Ted heeft hem naar huis gestuurd. Hij kan weer genieten van zijn pensioen. Hij komt straks nog langs om zijn spullen op te halen.’

‘Pensioen?’ zei ik ongelovig. Marge knikte.

‘Maar wie let er dan op in dit vervloekte dorp? Bij wie kan ik terecht? Waar kan ik aangifte doen?’

Ze haalde haar schouders op. 'Voor kleine delicten hebben we vader McFinley. Voor grote zal ik de burgemeester moeten inlichten. Hij is verantwoordelijk.'

'Serieus?'

Niets wees erop dat Marge een grapje maakte.

'Dus als ik ergens mee zit, laten we zeggen een bedreiging, dan moet ik bij de pastoor zijn?'

Ze keek me met grote ogen aan en ik besepte dat het geen enkele zin had om haar uit te foeteren.

'Laat maar. Als je Harry straks spreekt, geef hem dan dit.'

Ik gooide de opengescheurde brief voor haar neer.

'Zeg hem ook dat iemand me belde, terwijl ik Sally op de achtergrond hoorde sterven.'

Marge trok lijkkbleek weg. Maar ik draaide me om en besloot om het allemaal anders aan te pakken. Als iemand me dan toch in het nauw dreef, dan maar goed. Dit was de druppel. Het was alsof ik weer bijna verdronk, maar deze keer zou ik mezelf redden. Het moest wel. Ik ademde de schone lucht in en hoestte deze keer niet eens. Terwijl ik de zuurstof tot diep in mijn longen zoog, liep ik naar de overkant, rechtstreeks naar Vicky's Pie.

Er klonk geen muziek. De jukebox stond uit. Er was alleen het geluid van pratende mensen, dat verstomde toen ik binnenstapte. Verbaasd staarde Victoria me aan vanachter de bar, terwijl ik op haar afstapte. Op de bar-krukken zaten drie onbekenden.

'Victoria, kan ik je even spreken? Onder vier ogen?'

Ze zag eruit alsof ze op het punt stond een toeval te krijgen. Maar een seconde later glimlachte ze naar me.

'Maar natuurlijk, Mika,' zei ze liefjes, terwijl ze door de klapdeuren naar een rood gangetje liep. 'Volg mij.'

Aan weerszijden waren kamers. Ze opende er een en ik volgde haar op de voet. Toen ik binnen stond viel mijn mond open van verbazing. De halve kamer was bedekt met spiegels, tot op het plafond. In de hoek stond een hemelbed met eroverheen een spreij met tijgerprint.

‘Jezus,’ fluisterde ik.

Ze draaide rond in de kamer en opende een kast vol attributen, waarvan ik de helft niet kende. Van veel speeltjes begreep ik niet eens de functie. Er lagen fluorescerende plastic dingen, lingerie en crèmes in verschillende flacons. Plastic, latex, ijzeren kettingen. Was dat een opblaasbaar schaap?

‘Kom je hier voor werk?’ vroeg Victoria terwijl ze op de rand van het bed ging zitten. ‘Nu Sally er niet meer is, kan ik je goed gebruiken.’

Mijn bloed kookte. ‘Wat?’ vroeg ik verbijsterd. ‘Denk je dat ik daarom hier ben?’

‘Niet dan? Ik heb mensen die om je vragen. Niemand zal je een beter aanbod doen dan ik.’

Ik balde mijn vuisten. Ik moest me inhouden om haar gezicht niet te verbouwen. Maar ik ademde diep in en probeerde me te concentreren. ‘Wie?’

‘Wat wie?’

‘Wie vraagt er naar me?’

Ze lachte, waardoor haar rode lippen dunne streepjes werden. ‘Dat is vertrouwelijk. Als je hier niet bent voor de baan dan ga ik je dat natuurlijk niet zeggen.’

‘Wie waren Sally’s klanten?’

Even leek het alsof Victoria me niet gehoord had. Daarna liet ze een hysterisch lachje horen. Het klonk hoog en gemaakt. Ze stond op en wilde de kamer verlaten, maar net voordat ze naar buiten kon lopen gooid

ik de deur voor haar dicht. Haar ogen werden groot en spuwden vuur.

‘Hoe durf je...’ Voordat ze haar zin af kon maken greep ik in mijn tas en trok het wapen. Ik richtte het op haar gezicht. Ze gaf een hoge gil.

‘Zitten,’ commandeerde ik haar.

‘W-wat ga je doen?’

‘Ik heb geen idee, Victoria. Om heel eerlijk te zijn denk ik dat ik een psychose heb. Te veel stress. Ken je dat?’

‘R-rustig.’

‘Nee. Nee. Ik ben niet meer rustig. Ik ben heel erg ónrustig. Vind je het vreemd na alles wat ik in dit kutdorp mee heb gemaakt? Ik ben er klaar mee, snap je?’

‘Ja.’ Ze knikte als een klein kind. Ik liep naar de kast en wierp er een blik in. Ik trok de handboeien eruit. Victoria schudde haar hoofd toen ik ze naar haar toe gooide.

‘Nee, alsjeblijft Mikayla. Dat is toch helemaal nergens voor nodig?’

‘Omdoen en vastmaken aan het bed.’

Ze deed wat ik vroeg. ‘Ik zie echt niet in wat dit voor zin heeft,’ zei ze.

‘Dat ligt eraan of je meewerkt.’

Ze snoof en even bespeurde ik arrogantie in haar manier van doen. Maar het maakte me niets uit. Het voelde goed om haar geboeid aan het bed te zien. Als een vorm van genoegdoening. Ik draaide de deur op slot, pakte de stoel die in de hoek stond en ging erop zitten.

‘Zie je, Victoria. Ik heb een hoop vragen. En weet je? Niemand hier geeft me verdomde antwoorden. Dat is frustrerend, snap je? Daar krijg ik al die stress van. En stress is niet goed voor een mens.’

'N-nee,' zei ze.

'Ik heb het geprobeerd, echt. Om vriendelijk te blijven. Maar dat werkte niet. Nu word ik met de dood bedreigd. Nog meer stress.'

'Ja.'

'Dus nu wil ik wat antwoorden.'

'Ik weet niets.'

'Vicky, Vicky, Vicky toch.' Ik stond op en liep naar de kast, waar ik een leren zweep uit trok.

'Dat ga je niet menen,' zei Victoria.

'Ik wil antwoorden, Victoria. Vertel me over het ongeluk van je vader.'

'Heb je interesse in die klootzak? Wees blij dat je met mij en niet met hem te maken hebt. Hij was een psychotische maniak.'

'Zoiets begreep ik al.'

'Iedereen is blij dat hij dood is en geloof me, iedereen had een alibi, maar het was gewoon een bizar ongeluk.'

Ik ging zitten en knikte. 'Goed. Nu over Sally. Wie waren haar klanten?'

'Je denkt dat het een klant was? Natuurlijk. Het was Donald Jones. Iedereen weet dat.'

'Zie je, Vicky. Ik geloof dat niet. Als Donald het was, hoe kon hij mij dan bedreigen vanuit zijn cel in Vancouver?'

Victoria staaarde naar de grond. 'Geen idee.'

Het leek of deze vrouw van niets wist. Misschien had ik haar verkeerd ingeschat.

'Wie waren haar klanten?' herhaalde ik weer.

'Dat is beroepsgeheim!'

Ik zwaaide met het zweepje en liet het met een klets neerkomen op haar arm. Ze gaf een gil en dook ineen van de pijn. Het ding kwam veel harder aan dan ik had

gedacht. De plek op haar bovenarm veranderde in een rode streep waaruit bloeddruppels tevoorschijn sprongen.

‘Dat noem ik nog eens een zweep. Ik zwaaide met het ding heen en weer voor haar ogen. Ze huiverde.

‘S-Stop. Alsjeblieft!’

‘Praat.’

‘H-haar grootste klanten waren...’

‘Ja?’

‘...dokter Steward en Richard McFinley.’

Ik slikte. ‘Richard McFinley? De pastoor?’

Ze lachte en knikte. ‘Natuurlijk. Hij heeft een grote liefde voor alles wat leeft. Je moest eens weten.’

‘De pastoor,’ herhaalde ik. ‘Niemand zou hem verdienen.’

‘Van wat? Ben je gek, Mikayla?’

Ik keek op mijn horloge. Daarna legde ik de zweep terug in de kast en stopte mijn wapen weg.

‘Bedankt nog voor je aanbod,’ zei ik toen ik de deur opende.

‘Hé, maak je me niet los?’

‘Waarom zou ik?’

Er volgde een explosie aan scheldwoorden, maar ik schudde alleen grinnikend mijn hoofd terwijl de deur met een klap achter me dicht sloeg.

‘Mam, waarom is Gollum mee? De hele achterbank is nat.’ Valerie stapte in en Jason deed zijn gordels om.

Ik had ze opgepikt bij de bushalte. Net op tijd. Ook al was het maar een klein stukje lopen, vanaf nu zou ik ze halen en brengen.

‘Ik was even in de stad en had hem mee.’

‘Wanneer nemen we nog een hond?’ vroeg Valerie.

‘Snel,’ zei ik afwezig.

‘Weet je?’ begon Jason. ‘Chester had vandaag een spreekbeurt over The Lord of The Rings. Volgens hem komt Gollum uit een film.’

‘Ja hènè,’ reageerde Valerie.

‘Komt Gollum uit die film?’ vroeg Jason.

Ik knikte. ‘Ja, je vader was een Tolkien fan.’

‘Hebben wij boeken daarover? Chester zegt dat Gollum een scheldwoord is. Ik zei dat dat niet zo was.’

‘Je hebt toch niet opnieuw gevochten?’ vroeg ik terwijl ik bij ons huis parkeerde.

‘Nee, maar ik zei hem dat hij stom was, dat het niet waar was. Dus wil ik het nakijken in het boek.’

‘Sukkel,’ hoorde ik Valerie zeggen.

De kinderen hadden het portier al open. ‘Oh, voordat ik het vergeet. Niemand pakt voortaan post.’

Voor de kinderen konden antwoorden, sprong Gollum de auto uit. Blaffend rende hij de bosjes in.

‘Hé, kom terug!’ riep Jason. Maar het dier luisterde niet en Jason ging achter hem aan.

‘Jason!’ gilde ik hem na en meteen klonk er een hoge gil.

Valerie keek me met grote ogen aan.

‘Ik denk dat ze mijn trofee hebben gevonden.’

‘Trofee?’ vroeg Valerie verward.

Ik lachte schaaftachtig. ‘Ja. Wil je hem zien?’

We liepen naar de plek waar Gollum stond te blaffen en Jason als bevroren naar het grote dode dier staarde.

‘Hij is mooi, hè?’ vroeg ik.

‘Mam, heb jij hem neergeschoten?’ vroeg Jason zacht.

Valerie sloeg een hand voor haar mond. ‘Ik word vegetariër.’

‘Ja, ik heb hem neergeschoten. Jij wilde geen rookworst meer.’

‘Maar...’

‘Verser krijg je het niet.’

‘Ik ga kotsen,’ zei Valerie.

Lachend omarmde ik de kinderen en zo liepen we terug naar het huis.

‘Morgen vraag ik Robert wel om hem uit te benen. Nu gaan we macaroni maken.’

Maar op het moment dat ik over de drempel stapte zag ik dat het mis was. Alle keukenkasten stonden open.

‘Een inbreker!’ gilde Valerie.

Ik liep de keuken in en sloot de kasten.

‘Raar, er is niets weg volgens mij,’ zei ik terwijl ik naar boven rende om in de slaapkamers te kijken. Er leek verder niets verplaatst of te ontbreken. Ik staarde naar het dressoir in mijn slaapkamer. Er lag een fotolijstje op

de grond; het glas was gebroken. Terwijl ik de foto uit de kapotte lijst viste, stormde Jason de kamer in.

‘Is dat de foto met pap?’ riep hij uit.

Ik knikte, streek de foto glad en zette hem los op het dressoir.

‘Hij is het,’ zei Jason zacht.

Ik liep naar de hoek van de slaapkamer, pakte stoffer en blik, veegde de scherven bij elkaar en gooide ze in de prullenbak.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik.

‘Het was pap. Hij is hier in huis.’

‘Stop daarmee, Jason,’ zei ik streng. ‘Je weet best dat hij nooit meer terugkomt. Ik wil niet dat je dit soort dingen zegt. Dat lijstje is gewoon omgevallen.’

‘En de keuken dan?’

‘Misschien ben ik de kasten vergeten te sluiten,’ loog ik.

Eigenlijk kon ik het niet verklaren. Waarschijnlijk was het degene geweest die de brief had geschreven. Maar dat kon ik beter niet hardop zeggen. Zolang ik het wapen dicht bij me droeg kon ik de kinderen beschermen en ik liet me geen angst meer aanjagen. Ik trok Jason in een stevige knuffel.

‘Alles komt goed. Alles.’

‘Oké mam, laat los. Ik stik.’ Hij duwde me zachtjes van zich af.

Soms vergat ik hoe groot de kinderen al waren. Dan wilde ik ze knuffelen alsof ze nog maar klein waren. Geen van de twee hield er echt van.

‘Ik moet mijn spreekbeurt nog oefenen.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik terwijl ik naar de keuken liep en aan het eten begon. Valerie zat op de bank en keek naar

een of ander programma waarbij mensen die absoluut niet muzikaal waren moesten zingen.

‘Sjezus, Val. Dat is vreselijk.’

Ik zuchtte en trok een pak macaroni uit de kast.

‘Wat hier gebeurt, dat is pas vreselijk,’ zei ze sarcastisch.

‘Hoezo?’ Ik zette een grote pan water op het vuur en strooide er wat zout in.

‘Jason zegt dat het Steven was,’ zei ze.

‘Dat is onzin, lieverd. Ik ben gewoon wat vergeetachtig.’

Ik trok een pakje kant-en-klare saus open. Op het moment dat het water borrelde gooide ik de snelkokende macaroniboogjes erin en roerde het door. Ondertussen was het kattengejank op tv overgegaan in een duet dat zo vals klonk dat er een luid boe-geroep te horen was vanuit het publiek.

‘Misschien heeft Jason gelijk,’ zei ze.

Ik strooide het pakje saus leeg in een pan, goot er water overheen en zette het op het vuur. Meteen vulde de keuken zich met de zoetige, kruidige geur van rozemarijn, knoflook en oregano.

‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat Jason nooit liegt en jij wel.’

‘Nou, dat is erg lief van je.’

‘Zeg ons gewoon de waarheid, mam. We zijn geen kleine kinderen meer.’

Ik schudde glimlachend mijn hoofd. De saus pruttelde hard en ik roerde te snel, waardoor dikke spetters mijn hand raakten.

‘Au! Kut!’ vloekte ik.

‘Toch mam?’ vroeg Valerie.

‘Wat?’

‘Niets. Laat maar.’

‘Kom, we gaan zo eten. Jason!’ riep ik hard. ‘Eten!’

Valerie stond op en liet de tv aan staan. Er klonk een vrolijke commercial over een of ander oatmeal ontbijt.

‘Moet dat echt aan blijven?’ zuchtte ik terwijl Val ging zitten.

Maar toen ik Jason aan zag komen met zijn vermoeide, droevige uitdrukking zei ik niets meer. Misschien kon een beetje geluid tijdens het eten geen kwaad.

Jason had de helft op zijn bord laten liggen. Hij had gezegd dat hij zich ziek voelde.

‘Ik stop je wel even in na de afwas,’ zei ik bemoedend. Hij knikte en liep de trap op.

‘Ik doe de afwas wel, mam,’ zei Valerie. ‘Dan kan jij Gollum uitlaten.’

Ik keek door het raam naar buiten. Het was donker en er hing een dichte mist. Ik bibberde bij het idee. Ik liep naar de gordijnen en sloot ze demonstratief.

‘Eh, ik denk dat hij ook wel zelf een rondje kan lopen.’

Ik riep de hond, opende de deur en liet hem naar buiten. Valerie trok haar wenkbrauw op.

‘Ze hebben de moordenaar toch gepakt? Mam?’

‘Oh, ja. Zeker.’

‘Waarom doe je dan zo raar?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Uit voorzorg, je weet maar nooit. Ik stop Jason even in.’

‘Dat is goed.’ Valerie knikte en draaide de kraan open. ‘Zeg hem dat ik hem geloof,’ riep ze me na.

Toen ik de slaapkamer van Jason binnenliep zag ik meteen dat er iets mis was. Op de grond lag een in leer gebonden boek met de kaft naar boven:

J.R.R. Tolkien. The Lord of the Rings.

Daarnaast lagen allemaal uitgeknipte krantenartikelen. Jason lag in bed met zijn hoofd onder zijn kussen. Ik bukte en veegde de knipsels bij elkaar.

‘Oh God...’ fluisterde ik toen ik een artikel oppakte en zag dat het ging over de moord op Joanna La Croix. Maar dat was nog niet het ergste. Er lagen foto’s tussen. Foto’s van een dode vrouw. Ze staarde nietsziend voor zich uit, met haar ogen opengesperd. Wat ziek. Wie had deze foto’s gemaakt? De jonge vrouw had een touw om haar nek en verschillende steekwonden. Hoe kwamen deze foto’s in Stevens boek? Had hij er toch iets mee te maken gehad? Naast de foto’s lagen visitekaartjes. De ene kant was zwart en er stond een groot wit vraagteken in het midden. Op de achterzijde alleen een telefoonnummer. Jason draaide zich naar me toe. Ik zag dat hij gehuild had.

‘Ik heb alleen het boek gepakt. Het viel eruit.’

‘Het maakt niet uit. Jij kunt er niets aan doen.’ Ik kwam naast hem zitten, op de rand van het bed. Zijn hele lichaam trilde.

‘Probeer het te vergeten,’ was het enige wat in mij opkwam.

Hij snotterde en ik gaf hem een zakdoek die op zijn nachtkastje lag. Hij snoot zijn neus erin en keek me vragend aan.

‘Hoe komt dat erin?’

‘Het is niet echt. Gewoon een grapje van iemand,’ loog ik.

‘Een grapje?’

‘Ja. Net zoals in het spookhuis. Weet je nog?’

‘Het zag er echt uit.’

‘Ze doen hier aan Halloween. Dan verkleden ze zich. Net zoals op de televisie, met al die special effects. Weet je nog dat tante Tamara jou een keer schminkte als een zombie? Dat was ook net echt.’

Jason keek me opgelucht aan. Daarna smeerde hij zijn neus af aan zijn mouw. Ik stond op en schoof alles weer terug in het boek.

‘Zo, het is al weg. Probeer wat te slapen. Goed?’

Jason trok het dekbed over zich heen. Ik klikte het lampje uit en gaf hem een kus.

‘Welterusten, mam.’

‘Trusten, schat.’

Ik stond op en nam het boek mee naar beneden, waar Valerie in de bank lag, naast Gollum.

‘Hij wilde naar binnen,’ zei ze.

‘Prima. Ik ga nog eventjes werken.’ Ik liep naar het bureau en klapte de laptop open. Valerie mompelde iets over het programma dat ze keek en ik opende het boek. Een van de krantenknipsels herkende ik van het artikel op internet. Maar er waren er meer. Netjes uitgeknipt. Eentje van een of andere regionale krant:

The British Columbia Tribune

en nog twee krantenartikelen, waarvan eentje niet meer dan enkele regels. Het papier was vergeeld. Op een foto zag ik een jonge vrouw in een open kist liggen. Ze had een witte jurk aan en lelies in haar handen. De foto’s waren vanuit verschillende hoeken genomen. Ze waren erg verkleurd, maar toch zag ik de blauwe kneuzingen in Joanna’s gezicht. De jurk zat hoog opgeknoopt, tot net onder haar kaak. Haar haren lagen losjes langs haar

gezicht. Wat was ze jong en wat leek ze op me. Er lagen ook andere foto's tussen. Van Joanna, naakt op de grond. Er waren duidelijk sporen van geweld op haar lichaam te zien. Er hing een touw om haar nek. Haar haren zaten samengeplakt op haar natte voorhoofd, half over haar opengesperde ogen heen. Walgelijk. Snel stopte ik ze terug in het boek en viste het visitekaartje ertussenuit. Morgen zou ik het nummer bellen, als de kinderen naar school waren. Wie weet bestond het nog. Ik sloeg het in leer gebonden boek dicht en gleed met mijn hand over het ruwe materiaal. Een collector's item. Steven was een groot fan van Tolkien. Dat wist ik. Daarom verwonderde het me dat hij deze speciale editie niet mee had genomen naar Nederland. Het leek me te zeldzaam. Er moest iets zijn wat ik over het hoofd zag. Ik sloeg de kaft open. Er was in dit boek geschreven. Wat absurd! Zou Steven in een zeldzame uitgave kladderen? Mijn vinger gleed over de cirkel van inkt. Ik bladerde door het boek. Er stonden er meer in. Gollum was omcirkeld en verderop nog meer woorden. Ik pakte een pen en een kladblaadje en schreef alle omcirkelde woorden onder elkaar.

'Wat doe je?' vroeg een stem vlak achter me. Mijn ademhaling schoot omhoog en bijna viel ik van mijn stoel. Het was Valerie. Ik had haar niet eens gehoord. Ik had zelfs niet gemerkt dat ze de tv had uitgezet.

'Research, schat,' zei ik, terwijl ik probeerde te verbergen dat ik geschrokken was. 'Research voor mijn boek.'

'Hm,' zei ze bedenkelijk en ze gaf me een kus. 'Ik ga nog even op bed lezen. Morgen is de laatste schooldag. Overmorgen wordt het een zware dag.'

'Oh?'

Ze keek me vragend aan. ‘Natuurlijk mam, dan is het zaterdag. Dan is de crematie van Laura’s moeder. Dat ben je toch niet vergeten? Je bent zo afwezig.’

‘Oh, nee, ja, natuurlijk,’ zei ik. ‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’

Valerie zuchtte. ‘Welterusten, mam.’ Ze liep naar boven.

De laatste hoofdstukken gingen snel, er stonden nog maar enkele omcirkelde woorden en cijfers. Zo, klaar. Dit was de laatste. Ik sloot het boek en bekeek mijn blaadje.

Gollum. Sleutel. Eerste. Rechts. Drie. Keer. Links. Twee. Rechts. Links. 3636039.

Langzaam fluisterde ik de woorden voor me uit. Ze sloegen nergens op.

‘Sleutel? Wat voor sleutel?’

Hoe langer en vaker ik het herhaalde hoe onduidelijker het leek.

‘Zesendertig, zesendertig, nul, negenendertig.’ Vast een telefoonnummer. Opnieuw opende ik het boek en nu pas zag ik dat de plattegrond voorin, van Middle Earth, met penstrepen was aangepast. Het leek verdorie bijna op Rocky Roads. Er stond zelfs “Mac’s” in geschreven en de kerk was erop getekend. Linksboven stond een groot XXX-teken met een paar cirkels eromheen. Het was naast de fabriek die erop gekalkt was. Zelfs de visserslodge stond erop. De markering lag er zo’n beetje tussen, zo te zien ergens vlak langs de oever, in de buurt van de fabriek en de lodge. Ik las het onduidelijke handschrift dat naast de drie X’en stond:

Gollum's Cave

'Gollum's Cave,' herhaalde ik fluisterend. Wat had dat te betekenen? Het leek wel een aanwijzing.

Gollum kwam naast me staan bij het horen van zijn naam. Hij kwispelde vrolijk met zijn grote staart.

'Gollums sleutel.' Ik sloeg mijn hand tegen mijn hoofd. 'Natuurlijk! Het is een kluiscode!'

De kluis in mijn slaapkamer was me wel opgevallen, maar het was me nog niet gelukt hem te openen, ook al had ik de nodige pogingen ondernomen. Zelfs een koevoet had geen oplossing geboden. Door alle toestanden was ik het ding helemaal vergeten. Ik sprong op en sprintte naar boven, met het boek onder mijn arm. In de slaapkamer opende ik de massief eiken kast en schoof de kleding aan de kant. Inmiddels waren het alleen nog kledingstukken van mij. De kleding van Steven had ik op zolder in een verhuisdoos gedaan. Het voelde niet meer goed om iets van hem in de kast te bewaren, zeker niet omdat deze hele vervloekte kast naar hem rook, ondanks dat er geen kleding van hem meer in hing.

Achter de opzijgeschoven kleding zag ik de kluis. Ik opende het boek waar in het midden mijn kladblaadje lag met de opgeschreven letters en cijfers.

'Oké, dus eerst de draaiknop naar rechts draaien, daarna drie keer linksom, weer twee rechts en als laatste linksom.' Vervolgens toetste ik de nummers in. Er klonk een klik.

Ik hield mijn adem in toen de dikke deur openging. Ongelovig staarde ik naar de inhoud. De kluis was leeg, op één sleutel na.

'Zo veel moeite voor een sleutel?'

Ik giste het ding eruit en voelde in de kluis. Geen dubbele bodem. Niets. De sleutel was groot, bijna antiek. Ik las de woorden die erin gegraveerd stonden:

Sanguine Coniuncti in Aeternum

Wat had dat in godsnaam te betekenen? Ik klemde de sleutel stevig vast en sloot de kluis. Op mijn tenen sloop ik terug naar beneden en opende mijn laptop.

‘Godverdomme,’ mopperde ik kwaad, toen ik me realiseerde dat mijn internetverbinding weer weg was gevallen. Ik zuchtte en legde de sleutel in het boek, op de plattegrond.

‘Gollum’s Cave,’ herhaalde ik zachtjes en een onbedwingbare nieuwsgierigheid maakte zich meester van me. Ik moest op zoek gaan naar de plek die gemarkeerd stond in het boek. Ik stopte alles bij elkaar. De sleutel, het boek, het mysterieuze kaartje en de foto’s. Vervolgens sloot ik de laptop af. Steven had duidelijk iets lugubers te verbergen. Natuurlijk was hij gevlucht en ik had hem in mijn naïviteit vertrouwd. Had hij van me gehouden? Was hij alleen maar bij me voor de verblijfsvergunning? Verdomme, wat voelde ik me gebruikt.

‘Morgen hebben we veel te doen,’ zei ik fluisterend, terwijl ik Gollum over zijn kop aaide. ‘En jij gaat met me mee.’

De hond gaapte en rekte zich uit.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik tegen hem. Ik pakte de tas en liep naar boven, naar mijn bed.

‘Mam!’

In paniek schoot ik omhoog. De stem klonk hoog en scherp, hard genoeg om me uit mijn droom te halen. Opnieuw was het Jason die gegild had, maar deze keer hoorde ik ook een hoop gestommel. Ik greep naar de tas op mijn nachtkastje, trok het pistool eruit en stormde de trap af, recht naar de plaats waar de gil vandaan was gekomen. Jason stond bij de koelkast, stokstijf stil, als een standbeeld. Ik schudde hem heen en weer.

‘Jason? Wat is er?’ Hij keek me geschokt aan en wees naar het wapen dat ik per ongeluk op hem gericht had.

Ik schrok en liet het ding meteen achter me in de bank vallen.

‘Mam,’ fluisterde Jason in mijn oor. ‘Kijk.’

Hij wees naar mijn laptop. Het ding stond aan en ik kon vanaf hier lezen wat er stond. In grote letters had iemand er iets op getikt.

VERTREK

Ik dwong mezelf kalm te blijven, maar mijn angst nam toch de overhand. Mijn knieën knikten. Mijn ademhaling schokte. Het koude zweet brak me uit, terwijl mijn wangen gloeiden van opwindning. *Blijf kalm Mikayla, hou verdomme je hoofd erbij!* Maar hoe kon ik? Zeker toen Jason wild met zijn handen wapperde. Hij wees

naar iets anders. Op de grond lagen verscheurde foto's. Ik liep ernaartoe, bukte me en zag dat ze uit mijn trouwboek kwamen, die open op de grond lag. Ik veegde de snippers bij elkaar en propte ze in het boek.

'Jason? Waarom heb je onze trouwfoto's verscheurd?' vroeg ik zo rustig mogelijk.

De woorden kwamen bijna fluisterend uit zijn mond: 'Ik heb hem gezien...'

'Wie?'

'Papa.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Jason. Je weet dat papa dood is. Stop hier alsjeblieft mee.'

Tranen stroomden over zijn wangen. De lege blik was weg. Zijn gezicht werd vuurrood.

'Als jij mij al niet gelooft!' gilde hij tegen me terwijl hij naar boven rende. Ik zag Valerie bovenaan de trap naar me staren. Ze draaide zich om en schudde afkeurend haar hoofd voordat ze haar slaapkamerdeur sloot. Ineens voelde ik een vreemde luchtstroom door de kamer trekken. Ik huiverde en toen ik achter me keek, zag ik dat de voordeur op een kier stond.

'Godverdomme!' vloekte ik terwijl ik al zwaaiend met mijn wapen de deur sloot. Het volgende moment realiseerde ik me dat ik Gollum nergens gezien had. Ik riep hem. Ik keek achter de bank en het kookeiland, maar het dier was nergens te bekennen. Opnieuw vloekend opende ik de voordeur weer en stapte de duistere nacht in. Ik leek wel gek om hem nu te gaan zoeken. Ik trilde bij het idee wat er allemaal kon gebeuren. Iemand die me achter de deur opwachtte. Me zou meesleuren naar de lodge. Me langzaam zou folteren, tot er niets anders van me overbleef dan vage herinneringen, vastgelegd op kille foto's. Nee. Gollum redde zich ook wel zonder mij.

Daarom sloot ik snel de voordeur. Ik liep naar de laptop en klapte hem dicht. Misschien moest ik professionele hulp inschakelen voor Jason? Een psychiater of misschien pastoor McFinley? Iemand die wist hoe ik hiermee om moest gaan. Maar waarom zou Jason de deur op een kier hebben gezet? Waarom zou hij mijn trouwfoto's verscheuren? En zou hij echt die tekst op mijn laptop hebben geschreven? Het was niet logisch. Niet zoals ik Jason kende. Maar het alternatief was nog ongeloofwaardiger.

Ik slofte de trap op, wiep een blik in zijn slaapkamer, maar de jongen leek alweer in diepe slaap te zijn. Of hij deed alsof. In ieder geval was het weer rustig genoeg om mijn vermoeidheid op te lossen met een paar uurtjes slaap. Ik zuchtte, legde het wapen op mijn nachtkastje en dook het tweepersoonsbed in. Ik draaide op mijn rug terwijl ik de donsdeken ver over me heen trok. Maar hoe moe ik ook was, ik kon niet in slaap komen. De gebeurtenissen spookten door me heen en achtervolgden me als geesten uit het verleden. Sprak Jason de waarheid? Nee, dat kon niet. *Onzin, Mikayla!* Eindelijk werden mijn ogen zwaar en zakte ik weg.

Met ijskoud water probeerde ik de wallen onder mijn ogen weg te krijgen. Ik hoorde al gestommel in de keuken. Voor het eerst was ik als laatste wakker geworden. Zelfs de wekker had ik niet gehoord. Het was Valerie die me uiteindelijk had gepord zodat ik wakker werd.

'We moeten over een half uur weg,' had ze tegen me gezegd. Natuurlijk was ik meteen uit bed gesprongen, had het kloffie van gisteren aangetrokken en nu stond ik hier, in de badkamer, vechtend tegen mijn vermoeide blik. Met een zachte handdoek depte ik mijn gezicht.

Daarna smeerde ik een of andere vocht inbrengende crème op mijn huid.

‘Mam? Waar is Gollum?’ hoorde ik Jason ineens achter me vragen.

Ik kreeg een brok in mijn keel. Wat kon ik doen? Hem de waarheid vertellen? Dat hij volgens mij slaapwandelde? Dat hij de trouwfoto’s had verscheurd en een tekst op mijn laptop had getikt? Dat hij de voordeur had opengezet, zodat Gollum was weggelopen?

Ik knielde, zodat ik op ooghoogte kwam, hield met twee handen zijn gezicht vast en gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Ik moest hem de waarheid zeggen.

‘Het komt goed, Jason. Ik ga hulp zoeken.’

‘Wat bedoel je, mam?’

Ik liet zijn hoofd los en zuchtte. ‘Ik denk dat je slaapwandelt en dan dingen verplaatst. Ik heb er weleens over gelezen. Misschien is het wel iets tijdelijks, door stress of zo. In ieder geval niets om je druk over te maken. We komen er samen uit, jij en ik.’

‘Ik slaapwandelt niet,’ zei Jason.

‘Wie heeft de voordeur dan opengemaakt? Jij toch?’

Even zag ik hem slikken. Hij staaarde me aan alsof hij het niet geloofde.

‘Weet je er nog iets van? Dat je naar beneden liep en de foto’s verscheurde?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, mam. Ik weet dat ik naar beneden ging, naar de koelkast en toen zag ik papa. Hij was het.’

‘Dat heb je gedroomd, Jason. Mensen doen rare dingen in hun slaap. Maar maak je daar niet druk over. En Gollum komt vast terug. Nu moeten we je klaarmaken voor school.’ Ik gaf Jason een aai over zijn bol.

‘Mam?’ riep Valerie van beneden. ‘Ik heb pancakes gebakken. Wil je er ook een?’

‘Mmmm, pancakes. Kom op, Jason.’

Jason liep zwiingend achter me aan naar beneden. Of Valerie zich al had omgekleed voor carnaval, of dat dit haar nieuwe gothic look was wist ik niet. In ieder geval waren haar ogen net zo zwart als haar outfit, inclusief kralenketting en haarband. Het enige waaraan ik mijn dochter nog herkende waren de blosjes op haar wangen, die een vreemd contrast vormden met de rest van haar gezicht. Zelfs in haar lippenstift zat een vreemde, donkere, parelmoerachtige glans.

‘Jeetje,’ zei ik voorzichtig, om niet meteen een reactie uit te lokken als: wat ben jij een ouderwetse moeder!

Valerie haalde een zwaar opgemaakte wenkbrauw op en nam een hap van de pancake, waardoor de stroop over haar hand naar beneden liep. Jason leek de verandering in zijn zus niet eens op te merken. Hij nam kleine hapjes en kauwde amper.

‘Misschien staat roze lippenstift beter bij je huidskleur,’ probeerde ik.

‘Misschien ben ik de enige die rouwt en die Laura begrijpt. Ze is haar moeder verloren,’ antwoordde ze.

‘En dan moet mijn dochter erbij lopen als een junkie?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Jij en Robert zijn alleen maar blij dat jullie van haar af zijn, zodat jullie samen kunnen zijn. Dus wie is hier de junkie?’

‘Verdomme, Val!’ schreeuwde ik woest. ‘Hoe durf je? Denk je dat ik blij ben dat Sally dood is?’

Ze mompelde iets over dat ze ineens geen honger meer had, dat ze misselijk was, stond op van tafel en trok haar jas van de kapstok. Perplex liet ik de pancake op mijn bord vallen. Maar ik besloot wijselijk mijn mond te hou-

den. Ik zou de kinderen naar de bushalte brengen en doorrijden naar het gemeentehuis.

‘We gaan,’ zei ik tegen Jason die net zijn laatste hap wegslikte.

‘Mag ik de computer gebruiken?’ vroeg ik meteen toen ik binnenstapte in het gemeentehuis.

Marge zat met haar neus in een of ander boek dat ze onder de balie verstopd hield. Ze werd zo rood als een biet. Ik kon een lachje niet onderdrukken.

‘Oh, jij bent het,’ zei ze opgelucht en ze wenkte me, terwijl ze haar wijsvinger tegen haar mond drukte.

‘Harry wil graag dat je vanmiddag bij hem langskomt.’

Ze gaf me een papiertje waar een adres op stond.

Ik pakte het aan. ‘Dank je, Marge.’

‘Loop maar door,’ zei ze en zonder nog stiekem te doen haalde ze haar boek onder de balie vandaan.

Ik liep naar de computer achter in de ruimte en hoopte bij God dat het internet mij vandaag niet in de steek zou laten. Mijn vingers gleden over het toetsenbord. Google deed het tenminste, dat was een goed teken. In de zoekmachine typte ik:

Sanguine Coniuncti

Ik las de vertaling voor. ‘Latijn voor verbonden door bloed.’ Daarna trok ik het boek uit mijn handtas, viste het zwarte visitekaartje met het vraagteken eruit en tikte het nummer in, ook al had ik een vermoeden dat het geen hits zou opleveren.

001 604 822 2211 433

Tot mijn verbazing verscheen er meteen een lijst. De links verwezen naar een universiteit in Vancouver. Maar het nummer op het kaartje had drie cijfers te veel.

‘Vreemd,’ fluisterde ik terwijl ik nerveus met het kaartje op de tafel tikte. Ik liep terug naar de balie, waar Marge nog steeds in haar boek verzonken was.

‘Sorry, Marge. Heb je misschien een telefoon die ik kan gebruiken? Mijn mobieltje is gebroken.’ Dat was niet eens gelogen.

‘Natuurlijk. Je kunt de telefoon in de vergaderkamer gebruiken.’ Marge knikte naar een kamertje in de gang.

‘Dank je.’

Ik liep de kamer in, deed de deur achter me dicht en toetste behendig het nummer in zonder de extra cijfers erachter. De telefoon ging over. Na drie keer werd er opgenomen. Een stem vertelde me dat ik was verbonden met de universiteit van Vancouver. Daarna volgde er een keuzemenu, precies zoals ik gehoopt had. Ik wachtte af wat er gezegd werd.

‘Toets één voor aanmeldingen. Toets twee voor betalingen. Toets drie voor een medewerker. Toets vier voor algemene vragen,’ zei de computerstem.

Meteen toetste ik vier en ik kreeg een nieuw menu te horen.

‘Hartelijk dank. U heeft gekozen voor algemene vragen. Toets één voor technische vragen...’

Zonder af te wachten toetste ik drie in. Ik hoorde een klik en daarna de stem weer.

‘U heeft gekozen voor studenteninformatie. Toets één als u student bent...’

Opnieuw drukte ik de drie in. Deze keer hoorde ik niets meer, alleen de toon die aangaf dat de telefoon aan de andere kant overging. Mijn hart klopte in mijn keel.

‘Afdeling interne zaken,’ zei een mannenstem.

Nog voordat ik erover nagedacht had wat ik moest zeggen, floepte ik er iets uit waar ik meteen spijt van had.

‘Oh, hallo. Ik heb een kaartje gevonden met uw nummer erop.’

Even bleef het stil.

‘Ik spreek met mevrouw...?’

Ik was zeker niet van plan om mijn naam te geven. ‘Eh, Jill Mitchell.’

‘Welnu, mevrouw Mitchell, u belt naar een intern nummer. Dit is alleen voor interne zaken.’

‘Ah.’

‘U bent verkeerd doorverbonden.’

‘Nee, dat niet.’

‘Ik zie in mijn display dat u vanuit Rocky Roads belt.’

Mijn adem stakte in mijn keel. Stom, stom, stom. Hoe had ik zo dom kunnen zijn? Snel, ik moest iets verzinnen.

‘Ik, eh. Eigenlijk doe ik onderzoek,’ zei ik. ‘Ik bel naar aanleiding van een moordzaak. Zegt de naam Joanna La Croix u misschien iets?’

De man ademde zwaar.

‘Mevrouw Mitchell? Ik kan u alleen adviseren om uw neus niet in zaken te steken die u niet aangaan.’

‘Blijkbaar gaat het me wel aan. Ik heb informatie nodig.’

‘Informatie?’

‘Ja. Over de moordzaak.’

‘Misschien kunt u beter contact opnemen met de familie Stafford.’

‘Stafford?’

‘En geef meteen door dat we de laatste betaling nog niet hebben ontvangen.’

Ik wist niet meer wat ik moest zeggen, daarom bazelde ik maar wat.

‘Goed... dat zal ik doen.’

‘Oh en mevrouw Mitchell? Zeg mevrouw Stafford dat ik niet van deze spelletjes houd.’ Meteen daarna werd de verbinding verbroken.

Ik stopte het kaartje zorgvuldig in mijn portemonnee. In ieder geval was ik iets wijzer geworden. Ik pakte de rest van mijn spullen bij elkaar en bekeek de plattegrond die ik met pijn in het hart uit het boek had gescheurd.

Gollum's Cave.

Ik moest gaan kijken wat het was. Maar niet voordat ik Samantha Leblanc had ingelicht, dus pakte ik het kaartje met haar nummer erop en liet de telefoon overgaan.

‘Leblanc,’ hoorde ik een ijzige stem zeggen.

‘Eh, Samantha? Met Mikayla Jackson.’

‘Ah, Mikayla. Hoe is het daar?’

Ik zuchtte, twijfelend of ik alles over de telefoon zou moeten vertellen. Wie weet luisterden ze wel mee. Het zou me in ieder geval niet verbazen.

‘Eigenlijk niet best. Helemaal niet best. Ik wil graag dat je wat voor me doet.’

‘Oh?’

‘Ik heb iets gevonden, maar ik bespreek het liever niet over de telefoon. Is er een andere manier?’

‘Niet echt. Maar als het echt belangrijk is, kan ik misschien langskomen.’

‘Ja. Ik denk dat het belangrijk genoeg is.’

Ze bromde iets over haar chef en dat ze zou zorgen dat ze morgen naar Rocky Roads kwam.

‘Dank je,’ zei ik en ik hing op.

Ik voelde me opgelucht. Ook al had ik niets weggegeven, er viel een last van mijn schouders. Opgewekt stopte ik alles terug in mijn tas en liep terug naar de balie.

‘Dank je wel, Marge.’ Ik wenste haar nog een mooie dag toe, terwijl ze me nariep dat ik de afspraak met Harry niet moest vergeten.

Een huivering van afschuw ging door me heen toen ik mijn portier sloot en een blik wierp op de visserslodge. Het ding leek zelfs meer vervallen dan de vorige keer dat ik er was. Het hout van de voorgevel was zo verzakt dat het eruitzag alsof het elk moment in elkaar kon storten. Ik trok mijn handtas dicht tegen me aan. Het zware metaal van het wapen gaf me een veilig gevoel. Ik viste er de uit het boek gescheurde plattegrond uit en keek goed naar de aanwijzing.

‘Vlakbij de plek waar Sally gevonden is,’ fluisterde ik.

Iets verder van de oever vandaan, in de buurt van de houtfabriek. Ik moest snel zijn, erachter komen wat het te betekenen had voordat Samantha opdook. Dan kon ik haar ervan overtuigen dat ze de verkeerde verdachte hadden. Daarna moest ik ook hoognodig Gollum zoeken en een waakhond halen die ons kon beschermen. En een afspraak regelen voor Jason. Slaapwandelen. Kwam dat eigenlijk voor in de familie? Vast iets van Stevens kant. In mijn gedachten ging ik na of hij in Nederland ook zo was geweest. Misschien kwam het door de stress. De zelfmoord van zijn vader, de verhuizing en nu deze hele toestand. Natuurlijk zou je daar gek van kunnen wor-

den. Bijna zou ik er zelf gek van worden, ware het niet dat nieuwsgierigheid mij op de been hield.

‘Daar is het,’ mompelde ik. De plek waar Sally was gevonden.

Ik bekeek de plaats nog eens goed, maar zag niets opvallends, dus liep ik verder. Het bos werd dichter, donkerder, beklemmender en heuveliger. De weg ging steil omhoog. Het viel me op dat deze weg gebruikt werd, ondanks dat hij moeilijk begaanbaar was. Te zien aan de sporen werd hier veel gelopen. Verderop hoorde ik geritsel en meteen realiseerde ik me dat het levensgevaarlijk was wat ik deed. Wolven konden me aanvallen, misschien zelfs beren.

‘Verdorie,’ mompelde ik zacht tegen mezelf toen ik in een plas modder stapte. ‘Ik had ook thuis mijn boek kunnen schrijven.’

Mopperend krom ik omhoog, naar een heuvelachtig stuk bos waar de sporen ineens stopten. Verbaasd keek ik om me heen en pakte het papier er nog eens bij. Hier stonden die vervloekte Xen, toch? Maar er was niets! De weg voor me liep naar beneden en links en rechts stonden alleen bomen. Ik draaide om mijn as en mijn blik viel op iets steil onder me. Een modderpoel met de nodige voetstappen eromheen. Hoe kwam ik daar? Ik zag een hoop takken liggen en liep ernaartoe. Ik trok ze aan de kant en zag dat er een trappetje steil naar beneden liep. Iemand had moeite gedaan om deze trap te verbergen. Waarom? Ik daalde af, liep naar de modderige poel en zag dat er in de heuvel waarop ik gestaan had een grot was.

‘Gollum’s Cave,’ fluisterde ik.

Op mijn hoede liep ik de grot in en het viel me meteen op dat er aan de muren fakkels hingen. Ze waren uit,

maar toch kon ik ze onderscheiden. Nu ik een stuk verder de grot in liep moesten mijn ogen wennen aan het duister. Misschien was dit geen goed idee. Net toen ik me afvroeg of ik niet gewoon moest wachten tot morgen, knalde ik tegen een deur op.

‘Au!’ riep ik geschrokken.

Ik stak mijn handen uit en voelde aan het oppervlak. Het was een houten poort, die aan de zijkanten versmolten leek met steen. Mijn handen gleden verder tot ik ergens een sleutelgat vond. Ik greep in mijn tas en trok de sleutel eruit die ik in de kluis had gevonden. Met trillende vingers bracht ik hem naar het slot, draaide en hoorde een klik. Ook al had ik het ergens verwacht, het liefst wilde ik nu hard wegrennen. Maar ik kon het niet... ik moest weten wat er achter deze deur verscholen lag.

Ik ademde diep in en duwde de zware poort open. Zodra ik de ruimte binnenstapte, ontnam een vreemde geur me de adem. Het was meer dan het muffe en vochtige van de grot. Het rook naar de smalle steegjes in Amsterdam waar dronken toeristen tegen de muren pissen. Naar uitwerpselen, kots, ammoniak en oude melk. En ook naar verrotting. Ik sloeg een hand voor mijn neus en probeerde adem te halen door mijn mond. Ik zag bijna niets en trapte ergens op. Het beetje licht dat door de grote houten deur achter me naar binnen scheen was voldoende om te zien dat ik op een doosje was gaan staan. Een doosje lucifers. Ik trok een van de fakkels van de muur en probeerde het ding aan te steken. De eerste lucifer waaide uit. Voorzichtig probeerde ik het opnieuw. Deze keer brandde de fakkel hevig op. Het vuur bewoog wild heen en weer door de luchtstroming.

Ik zwaaide het ding van links naar rechts terwijl ik mezelf dwong om dieper de grot in te lopen. Iets waar ik meteen spijt van kreeg om wat ik zag. Iets glinsterends. Metalen kooien? Ja. Wat lag daar achterin? Het was bedekt met een grote zwarte doek. Ik keek omhoog. Grote lampen. Bouwlampen. Wat deden die hier? Dan moest er toch ook een schakelaar zijn? Ik zwaaide de fakkel naar de muur. Niets. Een stukje verderop struikelde ik over iets. Ik bukte me. Een aggregator. Jammer dat ik hem niet aan kon zetten. Het zou een enorme herrie maken. Zeker in een grot. Nieuwsgierig liep ik naar het grote ding in het midden. Het bleek een stenen tafel te zijn. Toen ik de fakkel liet zakken zag ik de donkere vlekken. Ik gleed er met mijn hand overheen en hield mijn vinger onder mijn neus. Het had een metaalachtige geur. *Verdomme! Bloed.* Geschokt veegde ik het af aan mijn jas. Er glinsterde iets op de grond. Ik bukte en keek onder de tafel. *Een mes?* Plotseling bewoog iets zich razendsnel boven mijn hoofd. Instinctief dook ik ineen. Het vloog richting de deur en tot mijn opluchting zag ik dat het een vleermuis was.

Toch klemde ik mijn tas steviger vast en liep naar de rechterhoek. Er zaten tralies tegen de muur, met twee deuren ertussen. Ik opende er een en zag tot mijn ontsteltenis dat er een uitgehakte ruimte achter zat. Vanaf hier zag ik de tralies duidelijk zitten.

‘Een gevangenis,’ mompelde ik. ‘Waarom?’

Toen ik verder de ruimte in liep tikte mijn schoen weer iets aan. Het rinkelde en met een ruk bracht ik de fakkel naar beneden. Een kom. Er zat een schimmelige brei in. In een hoek lag een matras op de grond, met ernaast een emmer. Ik hoefde niet te raden wat erin zat, want ik rook het vanaf hier, ook al ademde ik door mijn mond.

Mijn lichaam beefde. Alles schreeuwde het uit: *Vertrek! Ga weg, Mikayla. Zo snel mogelijk.* Maar eerst moest ik het weten. Wat lag er onder die zwarte deken in de andere hoek?

Stap voor stap liep ik de cel uit, richting de linkerhoek van de grot. Mijn benen voelden aan alsof ze met elke stap meer versteenden. Er was niets soepels meer aan mijn manier van lopen. Trillend trok ik het zwarte afdekzeil weg. *Zie je? Niets aan de hand. Het zijn gewoon wat kisten die ze op elkaar hebben gestapeld. Adem in. Niet vergeten lucht te happen.* De bovenste kist trok ik open. Hij zat vol kabels en verlengsnoeren. Nieuwsgierig opende ik de kist ernaast. Statieven, lenzen, camera's, accu's... Deze ruimte werd gebruikt om dingen op te nemen. *Doorademen. Niet hyperventileren. Gewoon rustig ademen.* Ik opende de laatste kist. Een naar voor gevoel waarschuwde me. *Kom op, Mikayla. Adem in, adem uit. Er is niets aan.* Ik zwiepte de fakkel naar beneden, naar het glinsterende materiaal in de kist. Hij was afgeladen met leren en ijzeren attributen. Messen, spiesen, een zaag, hamers, tangen, leren zwepen, touwen en tape. Vreemd genoeg lag er ook verband, alcohol, pleisters en zelfs een lading vuilniszakken in.

Ik zag beelden voor me. Van wat ze er allemaal mee deden. Nare beelden. Waarvoor was die figuurzaag in godsnaam? Of die accukabels? En lange, roestige spijkers? *Adem in, adem uit.* Maar het was te laat. Samen met de ijzerachtige lucht die van de kist kwam voelde ik mijn maaginhoud richting mijn keelgat stromen. Nee. Er was geen tijd. *Adem kalm in en slik.* Ik hijgde, probeerde kalm te blijven. Sloeg de kist dicht. Weg. Meteen. Ik moest weg. Zo snel als mijn benen me konden dragende ik de verstikkende ruimte uit.

‘Rustig, rustig, zo begrijp ik er niets van,’ zei Harry weer. ‘Begin opnieuw. Dus je kreeg iemand van de universiteit aan de lijn?’

‘Ja, dat zei ik toch?’ vroeg ik ongeduldig. ‘Hij had het over Stafford.’

‘Allemachtig.’ Harry leunde met zijn armen over elkaar tegen de kast in zijn woonkamer. Zijn vrouw had ons wat privacy gegeven en nu zat ik al een half uur op de bank steeds het hele verhaal opnieuw te vertellen.

‘De enige levende Stafford in Rocky Roads is Victoria.’

‘Precies, Harry.’

‘Waarom zou Victoria een universiteit in Vancouver sponsoren?’

‘Ik denk dat het een dekmantel is.’

‘Voor wat?’

‘Tja...’

‘En dan die grot. Heb je foto’s?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Mijn mobieltje is stuk, gebroken. Omdat iemand me bedreigde, met de opname van Sally. Dat zei ik toch al?’

‘Ja, op een chaotische manier. Dus er ligt bloed? Dat weet je zeker?’

‘Ja.’

Harry ijsbeerde door de woonkamer.

‘Zie je, het probleem is, ik wilde je spreken over de zaak.’ Ineens hield hij stil. ‘Maar wat kan ik doen? De burgemeester heeft me gezegd dat ik mijn pensioen kan vergeten als ik niet snel stop met het onderzoek. Op wat voor manier dan ook.’

‘Wat?’ zei ik ongelovig.

Harry haalde zijn schouders op. ‘Eigenlijk komt het erop neer dat ik helemaal op non-actief gezet ben. Omdat ik de RCMP hierheen haalde. Hij voelde zich gepasseerd.’

‘De burgemeester was Sally’s klant. Deze zaak stinkt, Harry. Hij stinkt naar dood en verderf. Naar een doofpot.’

‘Dat wist ik al bij Jo. Maar weet je? Ik woon hier al mijn leven lang, Mikayla. Ik ben niet zoals jij. Hier zal ik begraven worden. Jij kan nog weggaan en waarschijnlijk zal je dat ook doen.’

Ik keek hem wezenloos aan. Onvoorstelbaar wat hij zo even had gezegd. Eigenlijk kwam het erop neer dat hij geen energie meer wilde steken in mijn zoektocht naar de waarheid.

‘Maar het bloed in de grot...’ zei ik op hoge toon.

‘Geen lijk, geen zaak, het kan net zo goed van jagers zijn.’

Ik voelde mijn hoofd bonken van frustratie. Het was alsof iemand er met een priem doorheen jaste.

‘Dus daarom moest ik langskomen? Om te horen dat je er niets meer mee doet?’

‘Nou, eigenlijk...’

‘Wat?’ Ik werd bits, kortaf.

‘Nou, misschien wil je erover schrijven?’

Ik kon het niet geloven. Had hij mij dat werkelijk gevraagd?

‘Als je teruggaat natuurlijk. Niet hier,’ vulde hij aan.

Op dat moment kwam zijn vrouw binnen. Ze leek ouder dan Harry. Misschien kwam dat door haar loopje. Voorovergebogen en langzaam. Ze droeg een wijde jurk, die bijna net zo saai was als haar platte grijze kapsel. Stapje voor stapje bracht ze een dienblad naar me toe. Harry zuchtte, ging tegenover me op de bank zitten en wachtte totdat zijn vrouw alles had neergezet.

‘Jij lust vast een kopje thee?’ vroeg ze vriendelijk terwijl ze het kopje al voor me neerzette. Ze opende de koektrommel en hield hem voor mijn neus.

‘Zelfgebakken,’ zei ze.

Hoe kon ik nu afslaan? Ik knikte vriendelijk en viste er een asymmetrisch koekje uit. Terwijl ik mijn eerste hap nam, schoof ze naast me en keek me indringend aan.

‘Mijn man wordt onder druk gezet,’ zei ze. Ik hoorde Harry zich in de thee verslikken. Hij verschoot van kleur.

‘Ja, het is toch zo? Neem het ons niet kwalijk, Mikayla. We zijn al zo lang bezig met Joanna dat het ons opbreekt.’

Ik voelde sympathie voor deze warme vrouw, maar tegelijk een vreemd soort medelijden.

‘Mijn Harry was de enige die zich haar lot aantrok. En kijk wat ervan gekomen is. Dat zei ik hem gisteren ook al. Ik zei: Harry, Joanna is nog steeds dood en nu Sally ook nog. Snap je?’

Ik knikte terwijl ik de laatste hap wegslikte.

‘Ik zei hem: we zijn te oud, Harry. We moeten het laten rusten. Gewoon laten rusten. Snap je, lieverd?’

‘Ja,’ verzuchtte ik.

Natuurlijk snapte ik het. Wat kon ik verwachten van deze lieve, oude mensen? Het frustreerde me dat zij de enigen leken te zijn die zich iets aantrokken.

‘Ik snap het. Ik snap het helemaal.’ Ik trok het kopje naar me toe.

‘Jij bent jong. Hebt je hele leven nog voor je. Het is niet makkelijk om hier te wonen. De mensen hangen hun vuile was niet graag buiten, vooral de burgemeester niet.’

‘Hoezo?’ vroeg de journaliste in me.

Harry sprong op, liep op zijn vrouw af en fluisterde iets in haar oor. Ze knikte en liep zonder verder nog iets te zeggen de kamer uit.

‘Sorry, Mikayla. Ik voorkom erger. Mijn vrouw is een beetje dement aan het worden. Vergeet het verder.’

Ook al wilde ik reageren, ik deed het niet. Wijselijk hield ik mijn lippen op elkaar en dronk mijn kopje leeg.

‘Morgen komt Samantha Leblanc,’ zei ik toen ik de deur uit liep. Harry riep me na dat ik het allemaal moest laten rusten en gedesillustioneerd sloot ik de deur achter me en stapte in de auto.

Roberts auto stond bij mijn huis, precies zoals ik al verwacht had. Misschien was er goed nieuws. Of kwam hij Gollum terugbrengen. Ik staarde naar het display van de boardcomputer. De middag was voorbij gevlogen. Zeker het bezoek aan Harry, waarbij ik wel drie keer hetzelfde verhaal had moeten afsteken. Zonder resultaat.

Ik parkeerde de auto naast die van Robert, die zwaaiend uitstapte en meteen naar mijn motorkap liep.

‘Daar kan ik iets aan doen,’ zei hij, wijzend naar het verkreukelde metaal.

‘Maakt niet uit. Hij doet het,’ zei ik, teleurgesteld omdat er geen hond uit zijn auto sprong. ‘Maar ik heb iets anders waar je me mee kunt helpen. Weet jij iets van elanden?’

‘Huh?’

‘Er ligt een dode eland verderop. Ik dacht, misschien kunnen we er iets mee?’

Robert glunderde. Voor het eerst sinds Sally’s dood zag ik weer de oude Robert terug.

‘Ben je aan het integreren? Zal het dan toch lukken? Het was makkelijker als je met zalm was begonnen.’

‘Ja.’

‘Maar jij jaagt meteen op groot wild.’

‘Het was een toevalstreffer. Waar is Laura trouwens?’

‘Thuis. Lucy past even op.’

‘Je kunt haar toch niet steeds alleen laten?’

‘Ik moest nog van alles regelen. Voor morgen.’

‘Natuurlijk. Sorry, ik ben een beetje vergeetachtig.’

Robert klopte op mijn schouder. ‘Wat is er?’

Moest ik hem in vertrouwen nemen? Veel keus had ik niet, maar tegelijk realiseerde ik me dat Robert genoeg aan zijn hoofd had. Zeker met de crematie morgen. Ik besloot hem niets te vertellen over Jasons slaapwandelen, wat mij nog het meest dwarszat.

‘Ik ken je, Mikayla. Wat is er toch?’

‘Laat maar, jij hebt al genoeg aan je hoofd,’ begon ik.

‘Is dat het? Sluit je me daarom buiten?’

Ik slikte. ‘Oké dan. Ik heb iets gevonden. Iets waar ik me ernstige zorgen over maak.’

Robert keek me met grote ogen aan. ‘Je trilt.’

‘Laten we het binnen bespreken.’ Ik draaide de sleutel om en duwde tegen de houten deur.

‘W-wat...’ stamelde ik toen ik de ravage binnen zag. Ik kon het niet geloven.

‘Maak jij altijd zo’n troep?’ vroeg Robert die achter me aan naar binnen kwam.

‘N-nee...’ Ik schudde mijn hoofd. Alles kastjes stonden open. Muesli slingerde over de grond tussen beschuit en hagelslag. Boeken uit de boekenkast lagen op de grond. Het was alsof er een orkaan door de kamer had geraasd.

‘Is het de hond?’ vroeg Robert.

‘N-nee.’

‘Waar is hij eigenlijk?’

‘Weg.’

‘Wat is er allemaal aan de hand, Mikayla?’

‘D-d-dit gebeurt de l-laatste tijd steeds v-vaker,’ stotterde ik. ‘E-eerst d-dacht ik dat het Jason was. Of eigenlijk wilde ik dat geloven.’

‘Jason maakt deze troep?’ vroeg Robert, terwijl hij naar de keuken liep en de kastjes sloot.

‘Ik geloofde hem niet!’ Ik bukte om de boeken terug in de boekenkast te zetten. Robert pakte een stoffer en blik en ging ermee aan de slag.

‘Je moet ze echt beter opvoeden.’

‘Nee, hij is het niet, Robert. Het is, het is...’

‘Wat?’

‘Volgens Jason is het Steven.’

Robert stopte met vegen. ‘Wat zeg je?’

‘Jason ziet zijn vader. Het spookt hier.’

‘Serieus? Dat geloof je?’ Ik haalde mijn schouders op, zette het laatste boek terug en gleed uitgeput in de bank.

‘Ik weet niet meer wat ik geloof. Het is soms...’ Maar ik maakte mijn zin niet af. Wat ik wilde zeggen - dat ik slecht sliep, dat de stress me soms te veel werd - zou het

alleen maar ongeloofwaardiger maken. Robert plofte naast me neer in de bank.

‘Dus jullie keukenkasten gaan uit zichzelf open,’ zei hij.

‘Ja. En er worden dingen op mijn laptop getikt.’

Hij bromde wat.

Zou ik hem vertellen over Gollum? Ach, wat had het voor zin. Als hij mij niet eens geloofde, had ik zijn hulp niet nodig.

‘Je hebt dus last van geesten?’ Ik meende een scheef lachje te zien.

‘Eén geest en het is niet grappig.’

‘Bijzonder. Je leek me zo nuchter.’

‘Was ik ook. Tot ik hier kwam wonen. Deze hele plaats is vervloekt. Iedereen...’

Robert trok zijn wenkbrauw op. ‘Ik ook?’

Ik schokschouderde. ‘Ik weet het allemaal niet meer. Eerst de telefoontjes, de brieven, de laptop. Gollum die wegliep, het boek, de grot en nu dit...’

‘Je raaskalt, Mikayla. Mensen onder druk doen soms rare dingen. Dingen die ze zich niet herinneren.’ Hij liep naar de keuken en zette de waterkoker aan. ‘Ik maak wat kamillethee voor je.’

‘Ik ben verdomme niet gestrest!’

‘Je klinkt overspannen.’

‘Vind je het gek? Hoe dieper ik graaf, hoe meer shit ik ontdek en hoe erger het wordt.’

‘Stress doet rare dingen met de mens,’ herhaalde Robert even later, terwijl hij twee theeglazen vulde met kokend water.

‘Geloof je me niet?’

Hij kwam naar de bank, zette de kopjes neer en trok me naar zich toe.

‘Het is niet dat ik je niet geloof. Maar misschien moet je eens rust nemen.’

Ik zuchtte. ‘Ik geloofde Jason ook niet,’ zei ik zacht. Maar nu wel en dat moet ik hem zeggen. Zodra hij uit school kwam.

Robert masseerde mijn schouders. ‘Het komt allemaal goed.’

Het voelde heerlijk, de spanning gleeed van me af.

‘Je zit helemaal vast, Mikayla. Dat krijg ik wel weg. Doe je jas maar eens uit.’

Ik sloot mijn ogen en liet de jas van me af glijden. ‘Zeg dat je me gelooft,’ fluisterde ik.

Hij schoof mijn haar aan de kant en beet me in mijn nek. Toen boog hij zich naar me toe en fluisterde in mijn oor: ‘Ik geloof je.’

Zijn handen gleden onder mijn trui. Ruw en toch zacht. Hij trok mijn bh los. Kneedde alle fijne plekjes op mijn rug.

‘Goed?’

‘Beter.’

‘Het kan altijd beter.’ Zijn handen gleden naar voren, omvatten mijn borsten. Hij trok de trui over mijn hoofd.

‘Kleed je uit.’

‘Maar...’

‘Vertrouw me.’

‘Het voelt niet goed.’

‘Bang dat Steven meekijkt?’

Ik grinnikte bij die opmerking.

‘Dat is je eerste lach van vandaag, mevrouw Jackson.’

En fluisterend: ‘Dan laten we Steven eens iets zien.’

Zuchtend stond ik op, liet mijn broek op de grond glijden en dook op mijn buik op de bank.

‘Je bent te gestrest,’ fluisterde Robert. ‘Maar die stress krijg ik wel weg.’

Ik kreunde van genot toen hij me begon te masseren. Even was het alsof er niets anders bestond dan rust in mijn hoofd en twee sterke handen die over mijn rug gleden.

‘Fijn.’

Robert trok mijn onderbroek naar beneden en masseerde gretig mijn billen. Stevig. Doortastend. Ik voelde een gewicht op me, de warmte voerde me weg.

‘Ik houd me aan mijn belofte,’ fluisterde Robert in mijn oor. Zijn handen schoven onder mijn naakte lichaam.

‘Je belofte?’

‘Elke dag.’

Ik kreunde weer. Alle zorgen waren weg. Er was alleen nog dat warme lichaam dat me in de bank drukte. Alsof ik verdween.

‘Wat ben je geil, Mika.’

Zijn ruwe vingers waren overal. Ze schoven onder me door, in me. Betastten me. Niets bleef geheim.

Een harde knal gevolgd door gerinkel van glas deed me verstarren. Robert sprong van me af. Ik schoot omhoog, greep de deken uit de bank en wikkelde die om me heen.

‘Wat was dat?’ vroeg ik buiten adem.

Robert wees naar het raam waar zojuist een steen doorheen was gegooid. Hij schoot in zijn broek en schoenen en rende halfnaakt naar buiten.

‘Wacht!’ gilde ik hem nog na. Maar hij was al weg. Ik liep naar de steen en tilde hem van de vloer. Er was niets bijzonders aan te zien. Robert kwam hijgend teruggelopen.

‘Er is niemand,’ zei hij met een hoofd als een biet.

‘Ik weet het,’ zei ik zacht. ‘Ik word bedreigd.’ Ik liet me achterover vallen in de bank en trok de deken tot over mijn hoofd. Een ijskoude stroom kwam de woonkamer binnen door het kapotte raam.

‘Heb je tape en vuilniszakken?’ vroeg Robert.

‘Ja. In de keukenla.’

‘Ik timmer het morgenochtend wel dicht. Dan heb ik nog even tijd voordat de crematie begint.’ Robert schudde zijn hoofd en streek door zijn verwilderde haar. ‘Wat of wie het ook is, je loopt duidelijk gevaar hier, Mika.’

Hij rommelde wat in de keuken en kwam even later terug met een rol vuilniszakken. Hij plakte de zakken strak over het gat heen. Toen hij klaar was draaide hij zich om en keek me bezorgd aan.

‘Kom bij ons wonen.’ Hij plofte naast me neer, trok me naar zich toe en kuste mijn voorhoofd. ‘Ik kan het niet verdragen je te verliezen.’

Veilig. Dat was hoe ik me voelde. Ook al was mijn leven een puinhoop, mijn raam kapot en werd ik door iemand bedreigd, hier in zijn gespierde armen voelde ik me veilig. Ik moest hem wel vertrouwen.

‘Robert? Weet je nog waar Sally is gevonden?’

‘Ja. Hoezo?’

‘Er is een eh, een grot. Het is net...’ Ik zocht even naar de juiste woorden, ‘...net een martelkamer. Een plaats waar vreselijke dingen gebeuren. Er was overal bloed.’

‘Een martelkamer?’

‘Je moet het zien. Steven moet ervan geweten hebben. Door hem ben ik op het spoor gekomen. Door de plattegrond, de sleutel, Gollum...’ Ik ratelde aan een stuk door, gooide alles eruit, tot ik merkte dat Robert me nors aanstaarde.

‘Dus je ging alleen naar binnen?’ Hij sprong op en griste zijn shirt van de vloer. Was hij boos? Het zag er wel zo uit. Had ik hem wel in vertrouwen moeten nemen?

‘Alleen,’ herhaalde hij hoofdschuddend terwijl hij zijn jas aantrok. ‘Je flirt met de dood, Mikayla. Laat het over aan andere mensen. Dit is te groot voor jou alleen.’

‘Er zijn geen anderen!’ riep ik gefrustreerd. ‘Ik wil weten waar Steven in verwickeld was.’

‘Ook al wordt het je dood? Dat is een zware prijs om te betalen.’

‘Je klinkt net als de anderen. Ik dacht dat jij anders was.’

‘Tot ik iedereen verloor.’

‘Dat spijt me.’

‘Als het je echt spijt, laat me je dan helpen. Laat me je beschermen. Ik kan niet weer iemand verliezen om wie ik geef.’

‘Wat moeten andere mensen daar wel niet van denken?’

‘Dit gaat om jouw veiligheid. En denk eens aan je kinderen.’

‘En Laura?’

‘Laura snapt het heus wel en anders komt ze er wel overheen.’

‘Ik weet het niet.’

‘Wil je hier blijven?’

‘Nee.’

‘Dus?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Misschien kan ik bij Harry logeren.’ Terwijl ik het zei wist ik al dat ik het niet meende.

‘Harry heeft al genoeg aan zijn hoofd. Jullie lopen elkaar daar alleen maar voor de voeten.’

‘Goed dan. Maar eerst moeten de kinderen het weten. Vertel jij het vast aan Laura? Ik moet de kinderen ophalen, ik zie je later weer.’

‘Het is de beste beslissing.’ Hij trok de deur achter zich dicht.

‘Mam, heb je Gollum gevonden?’ was het eerste wat Jason me vroeg toen hij de auto in stapte.

‘Nog niet, liefje.’

‘Wil je soms liever een nieuwe hond?’

‘Nee.’

‘Heb je wel gezocht?’ vroeg Valerie chagrijnig.

‘Eigenlijk niet nee. Maar ik weet zeker dat Gollum snel terugkomt. Die is vast achter een konijn aan gegaan.’

Valerie mopperde zacht. Het klonk niet als een verwijt. *Negeer het gewoon*. Maar dat lukte me niet.

‘Ik, eh... ik heb iets met jullie te bespreken,’ begon ik. ‘Daarom had ik nog geen tijd om te zoeken.’ Ik minderde vaart zodat ik voldoende tijd had om het gesprek in de auto te kunnen voeren.

‘Ik eh, nou...’ Ik zocht naar de juiste woorden. ‘Robert vindt dat we een tijdje bij hem moeten komen wonen.’

De blik die Val me gaf sprak boekdelen.

‘Er is vandaag weer iets gebeurd,’ ging ik snel verder.

Ik keek in de achteruitkijkspiegel, naar Jason.

‘Was het pap?’

‘Ik weet het niet, schat. Maar ik vind het veiliger als we even ergens anders zijn.’

‘Jeesz, mam, iedereen op school heeft het over jullie.’

Ik slikte. 'Iedereen?'

'Ja, duh. Ze zeggen dat het Robert wel erg goed uitkomt.'

'Laat ze praten.'

'Ik heb Sam op zijn neus geslagen,' merkte Jason ineens op. 'Hij zei dat jij de moeder van Laura had vermoord.'

Ik parkeerde de auto en draaide me om naar Jason. Het schemerde. Vlokken sneeuw raakten de auto, maar losten op zodra ze het glas raakten.

'Dat hoeft je niet te doen, Jason. Jij weet dat het niet zo is en dat is het belangrijkste, oké? En verder...' Ik draaide me om naar Valerie, 'is het misschien moeilijk, maar ik zou het moeilijker vinden om niets te doen. Om af te wachten tot er weer iets gaat gebeuren. Mama heeft jullie hulp nodig, goed?'

Valerie zuchtte. 'En dan? Dan gaan we bij de Hansons wonen. Voor hoelang?'

'Ik weet het allemaal niet meer, schat,' zei ik oprecht.

'We kunnen bij oma logeren,' zei Jason enthousiast.

'Misschien. Maar eerst ga ik Gollum voor jullie zoeken. Dan gaan we na de crematie bij Robert logeren, zodat ik rustig kan nadenken. Dit huis verkopen...'

'En dan terug naar oma?' vroeg Jason bijna smekend.

'Ja, mam,' zei Valerie. 'Wat hebben we hier na al die maanden?'

Ik zuchtte. 'Ik weet het niet.'

'Jij wilde je boek schrijven. Toch? Is dat gelukt?'

'Ik ben bezig.'

'Oma heeft plaats voor ons,' probeerde Jason weer. 'Ik slaap wel op de grond.'

'Ja, oma heeft vast plaats.'

'Het is hier creepy,' zei Valerie.

‘Daarom gaan we na de crematie naar Robert.’

‘We hoeven echt niet te blijven. Je miste pap, maar hij heeft ons gevonden,’ zei Jason die naar buiten stuurde en in de condens op het raam een poppetje tekende. ‘Pap heeft ons gevonden.’

‘Wat is dat?’ vroeg Valerie die lijkleek naar het kapotte raam staarde. Jason liep voorzichtig naar binnen en zei niets. Ik plakte de losgeschoten tape terug en schoof de dikke gordijnen eroverheen.

‘Dat was pap,’ zei Jason ineens. ‘Hij is boos.’

‘Hou daarmee op,’ zei Valerie nijdig.

‘Mam, je laat ons niet alleen, toch? Gollum komt vast terug.’ Jason klampte zich aan me vast.

‘Goed. Ik ga morgen wel als hij dan nog niet terug is. Laten we het nu zo gezellig mogelijk maken.’

Ik stak alle kaarsen in de kamer aan. Door de luchtstroom bewogen de vlammen wild heen en weer, maar ze gingen niet uit. Daarna zette ik de tv aan, alleen maar om die ellendige stilte te doorbreken.

‘Zo, kijk eens,’ zei ik tevreden. ‘Gaan jullie Canada’s Most Talented kijken terwijl ik iets kook.’

De kinderen lieten zich op de bank zakken en trokken de deken over zich heen. Het zag er door het zachte licht bijna kerstachtig uit. Gezellig. Achter in een van de keukenkastjes zag ik pakjes poeder staan.

‘Ah, soep,’ mompelde ik.

Het werd echt de hoogste tijd voor boodschappen. *Na de crematie*, verzuchtte ik. Misschien had Robert genoeg

in huis? Natuurlijk. Verse zalm. Heerlijk. En anders was er nog Rudolf, achter in mijn enorme tuin. Of wat er van hem overgebleven was. Maar niet vanavond. Ik zette de waterkoker aan en net toen ik de stoom hoorde opkomen was er het geluid van een auto die aankwam. Nieuwsgierig liep ik naar het raam en trok het gordijn opzij.

‘Wie is het?’ vroeg Valerie. Uit de auto stapte Robert en ik zag dat hij omliep om het portier open te doen.

‘Robert.’

‘Heeft hij Gollum gevonden?’ riep Jason opgetogen.

Ik hoopte het, maar het was Laura die uitstapte. Robert sloeg een arm om haar heen en nog voor ze aanbelden had Jason de deur al opengedaan.

‘Hallo,’ zei ik verrast. Mijn hart maakte een sprongetje omdat hij het initiatief had genomen om bij ons langs te komen. Maar ik zag meteen dat er iets mis was. Hij liet Laura los, die meteen bij Valerie op de bank ging zitten.

‘Komen jullie mee-eten?’ Ik trok al een tweede pakje tomatensoep uit de kast en strooide het in de pan zonder op antwoord te wachten.

Ik keek op en schrok van Roberts lege blik.

‘Is er wat?’

Voordat ik er erg in had trok Robert me mee, naar een hoekje waar de kinderen niet konden horen wat hij te zeggen had.

‘Lucy is weg.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen, maar voordat ik iets kon vragen knikte hij.

‘We eten trouwens graag mee. Laura dan, ik hoef niets. En ik laat je niet meer alleen.’

‘Weg? Hoezo weg?’ fluisterde ik.

‘Ze paste op toen ik bij je was. Toen ik terugkwam zei Laura dat ze weg was.’

‘Zomaar?’

Robert knikte. ‘Harry kwam langs omdat hij zich zorgen maakte. Ze is spoorloos verdwenen.’

‘Dus ze paste op Laura en ze is daarna verdwenen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Tijdens het oppassen. Laura zei dat ze boven op bed lag. Dat ze iemand hoorde aanbellen. Ze dacht dat ik het was en daarom reageerde ze niet.’

‘Lucy gaf haar valeriaan,’ zei ik.

‘Dat weet ik. Toen ik terugkwam viel me op dat Laura alleen was. Ze sliep, dus liet ik haar liggen. Pas toen Harry aan de deur kwam begreep ik dat er iets aan de hand was.’

‘Oh, god,’ stamelde ik. ‘Niet Lucy.’

‘Ssst, we weten het niet zeker. Misschien heeft ze een vriend met wie ze samen is.’

‘Zo is ze niet. Dat weet jij ook wel.’

De blik in zijn ogen veranderde. Hij keek plotseling woest. ‘Ik was er niet. Ik was er niet om haar te beschermen.’

‘Ik weet waar ze is...’

Robert keek me met grote ogen aan.

‘De grot waarover ik je vertelde. Daar is ze. Ik weet het zeker. We moeten haar redden.’

‘Ssst, Mika. Ik wil de kinderen niet banger maken dan ze al zijn.’

‘We moeten haar eruit halen,’ herhaalde ik. ‘Ik weet waar het is.’ Ik liep naar mijn handtas die over de stoel hing en trok er de papieren uit.

Robert pakte ze aan. ‘Ik vertelde je al dat dit groter is dan jij en ik, Mika.’ Hij wees naar de kinderen. ‘Zij gaan

voor. Veiligheid voor alles. Ik ben al te veel verloren. We laten dit over aan Samantha Leblanc, oké?’

Het irriteerde me dat hij gelijk had. Dat ik Lucy niet kon helpen, terwijl ik wist waar ze was. Terwijl ik een wapen droeg.

‘Vergeet het. Laat het over aan de professionals. De kinderen hebben ons nodig.’

‘En Harry dan? Als ik hem nou vertel waar Lucy is?’

‘Ze is vast bij een vriend. Maak je niet druk.’ Hij drukte zijn lippen tegen de mijne voordat ik kon protesteren.

‘Mam?’ Ik verschoot van kleur toen er iemand aan mijn trui trok. Het was Jason. Hij wees op de pan die ik zonder water op het vuur had gezet. En kwamen walmen vanaf.

‘Shit!’ riep ik terwijl ik het vuur onder de pan uitdeed.

‘Blijf jij slapen?’ vroeg Jason nieuwsgierig aan Robert.

‘Mag dat van jou?’ vroeg Robert met een knipoog.

‘Laura en Val vinden het goed. Ik ook. Maar ik weet niet of pap het goed gaat vinden.’

‘Jason,’ zei ik waarschuwend terwijl ik het water uit de koker in de pan goot. Het maakte een angstaanjagend sissend geluid.

‘Het is toch zo!’ riep Jason. Hij liep terug naar de bank.

‘De kinderen vinden het goed,’ zei Robert, terwijl hij me nu schaamteloos omarmde.

‘Ik ook,’ zei ik zachtjes. ‘Ik ook.’

Robert had na de soep het raam met wat hout dichtgetimmerd. Het verduisterde, maar voelde meteen prettiger. Hij vroeg me daarna of we niet meteen mee wilden. Maar we spraken af dat ik hier bleef, voor het geval Golum terugkwam. Nu lag ik in het duister voor me uit te

staren. Robert sliep naast me. Naakt, op zijn rug. De zweetdruppels zaten nog op zijn voorhoofd. We hadden zo stil mogelijk gedaan. Ik schoof mijn armen onder mijn hoofd. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ik me redelijk veilig. Alsof met de komst van Robert dit huis verschoond was van geesten. Morgen zouden we de laatste begraven, het begin van een nieuwe start.

Geesten, schoot het door mijn hoofd. Misschien waren ze wel boos? Als ik erin ging geloven dan kon ik me niet aan het idee onttrekken dat ik ze kwaad zou maken. Ik luisterde naar de kinderstemmen door de muur heen. Een geruststellend geluid. Ze hadden besloten om allemaal bij elkaar in de kamer van Valerie te slapen. Ik had matrassen van het bed van Jason gehaald en op de grond gelegd. Het was fijn dat er anderen in het huis logeerden. Het spookprobleem was in een klap opgelost. Tenminste, dat dacht ik.

Eindelijk werd het stil en ik draaide mijn hoofd naar de wekker. 'Half twee,' fluisterde ik.

De wind waaide om het huis. Of was het geen wind? Een huilend geluid. Daar was het weer. Zacht deze keer. Wat was dat toch? Iets bewoog zich om het huis. Sliep ik al? Was dit een droom? Ik kneep mezelf. Nee, ik was wakker. Ik hoorde het opnieuw. Dichterbij. In de gang. Oh god, er was iets. Iemand. Ik stak mijn hand uit naar Robert.

'Robert?' fluisterde ik. Hij draaide zich om. Gesnurk.

Ik hield mijn adem in. Hief mijn hoofd van het kussen. Weer dat geluid. Alsof iemand de trap op sloop. Of toch niet? Werd ik gek? Ik schoof uit bed, dook in mijn ochtendjas en graaide het wapen uit mijn handtas. Op mijn tenen sloop ik naar de deur en trok hem langzaam open. Alleen mijn eigen schaduw op de muur. Verder niets. Er

was niemand. Langzaam schuifelde ik richting de trap. Een koude luchtstroom die van beneden kwam bezorgde me kippenvel. Daar was het. Gekrab, gestommel, geschuifel. Ik beet op mijn lip. Mijn handen lagen klam om het ijzer van het wapen. Ik zette een stap naar voren. En nog een. Tree voor tree liep ik naar beneden, terwijl mijn ogen in het duister probeerden te focussen. Wat gebeurde er toch? Ik stond op de een na laatste trede. Mijn handen gleden over de muur, zoekend naar de schakelaar. Ik hield mijn adem in, richtte het wapen op het geluid en drukte de schakelaar om. Het licht sprong aan, maar ik zag niemand. Het geluid kwam van buiten. Het klonk alsof iemand tegen de houten voordeur krabde. Ritmisch. Schraap-schraap, schraap. Schraap-schraap, schraap. Ik luisterde ademloos, twijfelend wat ik moest doen. Was het misschien Gollum, die tegen de deur aan stond te krabben? Ik kon hem niet aan zijn lot overlaten als hij het was.

Ik legde mijn oor tegen de deur. Niets. Ik bukte en probeerde eronderdoor te kijken. Maar de kier was afgesloten.

‘Gollum? Ben jij dat?’ Ik tikte zachtjes tegen het hout.

Mijn instinct zei me dat ik weg moest rennen. Van de deur vandaan. Toch kon ik het niet. Ik ademde diep in en haalde de hendel van het wapen over, zodat het klaar was om te schieten. Ik legde mijn linkerhand op de klink. *Niet doen, Mikayla*, schoot het door me heen. Maar ik moest. Met een zwaai trok ik de voordeur open en bewoog wild met het wapen heen en weer.

Er was niemand. Helemaal niemand. Alleen de harde ijzige wind kwam me tegemoet. Mijn haren wapperden wild voor mijn gezicht. Had ik me alles ingebeeld?

‘Gollum?’ riep ik zacht. Maar hij kwam niet. Opgelucht ademde ik uit.

Toen zag ik iets bewegen. Verderop in het duister. Het was groot en bungelde heen en weer aan een boom, vlak voor het huis. Wat was het? *Gooi die deur dicht, Mikayla. Ga niet kijken*, zei die stem weer in mijn hoofd. Maar het was die vervloekte nieuwsgierigheid die ik niet onder controle kreeg. Ik sloop dichterbij, met benen die aanvoelden alsof ze van was waren. Waggelend bewoog ik me richting het ding dat in de boom heen en weer wapperde. Mijn blote voeten zakten weg in de modder.

Wat deed ik hier? Wat deed ik in godsnaam in mijn eentje buiten in de ijzige wind? Ik moest wel gek zijn. Nog een stap. Mijn benen trilden ongecontroleerd. Ik rook het. De dood. Ik kneep met mijn ogen. Het ding was geen ding. Het was... Mijn maaginhoud kwam naar boven en ik spuugde een waterige substantie uit. Vlak boven mijn hoofd bungelde een hond aan een touw. Een husky. Gollum. Ik zakte ineen en het volgende moment werd alles zwart.

Het vervelende getik tegen mijn wang werd steeds harder. Versuft opende ik mijn ogen. Waar was ik? Het licht was zwak. Kaarslicht. Toen ik knipperde herkende ik mijn woonkamer.

‘Hoe...?’ Meer kwam er niet over mijn lippen.

Ik lag op de bank, onder een deken. Alle kaarsen brandden en Robert zat voorovergebogen over me heen, met een vermoeide uitdrukking op zijn gezicht en zwarte kleistrepen over zijn wangen. Ik stak mijn hand uit en veegde eroverheen.

‘Robert?’

‘Eindelijk, daar ben je weer.’

‘Hoe...?’ begon ik weer, maar hij schudde zijn hoofd en legde zijn wijsvinger tegen zijn mond.

‘Ssst. Het is bijna ochtend. De kinderen zullen zo wel wakker worden.’

‘Maar...’

Robert kwam naast me op de bank zitten en klopte geruststellend op mijn schouder.

‘Ik heb je bewusteloos voor het huis gevonden. Maar goed dat je de deur open had laten staan. Als het niet zo koud was geworden was ik misschien niet eens wakker geworden. Wat bezielde je toch?’

‘Ik hoorde iets.’

‘Maak mij dan wakker.’

‘Je gezicht,’ zei ik. ‘Het zit vol spetters.’

Robert liet zijn hoofd zakken. ‘Ik kon Gollum niet helpen. Hij was al dood. Ik heb hem begraven. Niemand hoeft dit te weten. Ik bedoel de kinderen. Toch? Ze hebben al genoeg meegemaakt.’

Weer voelde ik tranen opkomen. ‘Wie doet toch zo iets?’ snotterde ik.

‘Het is een wraakactie,’ zei hij terwijl ik mijn neus leeg snoot. ‘Ze willen je stil krijgen. Hoe laat zou Samantha hier zijn?’

‘Ik weet het niet.’

‘Ssst.’ Robert wees naar boven waar ik gestommel hoorde. ‘Dit blijft onder ons, oké?’

Het volgende moment stormde Jason de trap af, gevolgd door Valerie en Laura.

‘Ik maak een pancaketaart, goed mam? Laura is er dol op,’ vroeg Valerie en even keek ze me bezorgd aan. ‘Heb je gehuild? Waarom lig je hier?’

‘Het is de crematie vanmiddag,’ loog ik. ‘We zijn gewoon een beetje verdrietig.’

‘Daarom wil ik Laura ook opvrolijken.’

‘Dat is lief van je.’

Terwijl ik keek hoe de drie kinderen in de open keuken aan de slag gingen, gaf Robert me een knuffel. Hij fluisterde in mijn oor dat hij ervoor zou zorgen dat niemand ons ooit nog lastig zou vallen.

De pancaketaart had de hele ochtend in beslag genomen, want hij werd hoger en hoger en niets wees erop dat de twee vriendinnen genoeg kregen van het bakken. Het was zelfs alsof Laura af en toe een glinstering in haar ogen had. Ik sloeg het gade vanachter mijn laptop die ik aan had gedaan om de schijn op te houden. Robert was naar buiten gegaan, zogenaamd om de eland die ik had geschoten te verwerken. Maar ik wist dat hij naar Harry was om het nieuws te delen over Gollum. Arme man. Eerst zijn nichtje spoorloos verdwenen en nu dit. Einde-lijk riep Valerie dat de taart klaar was. Ik ging bij de drie kinderen aan tafel zitten. Ondanks mijn gebrek aan eetlust sneed ik een flink stuk af.

‘Jullie waren niet zuinig met de stroop,’ merkte ik op.

Ze gniffelden en kletsten verder over een of andere jongen. Jason speelde met zijn stuk taart. Hij maakte de laagjes los en stapelde die andersom op elkaar. Ik kauwde met tegenzin. Het beeld van Gollum bleef voor mijn geestesoog verschijnen. Zoals hij aan die tak had gehangen. Zijn kop bungelend. Lomp. Dood.

‘Mam? Hallo?’

‘Huh? Ja?’

Valerie keek me onderzoekend aan. ‘Er is iemand aan de deur.’

‘Misschien is het pap,’ zei Laura terwijl ze opsprong.

‘Nee!’ gilde ik tegen haar. Ze trok wit weg.

‘Sorry, maar het is niet je vader. Blijf hier.’

Ik sloop naar de voordeur. ‘Wie is daar?’

‘Samantha Leblanc,’ hoorde ik een vrouwenstem zeggen.

Opgelucht opende ik de deur en liet de jonge vrouw binnen. Ze keek om zich heen en knikte vriendelijk naar de kinderen, die ongestoord een tweede stuk taart opschepten.

‘Een dochter meer dan de vorige keer,’ zei ze met een blik op Laura.

‘Eh, ja.’ Mijn gezicht kleurde.

‘Zullen we even naar buiten lopen?’ vroeg ik.

‘Geen probleem,’ zei Samantha terwijl ze achter me aan liep.

Ik liep in grote passen naar de grote boom toe, waar nu een heuveltje was.

‘Robert en ik zijn samen.’

‘Dat dacht ik al. Door de manier hoe jullie elkaar ontweken toen ik hier de vorige keer was. Wees niet bang, Mikayla, jij staat niet op de verdachtenlijst.’

Ik knikte dankbaar. ‘Iemand heeft het op mij gemunt. Onder deze bult ligt mijn hond. Ik heb hem gisteren gevonden. Dood, opgehangen in deze boom.’

Samantha’s ogen werden groot. ‘Wat?’

‘Robert heeft hem begraven, de kinderen weten van niets. Dat willen we zo houden.’

‘Natuurlijk. Het spijt me.’

‘Mij ook. Robert is naar Harry, maar ik weet niet of die daar nu op zit te wachten. Nu zijn nichtje vermist is.’

‘Wat?’

‘Luister.’ Ik trok de papieren uit mijn tas. ‘Ik heb een plattegrond gevonden. Hier.’

Ik drukte de stapel in haar handen. ‘Ik ben er geweest. Het is een grot, met twee cellen. Er is opnameapparatuur en gereedschap. Nee, geen gereedschap, martelwerktuigen. En... en...’

‘Rustig, Mikayla. Haal adem.’

Ik viste het visitekaartje met het vraagteken tussen de spullen vandaan en duwde het in haar handen. ‘Dit moeten jullie maar onderzoeken.’

Samantha bekeek het kaartje. ‘Ik snap het niet.’

‘Traceer het. Zoek alles uit. Ik weet zeker dat het groter is dan we allemaal denken. Er is hier iets vreemds aan de hand. Dat nummer is van iemand die voor de Staffords werkt. Nog steeds. Ik vermoed dat Harry’s nichtje de volgende is die dood teruggevonden wordt als jullie niet nu meteen een leger op die grot af sturen.’

Samantha keek me wezenloos aan. Ondanks al het bewijs dat ze nu in handen had liet ze haar schouders zakken.

‘Ik heb vakantie opgenomen. Ik ben hier niet officieel.’

‘W-wat?’ stamelde ik in de hoop dat ik het niet goed had gehoord.

‘Ik kom voor jou. Om te kijken of alles goed gaat. Vooral omdat ik begreep dat Sally’s crematie vandaag is. Daarom heb ik een vrije dag opgenomen.’

‘Nee. Dit kun je niet menen.’

‘Ze hebben een verdachte. Zijn DNA komt overeen met de huid die we onder de nagels van het slachtoffer hebben gevonden. Hij heeft bekend. Ik kan hier niet zomaar een eigen onderzoek starten. Het spijt me.’

‘Maar Lucy dan?’

‘Er is geen lijk en voor een hond komen ze echt niet langs.’

Ik staarde afwezig naar de omgewoelde aarde. Nooit eerder had ik me zo eenzaam gevoeld. Zelfs niet na het bericht van de zelfmoord van Steven. Ik voelde hoe een arm om mijn schouder gelegd werd.

‘Weet je? Ik geloof je,’ zei Samantha zacht. ‘Daarom hoop ik hier toch nog iets te vinden. Snap je?’

‘Ga dan naar Harry. Neem dit mee en ga samen met hem op onderzoek uit. Gewoon als een wandeling en duik dan de grot in,’ smeekte ik haar.

‘Ik zal langs Harry gaan. Ik zie je vanmiddag wel op de crematie.’ Met een knikje draaide ze zich om en liep naar haar auto.

‘Misschien dat Sally iets heeft liggen,’ zei Robert, die mijn frustratie zag. Mijn bed lag vol kleding. Er lag niets tussen dat voor een uitvaart geschikt was.

‘Zo kan ik niet gaan,’ bromde ik weer.

‘Je kunt gerust een jurk van Sally aandoen. Ik vind het niet erg. Laura ook niet.’

‘Ze zien me al aankomen.’ Ik stelde me voor wat de gasten zouden zeggen. ‘Ik kan toch niet in haar kleding komen aanzetten?’

‘Wie let daar nu op, Mika?’

Ik ging op de rand van het bed zitten. ‘Ik moet echt hoognodig nieuwe kleding hebben.’

Robert zuchtte, kwam naast me zitten en legde zijn hand op mijn schouder. ‘Weet je wat? Ik en Laura moeten zo naar huis. Omkleden. Waarom komen jullie niet meteen mee?’

‘Weet je dat zeker?’

‘Natuurlijk. Dit gaat over jullie veiligheid. Harry zei ook dat we je moesten beschermen.’

‘Wat zei hij verder?’

‘Hij begint zelf een onderzoek. Ik zal hem helpen waar ik kan.’

Ik knikte. Ik was blij dat ik Samantha naar Harry toe had gestuurd. Wie weet konden ze Lucy vinden.

‘Pak alles wat je nodig hebt en dan gaan we.’

‘Gaan we nu al?’ vroeg Jason vanuit de deuropening.

Ik schudde mijn hoofd. ‘We gaan eerst naar Roberts huis. Mama heeft geen zwarte kleding.’

‘Ik ga het tegen Val zeggen.’

Robert glimlachte toen hij wegrende en net iets te hard door de gang riep dat Valerie haar spullen moest pakken, omdat ze zouden gaan logeren.

‘Pak alleen het hoognodige mee,’ merkte Robert op. ‘De rest verhuizen we beetje voor beetje.’

‘Het is maar tijdelijk, Robert.’

‘We zullen zien.’

De kledinghoop op het bed liet ik liggen. Ik had geen zin om hem op te ruimen. Dat kwam wel. Alleen mijn handtas en mijn laptop gingen mee. Valerie zei geen woord toen ze de auto in stapte en ook niet toen we achter Roberts auto aan reden. Pas bij aankomst draaide ze zich naar me toe.

‘Laura zegt dat Lucy is verdwenen.’

Robert parkeerde de auto en ik zette de mijne ernaast. Ik zuchtte en zette de motor uit.

‘Ja, dat klopt.’

‘Vind je het niet raar dat Robert er altijd bij betrokken is?’

Er trok een schokgolf door me heen. Alsof ik onder stroom stond. Even zat ik daar maar, als bevroren.

‘Toeval,’ zei ik ten slotte, maar het kwam er onzeker uit. Het klonk alsof ik het ontkende, dat ik beter moest weten. Ik hoorde Valerie tegen me roepen. Haar woorden drongen maar half tot me door.

‘Mam, blijven we zitten?’ schreeuwde Jason zowat in mijn oor. Valerie schudde aan mijn schouder.

‘Wat?’

‘Mam, gaat het wel goed met je?’ vroeg Valerie.

‘Ja, sorry. Kom we gaan. En zet die rare ideeën maar uit je hoofd. Robert beschermt ons juist.’

‘Wat jij wilt, mam.’

Jason opende het portier, sprong uit de auto en liep het huis in alsof hij het dagelijks deed. Valerie bleef zitten.

Ik legde mijn hand op haar schouder. ‘Luister. Ik zou jullie nooit in gevaar brengen. Dat is het laatste wat ik wil, oké?’

Ze schokschouderde.

‘Vertrouw me, Val. Kom, we gaan naar binnen.’

We kwamen als laatsten over de drempel. Laura stond Valerie op te wachten en trok haar mee naar boven. Het was raar. Het hele huis rook nog naar Sally. Een vreemde mengeling van alcohol, lavendel en kruidnagel. Daardoor voelde ik me nog meer als een indringer. Dat was wat ik me nu realiseerde. Ik voelde een hand op mijn schouder.

‘Kom, dan laat ik je de slaapkamer zien. Daar kun je je omkleden.’

Robert pakte mijn hand en begeleidde me naar boven. Onwennig liep ik achter hem aan. De indeling was precies hetzelfde als in mijn huis. Alleen zag ik vanuit mijn ooghoek dat de badkamer heel sober was. Niet mooi afgewerkt. Robert opende de deur van de slaapkamer.

‘Sorry voor de rommel,’ zei hij verontschuldigend.

Ik zag dat de kant van het bed waarop Sally had gelegen leeg was. Het matras stond tegen de muur. Daar ging ik dus echt niet op liggen. Waarschijnlijk zag hij mijn twijfel.

‘Weet je wat, lieverd? Als jij je omkleedt haal ik je matras op. Die leg ik hier neer en ik kiever de oude weg. Wat vind je daarvan?’

Opgelucht knikte ik en overhandigde hem de sleutelbos.

‘Ik vind het erg lief van je dat je dat wilt doen.’

Robert liet een lachje zien, pakte het matras op en liep ermee de deur uit.

‘We hebben nog ruim twee uur!’ riep ik hem na, in de hoop dat hij zich niet zou haasten.

Pas toen ik de voordeur dicht hoorde vallen opende ik de massief houten kledingkast. Hier kwam de lavendelucht dus vandaan. Ze had zakjes liggen tussen de kleding. Ik trok er een kussentje tussenuit en snoof de bloemengeur diep in.

‘Mmm.’ Ik schoof met mijn handen door de kleding heen.

Alles in de kast was op kleur gehangen. Heel anders dan in mijn rommelkast. Ze had heel wat zwarte kleding en ik trok er drie jurkjes uit en hing ze over de kastdeur. Welke zou het best bij mijn figuur passen? De jurk met de lange mouwen? Of die met de boothals? Misschien die met glittertjes? Nee, die laatste was iets te veel van het goede. Het mocht absoluut niets feestelijks uitstralen. De mensen hadden al genoeg om over te roddelen. Ik hing ook de net te blote jurk weer terug in de kast. Alleen de jurk met lange mouwen bleef over. Ik trok mijn kleding uit en glipte erin. Het had een ceintuur met een kleine gouden sluiting. De mouwen waren satijnachtig waardoor de jurk heel zacht en comfortabel aanvoelde. Bovendien rook hij heerlijk.

Ik sloot de deur van de kast en bekeek mezelf in de spiegel. Het was zeker niet de mooiste jurk die ik ooit

had gedragen. Het was alsof ik een of andere middeleeuwse figuur was met een knipoog naar gothic. Met de juiste make-up kon ik waarschijnlijk voorkomen dat ik er als een karikatuur bij zou lopen. Ik dook opnieuw de kast in en hoopte dat Sally nieuwe panty's had liggen. Met blote benen in dit klimaat was vast geen pretje. Ik bukte en keek onderin de kast. Het stond er vol dozen. Schoenen? Ja. Wie weet had ze mijn maat. Nieuwsgierig trok ik er een doos tussenuit. Toen ik het deksel opende maakte mijn hart een sprongetje. Er lagen een paar stiletto's in. Hoogglans en knalrood. Niet echt schoenen waarin ik me Sally kon voorstellen. Was het mijn maat? Ik schoof de schoen aan mijn voet. Iets te groot. Met wat watten was dat zo opgelost. Hebberig trok ik nog een doos uit de kast. Deze keer een langere. Ik opende het deksel en zag dat het laarzen waren.

'Leer,' mompelde ik in mezelf en ik snoof de lucht van de laarzen op.

Nieuw. Wel ongeschikt voor de jurk die ik droeg, dus greep ik de volgende doos. Sally zou vast bijpassende schoenen hebben. Mijn oog viel op een grote doos helemaal achterin. Ik trok hem naar me toe. Hij was erg zwaar en toen ik hem opende zag ik waarom. Er lagen helemaal geen schoenen in. Hij zat vol met knipsels en bladen. Ik pakte er een stapeltje uit. Handgeschreven aantekeningen in Roberts handschrift. Ergens in een hoek zag ik mijn naam staan met mijn adres in Nederland. Hoe kon hij dat weten? Tot voor kort had hij gedaan alsof hij niet eens wist dat ik bestond. Ademloos bladerde ik verder. Ook hier lagen krantenknipsels over de moord op Joanna. Het zweet stond op mijn rug. Zo snel ik kon bladerde ik alles door. Ik vond een boekje met bonnen. Een rekening van Motel Green Valley in

Vancouver. Bonnen van Steakhouse Bloody Bull in Vancouver en nog een paar van verschillende lunchrooms. Nieuwsgierig keek ik verder.

Ik vond een handgeschreven kladje en las:

University of British Columbia dr. John Bigley

Als een waanzinnige bladerde ik alle papieren door, voordat Robert terug zou komen. Tot mijn schrik vond ik er een kaartje tussen. Een kaartje dat ik herkende. Ik streek over de tekst op de achterkant. De tekst in mijn handschrift. Op het kaartje dat ik naar Steven had gestuurd toen hij jarig was. Ongelovig staarde ik naar het adres. Ik dacht destijds dat hij op zakenreis was, maar nu pas viel het me op welk adres hij voor mij had achtergelaten. Die klootzak had gewoon zijn adres in Rocky Roads aan me doorgegeven. Ik dacht terug aan dat moment. Het leek zo lang geleden. Hoe zat het ook alweer? Steven had me verteld dat hij twee weken naar Canada moest. Iets met een reportage. Maar hoe ik ook mijn best deed om me meer te herinneren, het schoot me niet te binnen. Steven was midden in die periode jarig. Ik weet nog hoe teleurgesteld ik was toen hij vertelde dat hij er niet zou zijn. Was het niet die keer dat ik die studenttrip naar Parijs had geboekt? Ja. Maar het ging niet door. Daarom kocht ik deze kaart voor zijn verjaardag, met een foto van de Eiffeltoren voorop. Ik herinnerde me wel dat het moeite had gekost om hem een adres te ontfutselen. Nu snapte ik waarom. Hoe kwam het hier, in de schoenendoos van mijn buurman? Tenzij Sally

meer deed in Stevens huis dan stoffen alleen. Had ze verdomme meer spullen gestolen?

Ik bekeek het kaartje goed, misschien was me iets ontgaan.

Ik las:

Mijn allerliefste schat,

Ook al zijn we er niet bij, we willen je een goede verjaardag wensen. Als je terug bent heb ik iets speciaals voor je à la Moulin Rouge.

Ik kan niet wachten,

Xxx Mika

PS Ik moest je een extra knuffel van je zoon doorgeven.

Ik had een hartje op de i gezet, als een hopeloos verliefde puber. Boven in de hoek had ik ons adres gezet. Een gewoonte die ik had, zodat de post terug kon komen als die verloren ging. Ik bladerde verder door de stapel. Een ticket voor een vlucht naar Amsterdam. Was Robert in Amsterdam geweest? Waarom had hij me niets verteld? Ik keek naar de datum. Dat kon niet. Als in een droom staaarde ik ernaar.

‘D-dat is een maand nadat hij zelfmoord pleegde,’ fluisterde ik.

Meer bonnen. Plaatsen die ik kende. Golden Tulip, Restaurant Vongole en een aantal pizzeria’s. Allemaal in mijn buurt.

‘Godverdomme!’

Ik kon het amper geloven. Robert was een ordinaire stalker. Hij deed alsof hij me niet kende, maar hij wist precies wie ik was. Dit alles was een nachtmerrie geworden waaruit ik niet meer kon ontwaken. Ik voelde me misselijk. Een branderig gevoel ontvlamde in mijn maag. Ik moest weg. Nu nog, voor de crematie. Meteen.

‘Weg,’ fluisterde ik. ‘Gewoon alles achterlaten en het eerstvolgende vliegtuig pakken.’

Onrustig bladerde ik door de overige papieren. *Nee. Shit. Samantha.* Ik kon niet zomaar vertrekken nu Samantha hier was. Ik moest het haar vertellen. Ja, dat was het. Nu ze hier was zou niemand me wat doen. Dus kon ik Robert net zo goed confronteren. Ik ging op de rand van het bed zitten.

‘Wat is er?’ Valerie kwam binnen. Ze had een zwart jurkje aan.

‘Niets.’

‘Vind je het mooi? Mocht ik van Laura lenen.’

‘Heel mooi.’

‘Je kijkt niet eens.’ Ze draaide zich om en keek met grote ogen naar de rommel voor de kast.

‘Sorry. Ik ben een beetje moe. Die rommel ruim ik zo wel op.’

‘Is alles wel goed met je, mam?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het spijt me. Je had gelijk wat Robert betreft.’

‘W-wat bedoel je?’

‘Hij is inderdaad niet te vertrouwen.’ Ik stond op, raapte de schoenendozen bij elkaar en schoof ze netjes terug in de kast. Toen ik klaar was aaide ik Valerie over haar haren.

‘Wat is er dan, mam?’

‘Ik vertel het je na de crematie.’

Ze omarmde me. 'Maar we gaan nog wel?'

'Ja.'

Valerie liet me los. 'Dan moet je echt iets doen aan Jason. Want ik ga niet voor paal lopen naast hem.'

Valerie had gelijk. Jason zag eruit als een clown. Het leek erop dat hij gewoon alles bij elkaar aangetrokken had wat hij had kunnen vinden.

'Die donkergrijze broek kan wel,' probeerde ik, 'maar die paarse trui met groene sterren is iets te veel van het goede.'

'Maar ik heb niets anders!' gilte Jason hysterisch.

'Jawel,' merkte Laura op. Ze kwam aan met een donkere sweater. 'Je mag deze wel lenen.'

'Maar die is voor meisjes.'

'Je kunt hem best aan,' zei ik terwijl ik hem van Laura aanpakte en van alle kanten bekeek.

'Echt niet.'

'Jason, jij doet deze trui aan. Begrepen?'

'Kutzooi.'

'Jason...'

Hij griste de trui uit mijn handen en rende ermee weg. 'Laat hem maar, mam,' zei Val. 'Ik praat zo wel met hem.'

'Sorry, Laura. Normaal doet hij niet zo. Ik weet echt niet wat er met hem aan de hand is. Dank je wel dat hij je trui mag lenen.'

Laura knikte vriendelijk. 'Dat is een mooie jurk. Mam heeft hem nooit gedragen.'

Mijn hoofd gloeide. 'Eh, het is wel een beetje bizar,' stotterde ik.

'Het is niet erg,' zei Laura, maar ik zag het verdriet in haar ogen.

De voordeur zwaaide open en Robert sleepte mijn matras naar binnen. Een vlaag van woede overviel me toen ik hem zag.

‘Willen jullie ervoor zorgen dat Jason zijn kleding aantrekt, meiden? Dat zou ik heel erg fijn vinden.’

‘Natuurlijk,’ knikte Laura en Valerie liep achter haar aan naar de kamer waarin Jason verdwenen was. Ik wachtte ongeduldig tot Robert het matras naar boven had gebracht en hij er buiten adem op plofte. Ik sloot de deur van de slaapkamer.

‘Staat je goed,’ zei hij, wijzend op de jurk.

‘Stop deze bullshit. Je hebt me heel wat uit te leggen en deze keer wil ik geen leugens meer horen.’

Ik drukte mijn handtas dicht tegen me aan, voelde erin en realiseerde me met een schok dat mijn wapen er niet in zat. Waar was goddomme mijn pistool?

‘Zoek je iets?’

‘Je weet precies wat ik zoek. Waar is het?’

‘Gaat het daarom? Ben je daarom boos? Ik heb hem verstopt. Hoe kom je er eigenlijk aan?’

‘Waar is het?’

‘In je nachtkastje.’

‘Je hebt het niet meegenomen?’

‘Nee, waarom zou ik? Hij was van jou. Ik heb het in je nachtkastje gelegd nadat ik je buiten had gevonden. Ik wilde niet dat de kinderen het zouden vinden. Maar waarom doe je zo hysterisch?’

Ik ademde zwaar en balde mijn vuisten. Dan maar geen wapen. De waarheid durfde ik ook zo te vertellen. Samantha Leblanc was in de buurt. Wat kon hij me maken?

‘Ik weet ervan, Robert. Ik heb alles gevonden.’ Demonstratief wees ik naar de schoenendoos die ik op de grond had laten staan.

Zijn ogen werden groot, maar hij deed niets. Hij staarde wezenloos naar de doos, terwijl er een vreselijk scenario door mijn hoofd schoot. Hij zou me omhoog trekken bij mijn keel en mijn mond dichtdrukken tot ik stikte. Daarna zou hij me in de kast met lavendelgeur verstoppen en naar de kinderen roepen: ‘Jullie moeder is ook verdwenen!’ Niemand zou me zoeken in dit godvergeten dorp met zijn psychopatische inwoners. Op één stokoude man na. Inteelt, dat was het. Daardoor waren deze mensen ziek. Ik had weleens gehoord dat mensen daar geestesziek, gestoord en zelfs bloeddorstig van werden. Zou ik dit huis nog levend verlaten? Ik was als een schaduw, verdoemd eeuwig te blijven spoken. Net zoals Steven. Als een schim, een echo uit het verleden.

Mijn leven flitste aan me voorbij. Ik wilde schreeuwen, hysterisch krijsen. Maar ik deed het niet. Ik hyperventileerde. Was dit zo’n paniekaanval? Mijn benen waren week. Ze leken wel van elastiek. Ik moest gaan zitten. Stomme benen, stomme ik. Toen ik zat, pakte Robert de doos op en kwam naast me op de bedrand zitten. Hij trok iets uit de stapel. Iets dat ik had gemist.

‘Kijk.’ Hij overhandigde mij een gekopieerde brief.

Nieuwsgierig pakte ik hem aan en las hem hardop voor:

Weledelgestrenghe heer Visser,

Mij is ter ore gekomen dat uw cliënte, mevrouw M.K.A. Jackson-Verschuur, wellicht recht heeft op bezittingen aangaande het pand aan Willowcreek 13, Rocky Roads,

Canada (BC). Mijn naam is Robert Hanson en ik getuig bij deze dat ik de eigendomspapieren, die ik hierbij insluit, aan de rechtmatige eigenaar zal overdragen.

Er stond dezelfde datum op als op de incheckdatum van het hotel in Amsterdam. Ik was perplex en gaf hem de brief terug. Schaamte overviel me. Hoe had ik Robert kunnen verdenken van zulke kwalijke dingen?

‘Dat heb jij allemaal voor mij gedaan? Maar hoe wist je...?’

‘Zo ken ik je weer.’ Robert lachte, legde een arm om me heen en trok me naar zich toe.

‘Sally maakte schoon. Maar ze deed ook de post en hielp met de administratie. Ze betaalde rekeningen en zo. Op een dag vond ze het verjaardagskaartje in de bus. Steven was toen alweer weg. Ze vond het raar. Omdat er stond dat Steven een zoon had waar wij niets van wisten. Daarom gaf ze de kaart aan mij.’

Met open mond hoorde ik het verhaal aan. ‘Mijn kaartje.’

‘Ik vond het ook vreemd. Waarom zou hij een zoon geheim houden? Toen heb ik Sally opdracht gegeven om verder te neuzen. Ze vond een adres, met een naam. Het bleek van de een of andere professor te zijn.’

‘Op de universiteit,’ vulde ik aan.

‘Ja.’

‘Je was daar,’ zei ik snel.

Robert knikte. Hij zag er moe uit. ‘Maar ik was te laat. Hij had zich verhangen. Twee dagen voor de afspraak.’

‘Afspraak?’

‘Toen ik het nummer belde, zei de professor dat hij iets over Steven Jackson wist. Iets belangrijks. Hij wilde het alleen persoonlijk vertellen.’

‘Maar dat ging niet door.’

Hij knikte langzaam. ‘Vanaf dat moment werd ik nieuwsgierig. Daarom besloot ik verder te zoeken.’

‘En zo kwam je me op het spoor. Maar waarom zei je niets?’

Robert staarde naar de houten vloer en legde zijn handen op zijn knieën. ‘Eigenlijk durfde ik het niet. Wat zou je van me denken? Je wist niet eens van het huis, van ons. Hoe zou dat overkomen?’

Ik haalde mijn schouders op. Mijn paniekaanval was weg.

‘Ik weet het niet,’ zei ik zacht.

‘Precies. Ik weet wat het is om iemand te verliezen. Je hebt geen behoefte aan andere problemen. Daarom liet ik het via de notaris lopen, zodat hij je op de hoogte kon brengen van het huis.’

‘Dus jij had het eigendomsbewijs? En dat stuurde je op naar de notaris in Nederland.’

‘Niet precies. Ik kreeg hulp van onze burgemeester. Hij kent mensen. Hij wist hoe hij eraan kon komen.’

‘De burgemeester?’ herhaalde ik. ‘Dus iedereen wist van mij? En niemand zei iets?’

‘Ja, iedereen wist het. We wilden je niet afschrikken.’

‘Dat is goed gelukt,’ zei ik sarcastisch.

‘Het spijt me, Mika. Ik was bang dat je boos op me zou worden.’

Eigenlijk had ik boos moeten worden. Of verdrietig, of razend. Ik had tegen hem tekeer moeten gaan. “Hoe kan ik je nu nog vertrouwen?” moeten roepen. Zoiets. In ieder geval iets meer dan de enkele zucht die ik liet horen. Er werd op de deur geklopt. Laura kwam binnen, gevolgd door een stampvoetende Jason. Ze zag bleek en sloeg haar armen over elkaar.

‘Ik zei Jason dat hij er goed uitzag. Maar hij gelooft me niet.’

‘Je ziet er mooi uit,’ bevestigde ik.

‘Als een meisje.’

‘Nee hoor.’

‘Welles.’

‘Kam jij je haren nog, Laura?’ vroeg Robert. ‘En jij, Jason, jij ziet er echt stoer uit. Als een bikkelaar.’

Er verscheen een verlegen lachje op Jasons gezicht.

‘Echt?’

Robert knikte.

Ik grinnikte toen de kinderen de slaapkamer verlieten.

‘Dank je wel.’

‘Dus, ben je niet meer boos op me?’

‘Jawel.’

Hij schudde verdrietig zijn hoofd. ‘Kom, we moeten gaan.’ Hij trok me omhoog. ‘Ik beloof je vanaf nu alles te vertellen, mevrouw Mikayla. Je moet weten dat ik het beste met je voorhad. Zonder mij was je hier niet eens naartoe gekomen.’

Zonder mij was je hier niet eens naartoe gekomen, echode het de hele rit door me heen. Onderweg stopten we bij een huis dat ik nog niet kende. Robert stapte uit en kwam terug met een enorme bloemenkrans en wat losse boeketten. Hij legde de krans in de kofferbak, gaf mij de losse boeketten en nam weer plaats achter het stuur.

‘Waar zijn die voor?’ vroeg ik.

‘Dan kunnen de kinderen straks een bosje op haar kist achterlaten. Als ze willen.’

Laura zat te snikken op de achterbank. Ik trok een zakdoekje uit mijn tas en ze pakte hem aan. Val sloeg een arm om haar heen en ik knikte dankbaar toen ze Laura een kus op haar vuurrode wang gaf. Jason deed alsof hij niets zag. Hij staaarde afwezig door het raam naar de weg. Ik slikte, wilde de kinderen zo graag troosten, maar ik wist niet hoe.

‘Vinden jullie het bloemstuk mooi?’ vroeg ik, om Laura een beetje af te leiden.

De meiden knikten.

Ik voelde een hand op mijn been. Robert gaf me een knipoog. Ik slaakte een diepe zucht en staaarde naar buiten. We naderden Mac’s. Ging hij weer stoppen? Ja. Waarom had hij niet eerder getankt? Mijn gedachten dwaalden af. Naar Sally. Ik zag haar voor me, opgesloten

in die vervloekte grot. Als een wild dier, wachtend op de dood. Als een of andere attractie. Ik huiverde bij het idee. En Victoria wist ervan. Ze zou ook wel op de uitvaart zijn. Het portier klapte dicht en ik schrok op uit mijn gedachten. Robert startte de auto.

‘Waar denk je aan?’ vroeg hij toen hij hard optrok.

‘Aan Sally.’

Robert sloeg linksaf en we reden op een stuk waar ik niet eerder was geweest. Ook al woonde ik er nu al een paar maanden en was het een klein eiland, ik had blijkbaar niet alles gezien.

‘Hé, er is nog een rotonde,’ merkte ik op. ‘Loopt die door naar het bos? Zo veel verkeer is er helemaal niet.’

Robert haalde zijn schouders op en nam de derde afslag. Motregen viel op de ramen en de ruitenwissers maakten een hels geluid.

‘Ik hoop niet dat het harder gaat regenen,’ mompelde ik.

Weer schoten de wissers over het glas, met een snerpend geluid.

‘Het is toch binnen?’ zei Robert.

Ja, natuurlijk. Het was binnen. We reden langs een heuvelachtige grasvlakte. Na de helling doemde er ineens een groot gebouw op.

‘Westwood House. Daar is het,’ wees Robert.

‘Is de uitvaart in het ziekenhuis?’

‘Ja.’

Het moderne gebouw stak wit af tegen de bewolkte lucht.

‘Wat groot,’ mompelde ik. De parkeerplaats stond vol auto’s. Pick-ups, zoals ze die hier veel hadden, maar ook terreinwagens en crossovers. Geen enkele ambulance.

‘Bizar,’ zei ik toen ik uitstapte. Het waaide. De ijsregen sneed in mijn gezicht. Robert rende naar de achterbak en kwam terug met een paraplu. Ik knikte dankbaar, klapte hem open en staarde bewonderend naar het gebouw, dat geheel uit de toon viel bij de simpele bouwwijze van de andere huizen. Dit gebouw leek hier niet op zijn plaats.

‘Het is wel erg chique en enorm voor een ziekenhuis op het platteland,’ merkte ik op.

Robert stond achter me met de krans. De kinderen renden naar de grote ingang waar de schuifdeuren uit elkaar schoven.

‘Het is niet echt een ziekenhuis. Het is veel meer. Westwood is begonnen als psychiatrisch onderzoekscentrum. Gefinancierd door Ernest Stafford, de eigenaar van Staffords fabriek.’

‘Ja. Dat weet ik. Victoria’s vader.’

‘Hm hm.’

‘Maar waarom? Waarom zou hij dit opzetten in zo’n klein dorp als Rocky Roads?’

‘Er gaan geruchten,’ zei Robert, ‘dat Stafford en Fred Steward met iets bezig waren. Met een of ander onderzoek. Maar ik weet het verder ook niet.’

Voordat we naar binnen liepen hield ik hem tegen.

‘Vind je het niet raar dan? Een psychiatrische kliniek met een eigen crematorium?’

Hij schokschouderde. ‘Het is een groot gebouw. Waarom niet?’

‘Ik vind het bizar,’ merkte ik op terwijl ik achter Robert aan de trappen naar de schuifdeuren op liep.

De binnenkomst was anders dan ik me had voorgesteld. Het was net de lobby van een hotel. Er was niets, maar

dan ook helemaal niets dat wees op een steriel ziekenhuis. De kitscherige ontvangstbalie met spiegels stond vol bloemstukken en planten. Ertegenover zaten mensen in een loungehoek, bij een enorme marmeren open haard. Laura, Valerie en Jason hingen onderuit in het bankstel.

‘Ah, meneer Hanson,’ zei de dame achter de balie. ‘We zullen uw bloemstuk bij de kist leggen.’

Ze knipte met haar gemanicuurde vingers en meteen verschenen er twee jonge mannen die het grote bloemstuk aannamen. De boeketjes die Robert had gehaald deelde ik uit aan de kinderen.

‘Volg mij maar,’ zei de vrouw vriendelijk.

‘Waar komen die mensen allemaal vandaan?’ fluisterde ik tegen Robert.

‘Ze wonen op Westwood,’ zei Robert. ‘Westwood is een autonome gemeenschap; een dorp op zich. Het personeel krijgt gratis kost en inwoning.’

De vrouw had het gesprek opgevangen. Ze hield haar pas in en glimlachte vriendelijk naar me. Op een vreemde manier, onnatuurlijk. Alles aan haar zag er gemaakt uit.

‘Dat klopt,’ zei ze. ‘We hebben in het midden van het gebouw een enorme kas en produceren onze eigen producten.’

‘Echt?’

De jonge vrouw knikte en liep verder. Na een lange hal stopten we bij een deur.

‘Ze wachten allemaal al.’ Ze opende de deur waarachter een grote zaal schuilging.

‘Allemachtig,’ fluisterde ik. Dit had ik niet verwacht.

De zaal had een hoog plafond, afgewerkt met sierlijsten. De vloer was van glimmend marmer. Het stond vol

met stoelen, die allemaal één richting op stonden. Op een podium stond een eenvoudige houten kist. De krans van Robert was erbovenop geplaatst. Een grote foto van Sally, waar ze zeker tien jaar jonger op leek, stond voor de kist. Naast de kist stond een spreekstoel, die iets weg had van een preekkabinet. Erg protserig door de houten barokachtige uitsnijdingen. De eerste rijen waren bezet, op twee stoelen na. Ik herkende enkele mensen. Victoria als eerste, omdat ze een zwarte hoed droeg die bijna een volledige zitplaats in beslag nam. Ze had zich naar ons omgedraaid en knikte.

‘Sorry,’ zei Robert. ‘Er zijn voorin maar twee plaatsen geregeld.’ Hij liep met Laura naar voren.

‘En nu?’ vroeg Valerie.

Ik nam plaats waar ik stond.

‘Hier?’ Valerie keek me verbouwereerd aan. ‘We zitten bijna achterin!’

‘Ga zitten,’ fluisterde ik. Achter ons werd de deur gesloten. En nu zag ik pas dat er een vleugel stond, links-achter in een hoek. Het was moeilijk te zien omdat er planten voor stonden die de piano aan het zicht onttrokken. Een man in het zwart zat erachter. Hij sloot zijn ogen en zijn handen gleden over de toetsen. Pianogeluid vulde de zaal. Ik herkende de tonen van Elton Johns *Candle in the Wind*. Iedereen was stil en ik zong de tekst in mijn hoofd mee, op het moment dat de pianist de tonen aansloeg.

*And it seems to me you lived your life
like a candle in the wind*

Ik kende het hele nummer uit mijn hoofd. Precies dat nummer had ik stuk gedraaid na Stevens dood. Dagen-

lang was ik mijn bed niet uit gekomen. Er was alleen maar duisternis geweest. Valerie had in die periode zo veel voor me gedaan.

Ik keek naast me. Valerie had haar blik strak op de pianist gericht. Ze was zo sterk. Zo mooi. Ik pakte haar hand vast en kneep erin. Jason zat aan mijn andere kant. Hij staaarde naar de piano met zijn mond open. Ja, ik herinnerde me die periode van *Candle in the Wind* maar al te goed. Het werd mijn revival lied. Het gaf me de moed om door te gaan. Het maakte mijn verdriet zachter. Een begin van mijn heling. Ik zuchtte bij het refrein en voelde tranen opkomen. Niet om Sally. Nee. Tranen voor mijn kinderen, die ik toen in de steek had gelaten. *Steven, jij klootzak!* Deze keer waren het tranen van woede die over mijn wangen stroomden. Valerie tikte me aan. Keek ze nou nors naar me? Opgelucht haalde ik adem toen het nummer afgelopen was.

Een man liep het podium op. Ik herkende hem meteen, vooral aan zijn lange, zwarte kleding met het witte boordje. Pastoor Richard McFinley. Ik schoof onderuit op mijn stoel. De gezette man met het grijzige baardje opende een groot zwart boek dat al klaarlag.

‘De herinnering aan een rechtvaardige strekt tot zegen, de naam van goddelozen vergaat. We kunnen tot zegen zijn, niet alleen tijdens ons leven. Zelfs als we gestorven zijn...’

Zijn woorden echoden door de zaal. Luid door de microfoon, alsof pastoor McFinley dwars door de muren wilde schreeuwen. Het bezorgde me kippenvel. Heel anders dan de heerlijke pianomuziek van daarnet. Ik draaide me naar Jason en zag zijn vochtige ogen. Hij snotterde. Snel viste ik een zakdoekje uit mijn zak.

‘Hier,’ fluisterde ik hem toe.

‘...de gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn, maar de naam der goddelozen zal weggroten.’

‘Getverderrie,’ mompelde Valerie.

‘Ssst,’ siste ik haar toe.

Mijn hoofd gloeide toen iemand voor ons in de rij zich omdraaide en me nijdig aankeek. Wie was dat ook alweer? Was het niet Ted Skinner? De burgemeester? Ja. Ted Skinner. De man die het sheriff Harry Blake zo moeilijk maakte met zijn onderzoek. Nerveus probeerde ik de rest van de speech te volgen. Maar na een paar zinnen droomde ik weer weg. Dit keer dwaalden mijn gedachten af naar mijn boek. Ook al had ik de titel, ik had tot nu toe niet echt een idee wat ik wilde. *Vervloekt*, spookte het door mijn hoofd. *Mijn huis is vervloekt. Mijn leven. Rocky Roads*. Misschien was ik het probleem wel. *Focus, Mika. Focus*. Wat was belangrijk? Mijn boek schrijven. Over alles. Over Skinner, McFinley, Sally en over Robert. Ja, Robert. Hoe zou ik kunnen schrijven als hij de hele dag om me heen hing? Dan kon ik beslist niet werken.

‘...en wat azijn is voor de tanden en wat rook is voor de ogen, dat is de luiaard voor wie hem zenden. En uit as...’ De pastoor werd vuriger.

Ik zuchtte. Terug naar Nederland. Dat was logisch. Zou Robert met me meekomen? Kon hij alles achterlaten? Mijn ogen gleden door de zaal. Samantha Leblanc zou er ook zijn. Was ze dat, daar rechts? Die blonde vrouw met die paardenstaart? Het leek me sterk, aangezien deze vrouw een jurk droeg. Ik kon me Samantha niet voorstellen in een jurk. Toch had ze het figuur van de jonge rechercheur. Ik draaide me naar de andere rij. Victoria hield een tissue vast, waarmee ze zo nu en dan haar ogen droogde. Wat een hypocriet secreet was het

toch. Nog twee rijen naar voren zag ik sheriff Harry zitten. Zijn vrouw zat naast hem.

Ineens verstomde de stem van de pastoor en alles werd stil. McFinley sloeg het boek dicht en liep van het podium. Een paar mensen kuchten. Hoorde ik een snik? Het kwam in ieder geval van de kant van Victoria. Inderdaad ging haar tissue opnieuw richting haar wangen. Aanstelster. Robert stond op. Tot mijn schrik legde hij een hand op Victoria's schouder voor hij doorliep naar het altaar. Hij schraapte zijn keel en dronk een slokje uit het glas dat er stond. Hij opende een papiertje en begon te lezen.

'Lieve mensen. Lieve vrienden.' Hij pauzeerde even. 'Lieve familie en kennissen van Sally Hanson, mijn echtgenote en moeder van mijn dochter. We delen allemaal een verhaal. Allemaal een herinnering aan Sally. Laten we alleen de goede bewaren.'

Iemand niesde en Robert leek afgeleid. Hij keek op van zijn briefje en onze blikken kruisten elkaar. Het trof me. Nu pas realiseerde ik me dat ik zo verliefd was dat ik niets scherp zag. Hij had overduidelijk Victoria aangeraakt. Kenden ze elkaar? Net zoals ik hem kende? Fluis-terde hij ook in haar oor? Ik kreeg het warm bij het idee dat ik zo stom was geweest. Dat ik het signaal eerder gemist had. Op zijn verjaardag. Haar opmerking: "Pas op dat je je niet brandt."

'...de herinneringen houden ons in leven. Maken ons onsterfelijk. Daarom wil ik jullie vragen om één minuut stilte te houden voor Sally...'

Ja ja, leugenaar.

'...om onze persoonlijke herinneringen aan haar een plek te geven.'

Robert sloot zijn ogen. De zaal was muisstil. Er klonk zelfs geen kuchje of keelgeschraap. Ik sloot mijn ogen

ook. Het ging nu niet om Victoria. Het ging om Sally. Tja, hoe herinnerde ik me haar? Ze leek me niet jaloers. Vreemd dat ze nooit een hekel aan me had gehad. Ze wist wat we deden en toch vertrouwde ze mij haar geheimen toe. Of deed ze het om wat ik deed? Om het naar buiten te brengen? Natuurlijk. Ik schrok op toen Jason aan mijn mouw trok en naar het podium wees.

‘Ze zijn weer begonnen, mam. Je kunt je ogen open-
doen,’ fluisterde hij.

‘Ja, dank je,’ fluisterde ik terug.

Weer draaide Ted zich om. Deze keer keek ik hem echter recht aan en trok mijn wenkbrauw op, waardoor hij zich mopperend weer omdraaide. Valerie giechelde zenuwachtig, maar hield meteen op toen Robert zijn speech hervatte.

‘Dank jullie wel. Zeker wil ik namens de familie Westwood House bedanken, in het bijzonder dokter Steward voor het beschikbaar stellen van deze prachtige zaal.’

Een iele man met achterovergekamd grijs haar knikte.

‘Dan wil ik jullie verder niet meer lastigvallen met speeches. Herinneringen zijn persoonlijk, ik hoop dat jullie de mooie herinneringen aan Sally koesteren.’

Robert liep van het podium af. Enkele mensen begonnen te kuchen en te fluisteren. Toen stond Laura op. Iedereen was op slag stil. Ze liep met haar bos bloemen naar de kist, streek erover en legde het bosje erop. Victoria volgde haar voorbeeld, gevolgd door de hele eerste rij. Valerie stootte me aan.

‘Mam, moeten we opstaan?’

Ik knikte en stond op toen de rij voor me hetzelfde deed.

‘Wat moet ik doen?’ fluisterde Jason.

Ik trok hem tegen me aan. ‘We blijven gewoon heel kort bij de kist staan. Net zoals de andere mensen. Net zoals bij papa, weet je nog? Dan leg je de bloemen erop. Als je wilt.’

‘Oké.’

Jason gaf me een hand en we schoven achteraan in de rij. Vanuit het niets stond Robert naast me. Mijn wangen gloeiden toen hij mijn andere hand vastpakte.

‘Kan dit wel?’ fluisterde ik zo zacht mogelijk.

Hij reageerde niet. De blikken van de mensen om ons heen zorgden ervoor dat ik alleen maar meer ging gloeien. Toch liet ik zijn hand niet los. Toen ook Laura zich aansloot en naast Valerie kwam lopen, voelde ik me op een vreemde manier gesterkt. Alsof het mocht. We schuifelden vooruit en toen ik bij de kist kwam liet Robert me los. Ik streek over het ruwe hout. Onbehandeld. Gesneden uit een stuk. Zou Robert die zelf gemaakt hebben? Jason en Valerie legden de bloemen op de kist en we liepen als laatsten de zaal uit. Meteen toen we op de gang kwamen sprak iemand ons aan. Het was alsof hij ons had opgewacht achter de deur.

‘Robert, stel je mij eindelijk voor?’ Het was de man die eerder een knikje had gegeven, als bedankje.

‘Dit is Mikayla Jackson,’ zei Robert. ‘Mikayla, dit is dokter Steward, eigenaar van Westwood House.’

De man stak zijn hand uit en ik pakte hem aan. Hij had priemende ogen. Ik draaide ongemakkelijk mijn blik weg.

‘Ah, ja. Eindelijk worden we voorgesteld, mevrouw Jackson.’

‘Mikayla heeft ook veel meegemaakt,’ zei Robert. ‘Ze weet wat ik nu doormaak en steunt me daarin.’

‘Dat is mooi,’ zei dokter Steward. ‘Het is niet niks om een dierbare te verliezen. Als u daarover wilt praten kunt u mij bezoeken.’

‘Dat is echt niet nodig,’ merkte ik op. In mijn achterhoofd hoorde ik nog steeds Victoria’s opmerking, over dat Fred Steward Sally’s vaste klant was.

‘Mocht u zich bedenken...’ Hij trok een visitekaartje uit zijn nette pak en duwde het in mijn hand.

‘Bedankt, maar dat is echt niet nodig,’ zei ik.

‘We hebben in de kantine van Westwood House iets geregeld voor de nabestaanden. Volg mij maar.’

Zelfs in de kantine wees niets erop dat dit een ziekenhuis was. De sfeervolle ruimte had iets weg van een driersterrenhotel, met de hoogglans vloer en het hoge plafond. Overal stonden beelden en planten en de muren hingen vol kunstwerken. Voor het enorme raam was een lange tafel opgedekt. Hij was overladen met hapjes. Schalen vol sandwiches, taarten, muffins en andere zoetigheden. De gasten die ik eerder had gezien stonden eroverheen gebogen of zaten aan de tafeltjes met koffie of thee voor zich.

‘Het is net een hotel,’ stamelde ik.

‘Bedankt voor het compliment,’ zei de dokter. ‘Je zou onze kas eens moeten zien.’

‘Mam?’ Jason trok aan mijn arm. ‘Mam, mag ik wat pakken?’

‘Toe maar.’

Meteen vlogen de kinderen op de tafel vol hapjes af.

‘Ik loop wel even met ze mee.’ Robert sloot achter in de rij aan, bij de kinderen.

‘Enthousiaste kinderen. Zullen we een tafeltje zoeken?’ vroeg Fred Steward.

‘Prima.’ Ik liep achter de man aan.

Hij begeleidde me naar een vrij tafeltje, ergens midden in de zaal. Ongemakkelijk nam ik plaats. Eigenlijk wilde ik naar Samantha Leblanc, die aan een ander tafeltje zat, samen met Harry en zijn vrouw. Ze was inderdaad de vrouw in de jurk die voor in de zaal had gezeten. De zachte vormen van de rechercheur kwamen goed uit in haar zwarte juk. Het maakte haar menselijker dan de strakke pakken die ze normaal droeg. Ze leek een geheel andere vrouw. Dokter Steward schonk koffie voor ons in. Hij nam een slok en keek me doordringend aan.

‘Kan ik je verleiden tot een rondleiding door Westwood?’

Ik schoof op mijn stoel heen en weer. Deze man had iets slangachtigs, iets listigs, en al mijn alarmbellen gingen af. Was het de toon waarop hij sprak? Waren het zijn priemende ogen? Of was het omdat hij naar alcohol rook? Misschien kwam het doordat ik wist dat hij een vaste klant van Victoria was. Of dat hij graag jaagde in de bossen en dat hij het lijk van Sally had gevonden. Normaal gesproken zou ik in een grote bocht om hem heen lopen, maar nu zat ik noodgedwongen dichtbij. Nerveus tikte ik tegen mijn kopje en hoopte dat de kinderen op zouden schieten met hun hapjes.

‘Ehm. Dat zal moeilijk gaan, want eigenlijk heb ik het druk,’ loog ik.

‘Dat heb ik gehoord. Met je boek, is het niet? Over de moord op onze jonge Joanna La Croix.’

Ik verslikte me in de koffie toen hij het zo uitsprak. Hij lachte toen ik de vlekken met een servetje probeerde te deppen.

‘Iedereen weet alles over iedereen,’ merkte hij op. ‘Rocky Roads is maar klein. Jij zult vast ook meer weten dan goed voor je is.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik weet wat je aan het doen bent, jongedame. Die onschuldige blik, daar trap ik niet in. Je speelt met vuur en daar weet ik alles van. Sally ligt nu te bakken in mijn vuur. Zorg dat het daarbij blijft.’

Ik kneep mijn ogen samen. Hoe durfde hij me te bedreigen? Wat een zelfingenomen mannetje. Ik had zin om hem een klap te verkopen, maar ik hield me in.

‘Is dat een dreigement, dokter Steward?’

Hij lachte en vouwde zijn handen ineen alsof ik op doktersconsult kwam.

‘Dat is wat jij interpreteert. Ik geef je de feiten. Je bent nu in mijn huis. Het huis waar Sally op dit moment in as verandert. Is dat een dreigement? Nee. Het is feit. Een ander feit is dat Sally haar mond niet kon houden. Ook al geloof je me niet, ik ben een vriend, Mikayla.’

Mijn kaken trokken. Ik klemde ze op elkaar en tikte nerveus met mijn lepelte tegen mijn kopje.

‘Natuurlijk wil je me niet geloven,’ ging hij verder. ‘Maar er komt een tijd dat je het zult begrijpen. Ik waarschuw je Mikayla, je slaapt met een wolf. En jij - jij bent een schaap waar hij zijn tanden in zet. Als jager weet ik dat wolven niet te vertrouwen zijn. Daarom wil ik je graag een rondleiding geven. Om wat dingen op te helderen. Neem mijn uitnodiging aan. Je zult er geen spijt van krijgen.’

‘Ik weet het van Sally.’ Het was alsof ik de controle verloor over wat ik los wilde laten. ‘Jij was een van haar vaste klanten.’

Hij haalde zijn handen van elkaar en raakte mijn arm aan. In een reflex schoof ik opzij. Ik zag een wellustige blik in zijn ogen.

‘Ik ben een man, Mikayla. Getrouwd met het werk, maar ik heb ook behoeftes.’

‘Zoals jagen?’

‘Ja. Ik jaag graag op mooie dingen.’

‘Dat is gewoon ziek.’

‘Waarom? Omdat jij het niet snapt? Heb je weleens een dier geschoten, Mikayla?’

Ik slikte. Een herinnering schoot aan me voorbij. Ik dacht terug aan het moment dat ik de trekker overhaalde.

‘Ja.’

Even keek de dokter geschokt. Maar toen schoof hij naar achteren en vouwde zijn armen over elkaar. Was dat een glimlach?

‘Zo. Dan heb ik je onderschat. Excuus. Mijn fout. En hoe voelde dat?’

De warmte steeg naar mijn hoofd. Zweetdruppels vormden zich onder mijn oksels. Ik haalde mijn schouders op.

‘Je weet hoe het voelt. Je hebt gedood en dat vergeet je nooit meer. Het is bijna poëtisch, vind je niet? Alsof dat wat je doodde altijd bij je blijft. Een herinnering, bevroren in tijd.’

‘Ik vond er niets poëtisch aan.’

‘Dat kwam omdat je maagd was, het was waarschijnlijk je eerste keer.’

Mijn wangen gloeiden.

‘Vanaf de tweede en derde keer snap je wat ik bedoel. De eerste keer verandert je. Je kunt niet meer terug. Je hebt ervan geproefd. Je wilt meer.’

Wat was ik opgelucht toen Jason aanschoof. Valerie en Laura volgden zijn voorbeeld. Dokter Steward stond op, knipoogde naar me en liep naar een andere tafel.

‘Wat een enge man,’ merkte ik op.

Laura knikte. ‘Dat vond mam ook.’

‘Dat snap ik.’ Meer zei ik niet, want ik wist niet in hoeverre Laura op de hoogte was. Het leek me beter om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘Mam, wanneer gaan we?’ vroeg Jason. ‘Die mensen gaan ook al weg.’ Hij wees op een groep mensen die Robert de hand schudde en de zaal uitliep.

‘Ik vraag het wel even,’ zei ik terwijl ik opstond. ‘Ik ben zo terug, goed?’

Toen de mensen door de deur verdwenen, glipte ik erachteraan. Vlak bij de balie van Westwood hield ik ze tegen.

‘Gaan jullie nu al?’

Harry knikte. ‘Mevrouw Leblanc heeft hier nog iets te doen voordat ze haar vliegtuig moet nemen.’

‘Gaan jullie naar Gollum’s Cave?’

De vrouw van Harry was blijkbaar geïrriteerd. Ze liep naar buiten zonder me gedag te zeggen.

‘Sorry,’ zei Harry. ‘Ze wil vergeten wat er allemaal gebeurd is. Nu ze het van Lucy weet zijn haar paniekaanvallen alleen maar erger geworden.’

‘Ik snap het wel.’

Samantha tikte nerveus met haar laarzen tegen de vloer. ‘Luister Mikayla. Ik zeg dit voor je eigen veiligheid. Misschien is het verstandiger dat je Rocky Roads onmiddellijk verlaat.’

‘Ik vind het bewonderenswaardig hoe iedereen mij probeert te waarschuwen,’ zei ik bits. ‘Tot dokter Steward aan toe. Maak je niet druk. Ik kan prima voor mezelf zorgen.’

Samantha stak haar hand uit. ‘Ik moet gaan, ik heb nog een vliegtuig te halen.’

‘Ik ben blij dat je er was.’

Ze lachte zonder haar tanden te laten zien.

‘Houd je goed, Mikayla. Houd je goed.’ Het tweetal verliet het ziekenhuis.

Een sterk aroma van muskus en rozen maakte dat ik me met een ruk omdraaide. Victoria keek me geschrokken aan. Aan haar zijde stond de pastoor.

‘Dat ziet er gezellig uit,’ zei ik sarcastisch.

Victoria leek nerveus. ‘Wat deed jij met die agente?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ze is hier voor de creatie van Sally. Dat is alles,’ loog ik.

‘Echt?’ Ze ontdooidde. ‘Ik wilde je nog bedanken, Mikayla. Ik heb laatst een half uur vastgebonden moeten wachten voordat ze me vonden.’

Ik kon een grijns niet onderdrukken. ‘Eigen schuld.’

Victoria liet de arm van de pastoor los en kwam dichtbij me staan. Zo dichtbij dat het ongemakkelijk werd.

‘Je maakt in ieder geval wel indruk. Mijn klanten vragen om je. Als je wilt kun je met ons mee. Dan mag je opnieuw mensen vastbinden. Deze keer voor geld. Tenzij je druk bent met je onderzoek?’

‘Dat meen je niet serieus.’

‘Ik maak geen grapjes.’

‘Weet je? Ergens klinkt dat wel aantrekkelijk.’

‘Ik weet dat je me niet mag.’

‘Dat is zacht uitgedrukt, Victoria.’

‘Ik wacht in de auto,’ zei de pastoor met een rood hoofd voordat Victoria kon reageren.

Toen hij uit het zicht was wenkte Victoria me mee naar de hoek waar de grote schouw stond.

‘Luister, lieverd. Het maakt me niet uit dat je me niet mag. Zie het als een voordeel. Je mag me vastbinden. Je

bondagespelletje was het gesprek van de dag in mijn lunchroom.'

'Bordeel, bedoel je.'

'Noem het zoals je wilt. Maar bepaalde mensen met veel macht zijn erg geïnteresseerd in je geraakt. Ze bieden je veel geld. Waarom denk je er niet over na?'

Ik kon mijn oren niet geloven. Als ik geld toe kreeg om dat secreet vast te binden was dat een veel te mooi aanbod om af te slaan.

'Dus ik hoef je alleen maar vast te binden?'

Ze knikte. 'Eenmalig. Jij, ik en Richard. Niemand hoeft het te weten. Je hoeft alleen maar je spelletje met mij te herhalen.'

Ik duwde haar van me af. 'Pastoor McFinley? Gadverdamme. Jullie zijn ziek.'

Victoria gaf een hoog lachje. 'Je weet niet wat je mist. Ik geef je een kans om een van ons te worden. Wie krijgt zo'n kans, denk je? Veel invloedrijke mensen zijn nieuwsgierig naar je.'

Nu was het moment om haar een klap te verkopen. Om hard weg te lopen. Of om haar uit te maken voor alles wat rot en vies was. Maar ik staarde haar alleen maar aan. 'Wie dan?'

Ze tikte tegen mijn borst. Plagend, uitdagend. 'Doe niet zo naïef. Je weet toch ondertussen wie mijn klanten zijn.'

'Bijna het hele vervloekte dorp.'

'Alleen de belangrijke mensen. Speel met de winnaars of verlies met de verliezers. Vergeet die eigenwijze, oude man die denkt dat hij nog steeds sheriff is. Zijn nichtje is een waarschuwing. Mijn aanbod is trouwens eenmalig. Denk er goed over na.'

'Ik hoef er niet over na te denken.'

Plotseling greep ze me bij mijn nek. Ik slaakte een kreetje van schrik en ze liet me los.

‘Onderschat me niet, Mikayla. Er komt geen volgende waarschuwing meer. De volgende keer zorg ik er hoogstpersoonlijk voor dat je je neus niet meer in onze zaken kunt steken. Maar als je met ons meedoet zal je alles weten. Alles. Dat is toch wat je wilt?’

‘J-ja,’ stamelde ik geschokt. ‘Dat wil ik.’ Mijn benen trilden. Natuurlijk wilde ik alles weten. Alles. Ik kon doen alsof. Doen alsof ik een van hen was.

‘Waarom ook niet,’ zei ik voordat ik er erg in had.

Zag ik een sprankeling in Victoria’s ogen? Ineens was haar ijskoude houding weg.

‘Zo, Mikayla. Dat is zonder meer het beste besluit.’ Ze klonk vals en zoet tegelijk. ‘Het is de hoogste tijd dat ik je aan iedereen voor ga stellen. Ze zullen blij zijn.’

Ik knikte. ‘Prima.’

‘Kom morgenavond bij me langs.’

‘Ik zal er zijn.’

Victoria gaf me een knipoog, draaide zich om en riep me na dat ik om acht uur verwacht werd.

‘Tot dan.’

Een vreemde sensatie be kroop me. Zou ik dan eindelijk alles te weten komen? Zou ik haar vertrouwen kunnen winnen? Moest ik Samantha inlichten? Ja, natuurlijk. Ik moest opnameapparatuur regelen. Iets zei me dat Samantha het uit mijn hoofd zou praten. Maar ik was al zo ver gegaan, ik kon onmogelijk terug.

‘Mikayla!’ De deur van de zaal ging open en Robert kwam op me af gerend. Zijn ogen straalden. De kinderen kwamen achter hem aan.

‘Mikayla, ze is gevonden! Ze is gevonden!’ riep hij gewonden. Buiten adem bleef hij voor me staan.

‘Harry belde me net. Ze hebben Lucy gevonden.’

‘Echt? Levend?’

Hij knikte en ik zag de opluchting op Laura’s gezicht.

‘Kom, pap. Kom.’

‘Ze is bij Harry. Hij belde me net. Hij zegt dat hij nieuws voor je heeft, maar dat hij je niet kon bereiken.’

‘Mijn mobieltje is kapot en ik heb nog geen nieuwe gekocht.’

‘Kom.’ Laura trok Robert achter zich aan. Jason en Valerie stonden naast me.

‘Moeten we echt mee?’ vroeg Jason.

‘Lucy is Laura’s oppas. Ik snap dat ze haar wil zien. Trouwens, Harry wil iets bespreken. Dus jullie zullen even met ons mee moeten.’

Valerie zette haar pruillip op. ‘Maar, mam. We hebben zowat de hele dag braaf op onze reet gezeten. Ik wil er ook uit. Ik wil samen met Jason gaan wandelen. Ik heb hem beloofd Gollum te gaan zoeken.’

Ik slikte bij het horen van die naam.

‘Nou, ehm. Dat kan daarna, goed? Robert wil vast met jullie mee. Toch?’

Robert, die al bij de schuifdeuren stond, knikte. ‘Gaan we doen. Meteen als we thuis zijn, oké?’

‘Oké,’ zei Jason.

‘Tot ziens,’ zei de vriendelijke baliedame toen we Westwood verlieten.

Ondanks de schemering zag ik Samantha op ons af lopen. Ze stond ons op te wachten, voor het huis van Harry en ik vroeg me af of ze haar vliegtuig had gemist.

‘Kan ik je even spreken?’ vroeg ze toen ik uitstapte.

Laura stormde de auto uit en rende meteen het huis in. Robert volgde haar op de voet. Alleen Jason en Valerie zaten nog wat verloren op de achterbank.

‘Willen jullie even blijven zitten? Ik ben zo terug, goed?’ Ik gooidde het portier dicht.

Samantha keek naar de modderige weg, waar haar mooie schoenen in gezakt waren. Pas nu ik zo dichtbij stond viel me haar vermoeide blik op.

‘Jullie hebben haar in die grot gevonden?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Samantha. ‘We zijn er nog niet geweest.’

‘Niet?’

‘Harry wilde zijn vrouw naar huis brengen. Daar vonden we haar. Vastgebonden, met een prop in haar mond en een strop om haar nek. Die klootzakken hadden een brief op haar borst gepind.’

‘Wat zeg je?’ vroeg ik ontsteld.

Zag ik iets glimmen in haar ooghoek? Inderdaad, Samantha was zichtbaar aangeslagen. Ze knipperde met haar ogen en veegde snel de opkomende tranen weg met haar handpalm.

‘Waar is ze nu? Moet ze niet naar het ziekenhuis?’

‘Ze wil niet. Ze is in alle staten. We moesten haar kalmeren met pillen van mevrouw Blake.’

Samantha trok een papier uit haar jas en overhandigde het mij. ‘Dit zat op haar borst.’

Nieuwsgierig pakte ik het aan. Het waren letters, uitgeknipt uit kranten en tijdschriften, precies zoals ik ook had ontvangen. Ik las het hardop:

Er komt geen volgende waarschuwing.

Dat was alles wat er stond. Bovenin zag ik gaatjes zitten met opgedroogd bloed eraan.

Ik gaf de brief terug aan Samantha. 'Ik hoop dat jullie deze zaak heropenen. Jullie houden een onschuldige sukkel vast.'

Samantha knikte. 'Ik hoop dat Lucy een verklaring wil geven. Misschien kun jij eens met haar praten?'

'Ik zal mijn best doen.'

Samantha liep naar haar auto. 'Je hebt mijn nummer, Mika. Ik probeer de zaak in Vancouver te heropenen. Doe ondertussen geen gekke dingen. En nu moet ik echt gaan. Anders mis ik mijn vliegtuig.'

Ik keek haar na en opende het portier. 'Kunnen jullie nog even in de auto blijven?'

De kinderen lieten een luide brom horen.

'Nee, mam. We willen naar huis,' zei Valerie bijna smekend.

'Vijf minuten. Beloofd.' Ik wachtte hun reactie niet af.

Vastberaden liep ik het huis van Harry binnen. Zijn deur stond nog op een kier. Het vuur in de open haard laaide wild op door de koude stroming die ik meetrok toen ik de deur openzwaaide. Het veroorzaakte macaber dansende schaduwen op de muur. Ook al was het donker, toch zag ik meteen de ineengedoken jonge vrouw op de bank zitten. Ze had een deken om zich heen geslagen. Haar blik was dood. Het leek alsof ze door me heen keek. Ik slikte. Harry kwam naast me staan en sloeg een arm om me heen.

'Maak haar niet van streek,' fluisterde hij in mijn oor.

Robert en Laura waren al zo enthousiast niet meer. Laura hield Roberts hand vast. Haar ogen waren rood.

'We gaan,' zei Robert, terwijl hij opstond. 'Hier kunnen we niets voor haar doen.'

'Laten we haar zo achter?' vroeg ik verbijsterd. 'Ze moet naar het ziekenhuis. Nu meteen.'

‘Ssst,’ siste Harry me toe.

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik sst niet meer. Ze moet naar het ziekenhuis. Klaar. Wie weet wat ze met haar hebben gedaan.’

Ik wurmde me los uit zijn greep en liep op de ineengedoken figuur af.

‘Lucy lieverd?’ probeerde ik. ‘Hé, hoor je me?’

Niets, ze knipperde niet eens. Ze ademde alleen zwaar; alsof ze een marathon had gelopen.

‘Robert, wil jij Valerie en Jason meenemen? Ze willen naar huis. Harry brengt me straks wel. Toch?’

De oude man knikte. ‘Dat is prima.’

‘Goed,’ zei Robert op een toon die ik niet eerder had gehoord. Hij klonk verdrietig en vastberaden tegelijk. Zonder verder nog iets te zeggen trok hij Laura mee naar buiten en sloot de voordeur.

‘Wil je misschien iets drinken?’ vroeg Harry. ‘Ik zal het zelf moeten zetten, mijn vrouw is gaan slapen. Ik heb haar maar een slaappil gegeven. Ze kan niet goed tegen de spanning.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zei ik. ‘Dit zijn buitengewone omstandigheden. Wat ik alleen niet snap is waarom er geen ambulance komt. Waar is Lucy’s familie?’

Harry zuchtte. ‘Lucy is de dochter van mijn overleden zuster. Haar vader heeft ze nooit gekend. Ik en mijn vrouw hebben haar opgevangen en grootgebracht.’

‘Oh, dat wist ik helemaal niet.’

‘Je vroeg er ook nooit naar.’

Ik knikte.

‘Lucy woont al een tijdje op zichzelf. Ze heeft een klein huisje vlakbij het centrum. Toch logeert ze nog altijd graag bij ons.’

‘Dat geloof ik graag, Harry.’ Ik wreef mijn handen tegen elkaar. ‘Eigenlijk lust ik wel iets warm.’

‘Ik heb thee? Pepermunt?’

‘Is goed.’

Terwijl Harry naar de keuken liep, ging ik naast Lucy zitten.

‘Lucy? Ik weet dat je me hoort. Ook al hebben ze je iets gegeven waar je rustig van wordt. We moeten echt naar het ziekenhuis.’

Vanuit het niets was daar een reactie. Ze stak haar handen uit en greep me bij mijn nek. Ik slaakte een gillette van schrik, viel van de bank en trok Lucy met me mee. Ze viel boven op me en keek me met een waanzinnige blik aan. Ze liet me niet meer los, greep mijn nek zelfs steviger vast. Ik verwonderde me over haar sterke grip terwijl ik vocht om los te komen. Ineens tilde iemand haar van me af. Het was Harry die er met een rood hoofd bij stond. Ik snakte naar adem en voelde aan mijn beurse nek.

‘We moeten haar nu naar het ziekenhuis brengen, Harry. Dat zie je zelf toch ook wel in? Ze hebben haar gedrogeerd. Ze moet afkicken voordat ze jullie tweeën iets aandoet.’

Harry hield haar nog altijd in een wurggreep.

‘Kom op, Harry. Zo kun je niet slapen. Denk aan je vrouw. Ik ga met je mee, goed?’

Lucy gilte en beet Harry in zijn arm. Toch liet de man niet los. Ik zag de verbeterde uitdrukking op zijn gezicht, en de twijfel.

Daarom liep ik naar de deur en opende die. ‘Kom, we gaan.’

‘Nee!’ gilte Lucy met een hoge piepstem. Ze klonk als een klein kind. ‘Nee, ik ga niet mee!’

Ze slingerde haar armen en benen in de lucht. Harry sleepte haar mee, zelfs toen ze schopte en krijste. Hij trok haar over het modderige pad richting de auto en even hield ze op met schreeuwen.

‘Pak de autosleutels uit mijn rechterzak,’ riep Harry me toe.

Ik liep op het worstelende stel af, greep in zijn broekzak en trok de sleutel eruit.

‘Ik rij wel,’ zei ik terwijl ik het achterportier opende.

Harry trok Lucy mee naar binnen en ik nam plaats achter het stuur van de terreinwagen. Mijn ogen waren zo aan het duister gewend dat het licht van de koplampen me even verblindde. Ik voelde trappen tegen de stoel, maar probeerde het gevecht achterin te negeren en reed terug richting Westwood House.

Er hing een nevelige mist in het bos, maar het boeide me niet. Onvermoeibaar stapte ik door. Met mijn handschoen droogde ik mijn gevoelloze neus af. Nog steeds had Robert het over de crematie. Ik knikte af en toe, maar ik luisterde niet. In gedachten was ik bij Lucy. Bij hoe ik haar schreeuwend had achtergelaten in de handen van Fred Steward. Hij had ons verzekerd dat het goed kwam. Dat het de juiste beslissing was. We waren zelfs nog meegegaan naar haar kamer. Een zuster had haar een kalmerende injectie gegeven en daarna was ze weggezakt. Het voelde wrang om haar achter te laten, ook al leek Harry opgelucht. Tijdens de terugrit was hij niet meer zo gespannen. We hadden het niet eens over de zaak, maar over hoe blij hij was dat Lucy terug was. Ongeacht de staat waarin ze verkeerde. 'Dat krijgen we wel weer goed,' had hij zelfverzekerd opgemerkt. Ik hield mijn mond, bang om hem weer van streek te maken. Harry had me thuis afgezet, waar Robert me opwachtte op de veranda.

Ik zuchtte opnieuw. Robert pakte mijn hand en even leek alles perfect. Er viel een lading sneeuw door de takken van de bomen naar beneden. Hij spette uiteen op mijn dikke jas. Mijn wangen gloeiden. We wandelden al

een kwartier in het bos. De kinderen liepen voor ons uit en riepen af en toe om Gollum, zoekend achter struiken en bomen.

‘We moeten het ze vertellen,’ fluisterde ik. Er kwam een wolkje lucht uit mijn mond.

Robert knikte.

‘Ik vertel het ze vanavond,’ ging ik verder. ‘Niet wat er gebeurd is, maar gewoon, dat jij hem gevonden hebt of zo.’

‘We hoeven niets te zeggen,’ zei Robert. ‘Als je niets zegt is het geen leugen. Pas als je het verhaal anders verteld.’

De vlokken werden groter. Ze gleden via mijn natte haar naar beneden.

‘Ik kan het ze niet zeggen.’

‘Dan laat je het.’

‘Dat kan ik niet.’

‘Wat wil je dan doen?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Misschien moet je het eerlijk zeggen.’

Roberts woorden schoten door me heen. “Als je niets zegt is het geen leugen.” Precies de woorden die ik nodig had. Ik twijfelde of ik hem moest vertellen over de afspraak die ik vanavond had. Het leek me beter niets te zeggen. Robert zou het vast uit mijn hoofd praten. Ik wist dat dit een eenmalige kans was. Een kans om meer te weten te komen. Ik moest het weten.

‘Ik ben echt blij dat we bij je mogen logeren,’ probeerde ik het gesprek op een ander spoor te zetten.

Robert kneep harder in mijn hand, alsof hij bang was dat ik los zou laten. Ik staaarde naar Jason. Keek toe hoe hij een tak van de boom trok en die weggooidde, alsof hij

hoopte dat Gollum ineens zou verschijnen en hem terug zou brengen.

‘Julie zijn geen gasten, Mikayla. Ik heb het je eerder al gezegd: ik was nooit eerder zo gelukkig.’

Weer die twijfel. Moest ik het vertellen? Aan de andere kant had Robert ook dingen voor me verzwegen. Iedereen had blijkbaar iets te verzwijgen. Dat was hier normaal.

‘Ik eh, ik moet vanavond even naar Lucy,’ loog ik.

‘Oh, dan gaan we wel mee.’

‘Nee, dat hoeft niet. Ik, eh, ik bedoel, ik heb een afspraak gemaakt met dokter Steward. Hij wil me meteen een rondleiding geven in Westwood House. Blijkbaar mis ik anders iets.’

Robert mompelde iets, maar ik negeerde het.

‘Laten we teruggaan. Mijn tenen bevroren.’

De kinderen renden een stuk voor ons uit. Het sneeuwde steeds harder, waardoor de ondergrond bedekt werd door een dunne witte laag en kraakte zodra ik een stap zette.

‘Als we terugkeren zonder hond weet je dat ze de rest van de dag verdriet zullen hebben,’ zei Robert.

‘Ik weet het. Eigenlijk lijkt het mij het beste om ergens een andere hond te gaan halen. Dat waren we al van plan. Ook al is Gollum niet te vervangen.’

‘Weet je wat? Laura en ik hebben ook wel behoefte aan afleiding. Wat dacht je ervan om straks samen een andere hond te gaan halen?’

‘Vandaag? Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Eigenlijk wil ik langzamerhand eens aan het werk.’

‘En als ik ga?’

Mijn hart maakte een sprongetje. Een geluksgevoel overviel me. Wilde deze man dat doen voor mijn kinderen?

‘Goed,’ zei ik enthousiast.

Robert glimlachte en gaf me een kus op mijn voorhoofd. Ik voelde me warm worden, ook al vroren mijn vingertoppen er in de handschoenen zowat af.

‘Dank je,’ zei ik zacht.

Robert trok zijn sleutelbos uit zijn zak en gaf mij één van de sleutels. ‘Hier, dit zijn de reservesleutels van het huis. Die zijn voor jou.’ Ik pakte ze plechtig aan en kuste Robert op zijn wang.

Hij straalde. ‘Je bent hier thuis, Mika. Ook al besef je het nog niet.’

Ik zuchtte. Hij had gelijk. Misschien kwam het allemaal goed.

‘Mi Casa es su casa.’

Ik gniffelde.

‘Kortom: maak het je gemakkelijk en voel je thuis. Dan roep ik de kinderen en gaan we meteen weg.’

Hij keek op zijn horloge. ‘Over een half uur gaat de ferry naar het vasteland. Ik heb daar een vriend die bij een asiel werkt.’

‘Jason! Val!’ riep ik.

Ze bleven staan en keken verschrikt om. Ik gebaarde dat ze naar me toe moesten komen. Laura was er als eerste, gevolgd door Val en Jason kwam als laatste aansjokken. Langzaam, alsof hij bang was te horen dat we de zoektocht op zouden geven.

‘Wat zouden jullie ervan vinden om met de ferry naar Port Hardy te gaan?’ begon Robert.

De kinderen reageerden niet.

‘Hebben jullie geen honger?’ vroeg ik. ‘Ze hebben broodjes en chocolademelk aan boord heb ik gehoord. Ik trakteer, we hebben wat te vieren.’

‘Omdat Lucy gevonden is?’ vroeg Laura.

‘Ook dat. Maar eigenlijk omdat ik, eh... we besloten hebben om een nieuwe hond te nemen. Wat vinden jullie daarvan?’

Er viel een stilte. Iets wat ik niet had verwacht. Eigenlijk had ik uitgelaten kinderen verwacht, dansend, in ieder geval iets, maar ze keken van mij naar Robert en zeiden niets.

‘Zijn jullie niet blij? Het hoeft natuurlijk niet.’

‘Jullie willen nu een andere hond?’ vroeg Jason.

‘Nou...’

‘Omdat Gollum niet meer terugkomt. Toch mam?’ zei hij. Hij keek verdrietig.

Ik slikte de brok in mijn keel weg en hapte de ijskou tot diep in mijn longen. ‘Ja. Wij denken dat Gollum niet meer terugkomt.’

‘En als hij wel terugkomt...’ vulde Robert aan, ‘...dan heeft hij een nieuw vriendje.’

Laura maakte een sprongetje. ‘Wil dat dan zeggen dat jullie voor altijd bij ons blijven?’

Mijn gezicht gloeide toen Robert me een knipoog gaf.

‘Echt, mam?’ vroeg Val. ‘Krijgen we echt een nieuwe hond?’

‘Zeker. Robert wil jullie meenemen naar het asiel.’

‘Op zondag?’ vroeg Valerie.

‘Ik ken iemand.’ Hij knipoogde naar me. ‘We moeten wel opschieten. De ferry vertrekt over een half uur.’

Valerie gaf Laura een hand en de twee meiden liepen voorop, in versnelde pas, terug naar het huis. Jason bleef naast me lopen.

‘Mam, ik wil geen andere hond,’ zei hij zacht.

‘Waarom niet?’

‘Ik ben bang dat ik Gollum dan ga vergeten.’

‘Dat is niet zo, Jason. Dat is niet zo.’

Hij keek verdrietig naar de grond. ‘Jawel...’

Uiteindelijk had ik Jason kunnen overtuigen dat hij niets verkeerd deed. Een nieuwe hond zou Gollum nooit vervangen, zo verzekerde ik hem. Val en Laura waren opgelaten in de auto gestapt en ik had het gezelschap uitgezwaaid tot ze uit het zicht waren verdwenen en er alleen een spoor in de sneeuw achterbleef. Het was een uitstekend idee van Robert. En ik kon even heerlijk alleen zijn. Dat had ik na gisteren wel nodig.

De laptop had ik als een van de weinige dingen meegenomen. Het manuscript van Vervloekt liep een behoorlijke vertraging op. Volgens mijn planning had ik zeker op de helft moeten zitten. Of in ieder geval veel verder dan hoofdstuk één. Daarom zou ik nu een tijdje werken. Maar eerst een kop thee.

Ik liet mijn jas van me af vallen en liep naar Roberts keuken. Het was even zoeken, maar al snel vond ik de keukenkast met suiker, thee en ongemalen koffiebbonen, mokken, theeglazen en een koekjestrommel. Ik greep naar de waterkoker, vulde het ding met water en zette het aan. Daarna haalde ik een zakje met bosvruchtensmaak uit de verpakking en hing het in een theeglas. Ik trok de koekjestrommel uit de kast en opende het deksel. Geschokt staarde ik naar de inhoud. Met bibberende handen trok ik een visitekaartje tussen de koeken uit. Hetzelfde visitekaartje dat ik in Stevens boek had gevonden. Het kaartje met alleen het vraagteken en het nummer.

‘Hoe, hoe...’ mompelde ik in mezelf, maar ineens herinnerde ik me dat Robert in Vancouver was geweest. Bij de universiteit, zoals hij vertelde. Ik draaide het kaartje om. Achterop was een naam gekrabbeld, in een bibberig handschrift: John Bigley.

Daaronder een webadres: www.ubcuniversity.ca/stafford en onderin de hoek stond *Ernest Stafford*. Ik draaide het kaartje nog een keer om, maar de voorkant was leeg, op het vraagteken na. De waterkoker gaf een tik en klikte uit. Ik keek op mijn horloge en vroeg me af of de bibliotheek op zondag open was. In ieder geval zou ik het visitekaartje bij me houden.

‘Ernest Stafford,’ mompelde ik in mezelf. ‘Nog steeds zijn ze niet van je af. Wie was je toch?’

Met de mok in mijn hand liep ik terug naar de kamer. Ik keek uit het raam. Het sneeuwde harder, het witte licht van buiten gaf de woonkamer een serene sfeer. Tevreden nestelde ik me in de bank en trok de laptop op mijn schoot. Bij het openklappen zag ik het icoontje beneden in de balk oplichten. Er was verbinding. Bijna gilte ik het uit van blijdschap. Robert had wel een goede verbinding met het net. Nu maar hopen dat hij een open internetverbinding had. Dat leek mij wel logisch, want wie zou hier ooit gebruik maken van zijn netwerk? Er was niemand in de buurt.

Ik klikte mijn netwerkcentrum open en tikte het icoontje *verbinding maken* aan. Mijn hart maakte een sprongetje toen de nieuwspagina zichtbaar werd in mijn browser. Bijna kreeg ik de neiging om al het laatste nieuws door te nemen, maar ik trok het kaartje uit mijn broek en typte zo snel mogelijk het webadres in, bang dat de verbinding er ineens mee op zou houden. Ongeduldig staarde ik naar de pagina die werd opgebouwd. Het was

geen snelle verbinding, maar het liep door. Ik kreeg een inktzwarte pagina met alleen een veld in het midden met een vraagteken erboven. Bingo. De pagina vroeg om een wachtwoord. Snel typte ik de naam in die ik op het kaartje had gevonden. Het kon bijna niet missen...

De inktzwarte pagina verdween en maakte plaats voor een groot veld met videorasters. Met stills die lieten zien wat er op die video's stond.

'Oh, mijn god!' gilde ik geschrokken en bijna gooide ik de laptop van me af. Dit was ziek. Misselijkmakend. Ik herkende de locatie meteen. Het was duidelijk waarvoor die lampen dienden. Ik herkende de tafel die ik in Gollum's Cave had gezien. Er waren videostills van de cel waar ik in gestaan had. Maar er was meer. Doodsbange ogen keken naar het scherm. Dierlijke ogen, maar ook menselijke. Onder de video's stond steeds een stukje tekst. Verbijsterd liet ik mijn ogen het scherm scannen. Tot ze op het kleine plaatje rechts onderin vielen. De achtergrond week af van de andere stills. Ik herkende de locatie van de foto's van Sally die ik had ontvangen als waarschuwing. Ook al wilde ik het niet zien, mijn muis ging er als vanzelf naartoe en dubbelklikte op de link. Er gebeurde niets. Er was alleen een nieuwe melding. Inloggegevens, gebruikersnaam en wachtwoord. Ergens was ik opgelucht dat ik nog geen toegang had. Ik scrolde verder en verder terug, naar het begin.

'Bingo!' Daar was ze. Het was een slechte still, veel korreliger dan bij Sally. Toch herkende ik Joanna aan de lange, blonde haren die voor haar gezicht hingen. Ongeduldig dubbelklikte ik op de video, maar ook hier verscheen een inlogvraag.

Als een waanzinnige rende ik door het huis, op zoek naar een telefoon. Ik moest Samantha bellen. Nog voor-

dat Robert terug was. Net toen ik een telefoon vond en ermee in mijn handen stond, schoot het door me heen. Robert wist het. Hij had het geweten. Het was zijn kaartje met het adres en de inlogcode.

‘Oh, god. De kinderen. De kinderen!’ Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik hem weg had laten gaan met mijn kinderen.

Mijn lichaam trilde als een rietje toen ik het nummer van Samantha intoetste en de telefoon over hoorde gaan.

‘Samantha Leblanc,’ hoorde ik een zwoele stem zeggen.

‘Sam, met mij. Mikayla. Er is iets, ik heb, ik... ik...’

‘Jezus, Mikayla. Wat is er? Rustig. Haal adem, ik kan je niet volgen.’

‘Papier. Pak een papiertje. Heb je papier? Ik heb... ik heb iets gevonden. Ik weet alles. Alles. Ze hebben een netwerk. Het is walgelijk. De grot, Gollum, ik zei het toch al!’

‘Ik kan je niet volgen. Haal verdomme eens adem.’

Ik ademde diep in en blies de lucht langzaam uit.

‘Oké, ik ben al rustiger. Pak een pen voordat ik de verbinding kwijt ben. Heb je er een?’

‘Oké, zeg het maar.’

‘Schrijf op: www.ubcuniversity.ca/stafford. Ja inderdaad, zoals in Stafford. En dan heb je een wachtwoord nodig: Ernest Stafford.’

Ik spelde het webadres voor de zekerheid letter voor letter.

‘Ik heb het. Wat is het?’

‘Bewijs. Snuff movies. Het is walgelijk. De moord op Joanna, Sally en nog een paar anderen. De meeste lijken me dieren. Maar ik kon niet verder zonder inloggegevens. Jullie vast wel.’

‘Ik ga er morgen meteen achteraan.’

‘Morgen?’

‘Ja. Het is zondag. Ook ik ben weleens vrij, Mikayla.’

‘M-maar. Het heeft haast,’ probeerde ik.

‘Waarom?’

Ik twijfelde of ik haar moest vertellen dat ik bij Robert woonde en dat hij mijn kinderen bij zich had.

‘Mikayla? Waarom heeft het haast? Hoe kom je aan deze gegevens? Van wie heb je dit?’

‘Van Robert,’ zei ik zacht.

‘Verdomme. Nee, toch. Waar ben je nu?’

Ik probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen. Het lukte niet. Ik schokte, hyperventileerde. Het liefst had ik de verbinding verbroken en gedaan alsof dit allemaal een boze droom was.

‘Waar ben je, Mikayla?’ vroeg ze weer.

‘Hij... hij zei dat hij onderzoek had gedaan. In Vancouver. Het spoor ging tot de universiteit. Een of andere contactpersoon had contact opgenomen, John Bigley. Alleen volgens Robert zou hij hem nooit hebben gesproken omdat hij zelfmoord pleegde.’

‘John Bigley? Ik ga het na. En Mikayla, doe geen rare dingen. Blijf binnen en praat met niemand. Hoor je me?’

‘Ja,’ zei ik zacht.

‘Ik probeer dit zo snel mogelijk te regelen. Praat met niemand. Dat is het belangrijkste. Met niemand.’

‘Oké.’ Ik drukte Samantha weg en ijsbeerde door de kamer.

Er schoot van alles door me heen. Mijn wapen. Ik had absoluut mijn wapen nodig. Moest ik hier blijven? Doen alsof ik het niet wist? Shit, dan moest ik de sporen van de thee wissen. Ik rende naar de koekjestrommel en stopte het visitekaartje terug zoals ik het had gevonden. Daarna rende ik terug naar de tafel, pakte mijn kop thee

en goot hem leeg in de wasbak. Ik droogde hem af en zette hem terug in de kast. Ik voelde de zweetdruppels over mijn voorhoofd rollen. Shit, het theezakje. Nee, ik moest weg hier. Met mijn kinderen. Waar waren ze eigenlijk precies naartoe gegaan? Ik haalde diep adem. Ik moest mijn verstand nu niet verliezen.

‘Kom op, Mika,’ beet ik mezelf toe. ‘Denk na.’

Ik trok mijn jas van de bank. Eerst mijn wapen, ik moest het halen. Net voordat ik de deur achter me dicht wilde trekken, zag ik dat mijn laptop nog aan was en open stond op het scherm met de videostills.

‘Shit!’ Ik rende ernaartoe en klapte het scherm dicht.

Nu al was ik buiten adem. Hoe kon ik naar huis komen en terug zonder dat Robert er erg in had? Zeker in de sneeuw. Ik zou sporen achterlaten. Natuurlijk! Dat was het. Ik trok een A4'tje uit de printer en schreef er met grote letters op:

Ben nog iets vergeten thuis. Ben zo terug.

Even twijfelde ik. Was het te zakelijk? Ja, hij zou vast doorhebben dat er iets aan de hand was. Ik schreef er nog *kus, Mikayla* bij en *PS. Iets voor mijn boek*. Of was dat juist te veel?

Ik zuchtte en legde het papier goed zichtbaar bij de voordeur. Net voordat ik naar buiten liep viel mijn oog op een sleutelbos die aan een haakje hing. De middelste sleutel viel uit de toon, omdat hij groter was. Mijn adem stokte. Was dat dezelfde sleutel als die ik had gevonden in de kluis? Of zag ik nu spoken? Ik trok de bos van het haakje en rende naar buiten, naar mijn auto. Ik veegde de sneeuw van de ruiten en trok zo hard ik kon aan het dichtgevroren portier. Het gaf mee. Goddank. Ik startte

de motor. Een klik. Opnieuw draaide ik de sleutel om. Niets. De motor bleef uit.

‘Neel!’ gilde ik terwijl ik tegen het stuur sloeg. Nog eens de sleutel omdraaien. Niets. Gefrustreerd gooide ik het portier dicht en net toen ik terug wilde lopen, viel mijn oog op de boot. Roberts boot. Ik rende de steiger op en bleef even weifelend staan. Maar welke keus had ik? Mijn wapen was het belangrijkste. Toen ik bij de boot stond, zag ik dat er een motor in zat. Heel anders dan bij mijn zeilboot. Ik maakte de touwen los van de pier en sprong behendig in de boot. Ik gaf een gil toen het ding gevaarlijk heen en weer deinde.

‘Rustig, Mika, rustig,’ sprak ik mezelf kalmerend toe.

De zeilen hield ik wijselijk dicht. De sleutelbos die ik zo-even had meegenomen trok ik uit mijn jaszak.

‘Alsjeblieft,’ smeekte ik hardop terwijl ik alle sleutels probeerde.

Bingo. De derde sleutel gleed soepel naar binnen en toen ik hem omdraaide sprong de motor aan. Gelukt. Nu moest ik alleen de kust volgen naar links, tot ik bij de volgende pier kwam, die van mijn huis. Het sturen ging makkelijk; als ik niet te veel aan het roer trok bleef de boot langzaam vooruit varen. Angstig staarde ik naar het strakke grijze water.

‘Zie je wel? Er is niets aan,’ fluisterde ik bemoedigend.

De ijzige lucht sneed in mijn gezicht en de sneeuwvlokken vielen nog altijd omlaag. Het heldere licht deed mijn ogen samenknijpen. Als ik niet zo’n haast had, had ik misschien zelfs genoten van het adembenemende uitzicht. Maar het ging langs me heen, als in een roes. Het enige waar ik aan kon denken was aan mijn wapen en hoe ik de kinderen weg kon krijgen, zonder dat Robert

argwaan kreeg. Wat was ik naïef geweest. Ik had het niet willen zien, terwijl het bewijs daar was, de hele tijd al.

De boot gleed soepel door het water en toen ik de kringen zag die als een echo het patroon herhaalden, schoot het me te binnen. Het trof me zo plotseling dat ik ervan schrok. Het was Robert. Natuurlijk. Hij had Gollum gedood. Hij had het gedaan zodat ik bang zou worden, zodat ik een reden had om bij hem in te trekken. Wat een psychopaat. Telkens waren het mensen die vlak bij hem stonden die gedood werden. En ik was de volgende op zijn lijst.

Ik was zo in gedachten verzonken dat ik bijna mijn huis voorbij voer. Ik gaf een ruk aan het roer en het bootje draaide zo scherp naar links dat het bijna omkieperde. Nog net kon ik mijn evenwicht bewaren en ik draaide de sleutel om, zodat de motor afsloeg. Ik hield mijn adem in en bad dat de boot mijn pier niet al te hard zou rammen. Helaas had ik het verkeerd ingeschat. Het bootje minderde vaart, maar het ging nog steeds te snel. De boeien aan de zijkanten knalden tegen de houten palen. Het hout kraakte, maar mijn steiger bleef godzijdank overeind. Opgelucht gooide ik het touw over de houten paal en sprong uit het bootje. Rillend van de kou rende ik door de sneeuw, richting mijn huis. Ook al had ik wel iets verwacht, het kwam toch als een schok toen ik de deur opentrok. De tape van het kapotte raam wapperde heen en weer, het had losgelaten. Het sneeuwde naar binnen. Maar het ergste was de enorme chaos. De rommel die overal lag, de kasten die open stonden, maar dat was niet alles. Het servies lag verspreid over de vloer, in stukken. Zelfs het bestek slingerde over de grond, verspreid tussen opengesneden kussens en nu zag ik dat er niet alleen sneeuw, maar ook

veren door de kamer dwarrelden. De vuilnisbak in de keuken was omgekieperd. Het afval, dat bestond uit opengescheurde pakjes, beschimmelde macaroni en broodkorsten versierde de vloer.

Robert, schoot het door me heen. Hij was als laatste hier geweest, om mijn matras op te halen. Mijn handen trilden en het koude zweet liep over mijn rug toen ik naar boven rende, naar de slaapkamer, bang voor wat ik daar aan zou treffen. Of juist niet. Natuurlijk had hij gelogen, had hij mijn wapen niet achtergelaten. Waarom zou hij? Maar ik moest het zeker weten.

Ik stormde mijn slaapkamer in en trok het nachtkastje open. Verbaasd haalde ik het pistool eruit. Was het een valstrik? Om mij op het verkeerde been te zetten? Een ijsskoude stroom trok aan me voorbij. Ik huiverde. Iets in de gang maakte een krakend geluid, kwam dichterbij. Met een ruk draaide ik me om en op dat moment voelde ik iets hards op mijn hoofd terechtkomen. Toen werd alles zwart.

Ik hoorde mezelf kreunen, maar het was alsof het geluid van buiten mezelf kwam. Alsof de tv in een andere kamer aanstond. De pijn achter in mijn hoofd zorgde ervoor dat ik besepte dat er iets helemaal niet goed was. Met de grootste moeite opende ik mijn ogen, maar het was duister. Of ik kreeg ze niet open. Eigenlijk wist ik het niet precies. Toch merkte ik dat ik vastzat op een stoel. Mijn hoofd was zwaar, te zwaar om te bewegen. Weer dat kreunende geluid, nu duidelijker. Het echode door me heen. Of kwam het toch van buiten me?

‘Wakker?’

De stem kwam van achter me; ver weg en toch dichtbij. Onmogelijk in te schatten. Mijn vingertoppen tintelden en mijn handen waren ijzig koud. Ik probeerde ze naar mijn gezicht te krijgen, maar er sneed iets in mijn polsen. *Oh, god. Ik zit vast.* Het was het eerste dat logisch klonk en eindelijk kwam alles terug. Haarscherp. Nu pas voelde ik dat ik een hoofdwond had en dat er iets over mijn nek gleeed dat stroperig aanvoelde.

‘Mikyala toch. Ik probeerde je te waarschuwen. Maar je luisterde niet.’

De stem klonk vertrouwd, té vertrouwd. Nee, dat kon niet. Met alle energie die ik kon vinden opende ik mijn ogen. Nu zag ik een zacht licht, ook al was het nog altijd donker.

‘Waarom moest je ook hiernaartoe komen? Niemand vroeg je dat.’

‘Steven?’ hijgde ik verward. ‘Dat kan niet...’

‘Weet je wat niet kan? Die bemoeizucht van jou. Waarom bleef je niet gewoon in Nederland?’

‘Steven?’

Uit alle macht probeerde ik mijn hoofd in bedwang te houden. Het schudde heen en weer, alsof het los op een stokje zat.

‘M-maar... hoe...’

‘Hoe? Je vraagt me hoe?’

‘J-je bent d-dood.’

Ik sloot mijn ogen, in de hoop dat ik ontwaakte uit deze nachtmerrie. Waar was ik? Misschien wel gewoon in mijn bed in Nederland. Misschien was ik nooit vertrokken; had Steven geen zelfmoord gepleegd. Want anders kon hij niet naast me staan. Dan kon hij me niet op een stoel vastgebonden hebben. Maar deze droom was te echt. Ik rook in deze droom. Ik rook bloed.

‘Eigenlijk is het je eigen schuld, weet je? Ik heb je gewaarschuwd. Heb ik je niet gewaarschuwd?’

De steek achter in mijn hoofd maakte dat ik zacht kreunde. Het geluid kaatste terug en ineens realiseerde ik me waar ik was. De grot. Godverdomme, ik was in Gollum’s Cave. Vastgebonden op een stoel. Dit was zeker geen droom. Dit had ik al eens gezien. Op de videostills.

‘Steven. Maak me los.’

‘Waarom zou ik? Ik heb je niet voor niets vastge-
maakt.’

Een traan biggelde over mijn ijskoude wang.

‘Waarom, Steven? Waarom doe je dit?’

‘Je hebt het ontdekt. Alles. Ik kan je niet laten gaan. Of
eigenlijk... wij kunnen je niet laten gaan. Waarom moest
je inloggen?’

‘Was jij het?’ vroeg ik zacht. ‘Was jij het die Gollum
doodde?’

Hij liet een kwaadaardig lachje horen en eigenlijk had
ik het antwoord niet hoeven afwachten.

‘Natuurlijk was ik het. Hij had me herkend. Zie het als
een cadeau. Zoals ik al zei, ik wilde je helpen. Je waar-
schuwen. Wegjagen. Maar je moest zo nodig alles we-
ten.’

‘Hoe kon je?’ bracht ik moeizaam uit. Mijn hoofd tolde
en ik had moeite om bij bewustzijn te blijven.

‘Het was niet moeilijk. Geld maakt veel goed, alles
eigenlijk. Dat moet jij toch weten? Leefde jij niet in mijn
huis? Gratis? En wie zorgde ervoor dat je drie keer per
jaar met vakantie kon?’

Ik snikte zonder dat ik er iets aan kon doen. Tranen
stroomden over mijn wangen.

‘We hadden het goed, Mika. Bijna geloofde ik het
sprookje, ons huwelijk. Maar ik kon ze nu eenmaal niet
teleurstellen. Ach, nu kan ik je net zo goed alles vertel-
len. Er is toch niemand meer die je gaat helpen. Het is
voorbij. Voorbij, Mika. Ik draag je over aan mijn vrien-
den. Ik moet wel.’

‘Wat bedoel je?’ snikte ik.

Hij trok een stoel over de rotsige ondergrond en boog
zich naar me toe, tot vlak bij mijn oor. Ik rook zijn
zweet, vreemd en toch zo vertrouwd.

‘Precies zoals ik zeg. Ons leven in Nederland was om te voorkomen dat ze het netwerk op het spoor zouden komen.’

‘Dus alles was een leugen? Alles Steven? Je deed alsof je dood was?’

‘Die klootzak van een Robert heeft ons altijd dwarsgezet. Hij kwam ons op het spoor, hij kwam veel te dichtbij. Daarom moest ik verdwijnen en hebben ze mijn dood in scene gezet.’

De steken in mijn hoofd waren scherp, maar de vechtlust kwam terug. *Vooraf niet in paniek raken, Mika. Hem rustig laten praten. Vragen stellen. Vertrouwen wekken. Misschien houdt hij nog van je en laat hij je gaan.*

‘Ze? Bedoel je die mensen van het visitekaartje met het vraagteken?’ Ik balde mijn vuisten. ‘Jullie hebben die professor ook vermoord omdat hij Robert wilde spreken, of niet?’

Hij lachte zijn tanden bloot. Nog altijd was hij knap, ondanks zijn duistere kant. Alles was een leugen en nu was het voorbij. Mijn handen waren geboeid en door de dreun op mijn hoofd bleef alles tolleren. Ineens zag ik mijn kinderen helder voor ogen. Nee, zo kon het niet eindigen. Ze konden me niet verliezen. De gedachte daaraan was ondraaglijk. Ik moest iets nieuws bedenken. Hem aan de praat houden, totdat Samantha me zou redden. Ze zou me vast zoeken. Tijd. Ik had tijd nodig.

‘Oké, je hebt gewonnen. Wil je me alles vertellen? Het maakt toch niets meer uit.’

Hij stak zijn hand uit en aaide over mijn wang. ‘Je hebt me altijd verrast, Mika. Eigenlijk was jij de leukste tot nu toe.’

‘De leukste?’

Hij schoof naar achteren en sloeg zijn ene been over het andere. Het leek wel alsof hij genoot van mijn vragen. Hij had mijn revolver vast en haalde er alle patronen uit, schoof er maar één terug en sloeg de trommel dicht.

‘Je was altijd al dol op spelletjes. Weet je wat? Ik doe mee. Elke keer als jij een vraag stelt geef ik antwoord. Als tegenprestatie schiet ik een kogel door je kop. Maar je hebt geluk. Ik heb goede zin vandaag. In de kamer zit nog maar één kogel. Eerlijk toch?’

Ik slikte. Meende hij dat nu serieus? Natuurlijk. De pijn op mijn hoofd had hij veroorzaakt. Had ik nu maar mijn grote mond gehouden.

‘Wat vind je? Weet je wat? We beginnen meteen. Als je blijft leven geef ik antwoord... anders is het tadaaa... game over.’

Hij zwaaide vervaarlijk met het wapen heen en weer, alsof zijn armen van elastiek waren. Toen ineens richtte hij het op me en haalde de trekker over.

‘Nee!’ gilde ik, terwijl ik in een reflex mijn ogen sloot.

Niets. Het bleef stil, op een doffe klik na. Het zweetgutste van mijn voorhoofd. Mijn hele lichaam trilde ongecontroleerd.

‘Klootzak,’ beet ik hem toe.

‘Rustig, schatje. Ik weet wat ik doe en ik zou nooit iets doen zonder er iets voor terug te krijgen.’

Steven sprong op en begon als een bezetene in de koffers te graaien die in de hoek stonden. Ik negeerde de geluiden, probeerde logisch na te denken. Ik schoof mijn polsen tegen elkaar. Misschien, als ik er wat ruimte tussen wist te krijgen... Het touw sneed in mijn vlees, maar door de adrenaline voelde ik geen pijn. Er was alleen nog maar woede. Als ik die klootzak te pakken kreeg...

Ik ademde zwaar; probeerde mijn lichaam van de stoel los te krijgen. Het touw zat zo strak om me heen gedraaid dat ik onmogelijk kon bewegen. Ik draaide mijn polsen een klein stukje, zodat mijn wijsvinger het touw raakte, en probeerde het naar beneden te trekken. Gefrustreerd gebruikte ik mijn nagel en voelde hem scheuren. Het kon me niets schelen. Woest wrikte ik mijn polsen weer tegen elkaar. Het touw kwam iets lossere zitten, maar nog steeds niet los genoeg. Ineens ging er een spot boven me aan. Door de plotselinge overdaad aan licht kneep ik mijn ogen dicht.

‘En... actie!’ riep Steven geamuseerd.

Toen mijn ogen aan het licht gewend waren, zag ik dat hij twee camera’s op me gericht had.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg ik zacht.

‘Weet je zeker dat je me dit wilt vragen? Je hebt recht op één vraag voordat we verder spelen.’

‘Nee!’ gilte ik uit. ‘Nee, Steven. Stop. Alsjeblieft!’

‘Te laat. Mijn opdrachtgevers vroegen naar je. Ik stelde nog voor om je te laten gaan. Daarom heb ik al die moeite gedaan, Mikayla. Weet je hoe irritant dat was? Inbreken in mijn eigen huis. Dingen overhoop halen.’

‘Je bent gestoord,’ zei ik. Het klonk mat.

‘Ach. Op een gegeven moment vond ik het ook wel leuk. Zoals je op zoek ging naar aanwijzingen. Eigenlijk deed je het zelf. Als je gewoon weg was gegaan, was er niets gebeurd.’

Ik had zo veel vragen, maar ik wist dat elke vraag me een kogel kon kosten. Ik zou mijn mond houden. Niet zijn spel meespelen. Steven liep terug naar zijn camera, keek door de lens en draaide het statief iets bij. Toen graaide hij iets uit de kist. Het was iets dat glom, maar door het felle licht kon ik niet zien wat hij vast had. Ik

klemde mijn kaken hard op elkaar. *Geen vragen stellen.* Toen legde Steven het ding op de stoel, naast mijn revolver. Het was een mes. Hij keek me aan, zuchtte diep en trok iets uit zijn broekzak. Het zag eruit als een pakje shag, maar toen hij het opentrok snoof ik een zoet, weinig aroma op. Met zijn vingers rolde hij behendig een groot vloeitje uit en stopte het vol met een mengeling van tabak en marihuana. Ook al durfde ik hem geen vragen te stellen, ze schoten doorlopend door mijn hoofd. Was dit een goed teken? Of juist slecht?

Toen hij klaar was met rollen stak hij de joint op, inhaalde diep en blies de rook in mijn gezicht. Ik kuchte. Na drie hijsen hield hij de stick voor mijn neus. Voor een seconde twijfelde ik. Moest ik hem zijn zin geven? Maar ik kon beter niet bedwelmd raken. Ik moest nuchter blijven. Ik draaide mijn hoofd weg zonder iets te zeggen.

‘Nou, dan niet. Je moet het helemaal zelf weten.’ Opnieuw nam hij een hijs en hield zijn adem zo lang mogelijk in om daarna in een hoestbui terecht te komen. Ik hoopte zo dat hij erin zou stikken, maar dat gebeurde niet.

‘Sally wilde wel,’ zei hij en hij trok er een vreemde grimas bij. ‘Het helpt, je zult het zien.’

‘Klootzak,’ zei ik weer, voordat ik mezelf kon tegenhouden.

Meteen had ik spijt. Hij kwam dichterbij en trok mijn hoofd omhoog aan mijn haren. Hij keek me aan en door het felle licht zag ik dat zijn ogen bloeddoorlopen waren, alsof hij eerder al iets had gebruikt. Ik beet hard op mijn lip en voelde hoe een traan over mijn wang gleed. Ik verwachtte een dreun, maar in plaats daarvan drukte hij de joint in mijn mond. Ik deed alsof ik een hijs nam en

meteen erna liet hij mijn haar los en zette de loop van de revolver tegen mijn slaap.

‘Beng!’ schreeuwde hij en van schrik ademde ik de rook in.

Hij liet het wapen zakken en keek me geamuseerd aan. De rook kwam tot in mijn longen en hoe ik ook mijn best deed om helder te blijven, het lukte niet meer. De marihuana was te sterk en mijn lichaam reageerde bestraffend. Ik hoestte de rook uit. Kokhalzend.

‘Goed, schat. Showtime.’

Weer hoorde ik hem een hijs nemen. Hij legde het wapen op de stoel, trok aan het laatste stukje van de sigaret en trapte het restje met zijn schoen uit.

‘Goed. Je hebt je vraag nog niet gesteld.’

Als een bezetene dacht ik na, hopende om iets te vinden, maar mijn gedachten waren zo chaotisch dat ik moeite had om normaal na te denken.

‘Waarom?’ Dat was alles wat eruit kwam.

‘Wat een algemene vraag, Mikayla. Zo ken ik je niet. Waarom? Maar goed. Je stelde een vraag. Waarom ik dit doe?’

Ik knikte. Mijn hoofd voelde zwaar. Het volledige gewicht dat op mijn schouders rustte was me pijnlijk duidelijk. Het leek alsof hij ervan genoot dat alle aandacht op hem gericht was. Hij wandelde voor mijn stoel heen en weer.

‘Eerst was het in opdracht van Ernest Stafford. Hij had een zwak voor vrouwen en jongens. Eigenlijk voor alles wat bewoog. Joanna was een marionet. Ze werd gebruikt door de Staffords. Toen ze eruit wilde stappen probeerde ik haar op andere gedachten te brengen. Maar ze luis-terde niet.’

Even stond hij stil, met zijn rug naar me toe. 'Nee, ze luisterde niet. Dat was fout. Iedereen luisterde naar Ernest Stafford. Niemand weigerde hem iets.'

Hij draaide zich met een ruk om. Ik knikte alleen, ook al brandde er een vraag op mijn lippen. Gelukkig ging hij verder.

'Ernest wilde een voorbeeld stellen. Snap je? Joanna werd door hem ontvoerd en toen...'

Weer die stilte. Hij keek me aan met een lege blik, of was het treurig? Ik slikte. Hij had toch niet door dat ik mijn polsen probeerde los te wrikken?

'...toen hebben ze haar verkracht. Eerst Ernest. Daarna Fred Steward, Richard McFinley en eigenlijk iedereen die iets te zeggen had in Rocky Roads. Dat was de eerste film die we hebben opgenomen.'

Zag ik een glimlach? Gadverdamme, het leek wel alsof hij ervan genoot.

'Die film bleek een schot in de roos. Het begin van Staffords imperium, waarbij hij zijn fantasieën omzette naar films die door speciale leden konden worden gekocht.'

Ongelovig staaarde ik hem aan. Ik hoopte dat ik niets meer zou hoeven vragen, ook al brandde er nu steeds meer op mijn lippen. Hij pakte de spullen van de stoel en ging zitten. Ik wrikte mijn polsen nu langzamer heen en weer. De lus werd een stuk lossen, ik kon mijn polsen nu los van elkaar bewegen. Zonder me ook maar een blik waardig te keuren ging hij door met praten, als een waterval. De schaduw die van hem op de muur geprojecteerd werd leek monsterlijke vormen aan te nemen. Zijn stem echode door de grot.

‘Ernest Stafford had iedereen in zijn zak. Of aan zijn lul. Precies wat je daaronder verstaat. Ik was zijn speciale hulpje voor alles, als je snapt wat ik bedoel.’

Even was hij stil en keek hij me aan, maar toen schudde hij zijn hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet. Je hebt geen idee, Mika. Maar je wilt alles weten? Best. Dit is mijn spel.’

Hij richtte de loop weer op mij. Ik schudde hevig op de stoel. Ik krijste, huilde en gilde tegelijk toen hij de trekker overhaalde. Maar er gebeurde niets. Ik worstelde op de stoel.

‘Godallemachtig. Laat me vrij. Laat me los.’ Ik draaide mijn polsen woest heen en weer. Het kon me niet meer schelen of hij het zag.

‘Je hebt geluk. Regels zijn regels. Een nieuwe vraag.’

In plaats van mijn tijd te gebruiken, gooide ik eruit wat ik voelde.

‘Alles was een leugen. Een leugen. Je hebt ons gebruikt. We hielden van je. Je hebt godverdomme een zoon.’

Hij lachte. Zijn ogen glinsterden in het licht.

‘Weet je? Of je gebruikt of je wordt gebruikt. Zo simpel is het,’ zei hij. ‘Dat snapte ik pas later. Weet je wat nu zo ironisch is? Dat ik hem geworden ben. Alles wat ik zo aan hem haatte.’

Hij gooide zijn hoofd naar achteren en begon als een waanzinnige te lachen. Steeds luider. Mijn adem versnelde toen ik voelde dat mijn ene pols eindelijk los was. Ik liet niets merken. Voorlopig zat de rest van mijn lichaam nog vast. Voorzichtig wiebelde ik heen en weer op de stoel. Langzaam. Beheerst. Om de touwen die om mij en de stoel gebonden zaten wat meer speling te geven. Het koude zweet druppelde over mijn rug. Ineens

ging hij weer rechtop zitten en keek me indringend aan. Ik hapte naar adem en wachtte af.

‘Ernest Stafford heeft mij ingelijfd in zijn bedrijf. Maar al snel bleek dat zijn imperium weinig met hout te maken had. Je denkt toch niet dat het toevallig is dat Victoria de grootste omzet draait in dit vervloekte dorp?’

Ik schudde met moeite mijn hoofd.

‘Slaven. Goedkope arbeidskrachten, misbruik en mensenhandel, dat maakte Rocky Roads groots.’

‘Dus alles draait hier om mensenhandel?’ vroeg ik.

Meteen wist ik dat ik een fout had gemaakt. Dat het een vraag was, die ik niet had willen stellen.

‘Nee! Nee!’ riep ik in paniek. ‘Dat was geen vraag, Steven!’

Ik schudde op mijn stoel heen en weer. Ik zag iets waanzinnigs in zijn ogen. Alsof hij er plezier in schepte om mij zo in paniek te zien.

‘Dong!’ Hij knikte met zijn hoofd. ‘Dat is wel degelijk een vraag. Valsspeler. Maar weet je wat? Het zou jammer zijn als je nu stierf. Zonde van mijn tijd en die tijd.’ Hij wees naar de camera’s achter ons. ‘Daarom pas ik de regels aan.’

Hij legde de revolver op de grond, vlak voor zijn voeten en pakte het mes op. In mijn hoofd gilte ik het uit: *Wat ga je doen?* Maar ik zette mijn kiezen op elkaar en wachtte af.

‘Waar waren we? Oh ja, mensenhandel. Ja, ja.’

Hij knikte instemmend. ‘Zo kan je het noemen. Ernest en zijn compagnons hielden van mensen. Op een specifieke manier dan. Blijkbaar trok zijn manier veel andere mensen. Wist je dat hij Rocky Roads op de kaart heeft gezet? Hij is eigenlijk een genie. Een kwaadaardig genie.’

Ik durfde mijn mond niet meer open te doen. Ook al zag ik dat hij me vragend aanstaarde.

‘Zeg je niets meer? Zo werkt het niet. Als je niets zegt gaat je beurt over. Laat ik dan maar beginnen.’

Voordat ik er erg in had zette hij het lemmet in mijn schouder. Hij trok het naar beneden alsof hij een stuk taart aansneed. Mijn ogen sperden zo wijd open door de pijn dat ik dacht dat ze eruit zouden vallen. Mijn mond hapte naar adem. Er kwam een hoge gil uit. Het klonk als een ander; een afschuwelijk geluid: snerpnd, krij-send. *Niet flauwvallen*. Als ik wegviel zou hij me afmaken. In een reflex wilde ik mijn handen lostrekken, met alles wat ik in me had. Maar dit was niet het juiste moment. Hij mocht niet weten dat mijn handen los zaten, nog niet. Met de grootste moeite hield ik ze achter mijn rug en maakte een vuist. Ik voelde iets stroperigs over mijn arm stromen. Steven hield het mes nu als een trofee voor mijn neus.

‘Dat was nog niets. Ik had gedacht dat je stoerder zou zijn dan Sally en de anderen. Dat valt me van je tegen.’

Kwijn kwam uit mijn mond en ik moest een paar keer slikken om te voorkomen dat alles eruit zou lopen. De pijn kwam in golven; hij ebde weg, vervlakte, om vervolgens weer op te komen. Ik hoorde mezelf snuiven en briesen als aangeschoten wild. Even, heel even was de pijn helemaal weg. Ik greep het moment aan om het touw achter me lossen te trekken, zodat er speling kwam tussen mij en de stoel.

‘Laatste kans om mee te doen. Anders maken we er gewoon een leuke video van.’

Nu moest ik wel iets doen. *Reageer, Mika. Zeg gewoon iets. Maakt niet uit wat. Houd hem aan de praat!*

‘Hoe zit het nu eigenlijk met jou? Ernest en de anderen misbruikten mensen in deze grot en jij nam het op? Wat is jouw rol?’

‘Dat zijn twee of zelfs drie vragen.’ Ik zag het lemmet al omhoog komen.

‘Nee!’ gilte ik uit alle macht. ‘Het is dezelfde vraag. Jij bent onduidelijk.’

Het mes bleef een moment in de lucht hangen. Toen trok hij het terug.

‘Slim. Maar ik wist natuurlijk dat je dat was. Goed.’

Hij gooide zijn ene been over het andere, zakte onderuit op de stoel en staarde dromerig in de verte. Zouden de drugs hem rustiger maken? Ik hoopte het. Mijn plan om hem aan de praat te houden leek te werken. Hij vertelde verder.

‘Toen ik jong was zat ik bij Victoria in de klas. Tot ze me op een dag vroeg om bij haar te komen spelen.’ Even was Steven stil.

‘Ga verder,’ zei ik dapper.

‘Spelen. Wat de Staffords daaronder verstaan heb ik aan den lijve ondervonden. Dat was de inburgering bij Staffords.’

‘Dat spijt me,’ loog ik. Als ik hem moreel bijstond, zou hij me misschien niet meer willen vermoorden.

‘Dan ben jij de enige. Want weet je? Ik vertelde het mijn ouders. Ze noemden me bezeten en ik moest naar de pastoor. Je snapt wel wat daar gebeurde. Hoe hij het kwaad uit me kreeg.’

‘Ehm, ja, ik, ehm, ik denk van wel.’

Hij glimlachte, wiebelde op zijn stoel. ‘En toen dat ook niet hielp stuurden mijn lieve ouders me naar dokter Steward.’

Ik slikte en realiseerde me dat Steven de waarheid sprak. Dat ook hij een gevangene was geweest. Misbruikt en met geen enkele plek om naartoe te vluchten.

‘Ernest nam toen al alles op op video. Met mij, Victoria, Sally, Joanna. Zijn markt was groot, reikte tot ver buiten Rocky Roads. Hij had contacten, overal. Ik zweer je dat ik mensen in dit dorp heb gezien die hier normaal niet zouden komen. Mensen uit de politiek. Rechters, presentatoren, zelfs beroemde mensen. Maar hé, ik ben discreet, hè?’

Ik knikte, was blij dat hij zo veel praatte, want ondertussen wrikte ik de touwen steeds losser. Nu begon ik ook mijn benen heen en weer te bewegen. Steven had het niet door. Of deed in ieder geval alsof.

‘Toen we ouder waren kreeg Ernest problemen. Hij wilde steeds meer. Of zijn klanten. Fuck, ik weet het eigenlijk niet. Toen kwam hij op het idee van de dieren. Maar het ging helemaal mis met Joanna. Ze werd gek. Ze wilde eruit stappen. Ook omdat ze ondertussen bij die eikel van een Robert woonde. Toen hebben ze haar voor de camera verkracht en vermoord. Ik was erbij.’

‘Ja,’ zei ik alleen maar, zonder een vraag te stellen. ‘Ja, ik geloof je.’

Het hielp, hij ging gewoon door met zijn preek. Mijn handen waren los. Ik werd overmoedig, trok de touwen op mijn rug zo ver uit elkaar dat ik van de stoel kon loskomen wanneer ik dat wilde.

‘En daarna hebben jullie Ernest Stafford gedood,’ zei ik monotoon, zodat het helemaal niet als een vraag klonk.

Hij knikte. ‘Het was Victoria’s idee. Ze flipte door wat ze bij Joanna hadden gedaan.’

‘Maar jullie konden niet meer terug. Het verdiende te goed.’

‘Precies. Geld als water, Mikayla. Dat konden we niet laten gaan. Dus besloten we zijn zaak over te nemen; het voortaan zelf te doen.’

‘Waarom ging je weg, naar Nederland?’

Meteen beet ik op mijn lip. Deze vraag zou me iets kosten. Mijn andere schouder. Mijn arm. Iets. Ik wist het zeker. Maar er gebeurde niets. Het leek wel alsof hij tijdens het vertellen was vergeten dat ik zijn gevangene was.

‘Ik had daar mijn contacten. Geloofde je echt dat ik werkte als journalist?’ Hij gooide zijn hoofd naar achteren en begon weer akelig te lachen.

Daarna schudde hij zijn hoofd. ‘Je bent zo naïef. Heerlijk. Daarom vond ik je zo leuk. Terwijl jij mijn dekmantel was, zorgde ik voor contacten. Tot die klootzak van een Robert mijn spoor volgde en erachter kwam wie er allemaal in ons web zit.’

Ik wist genoeg. Nu het einde van zijn verhaal naderde zou dat hetzelfde voor mij betekenen. Mijn assertieve aanpak bleek te helpen. Ik moest niet laten zien dat ik bang was, daar genoot hij van. Nee, ik zou bluffen.

‘Weet je, Steven? Ze hebben me gevraagd voor vanavond. Victoria, bedoel ik. Ze wilde dat ik zou toetreden. Dat weet ik zeker. Wat jij nu doet is fout. Ze zullen het je niet in dank afnemen.’

Zag ik daar walging in zijn ogen? Hij keek me zo woedend aan dat ik even dacht dat hij de loop op me zou richten en mijn hele gezicht aan flarden zou schieten, maar hij bleef kalm.

‘Dat is geen vraag, Mika.’

‘Nee,’ zei ik zelfverzekerd. ‘Je dacht natuurlijk dat je de enige was. Maar ik ben bijna lid van deze club. Blijkbaar

hebben ze jou dit keer niet uitgenodigd. Want waar zijn ze? En dat is een opmerking, geen vraag.'

Hij kwam omhoog en tot mijn vreugde liet hij het mes en mijn revolver liggen. Hij draaide zijn rug naar me toe. Dit was het moment!

'Dat betwijfel ik. Waarom zou Victoria dat willen?'

'Misschien omdat iedereen naar me vraagt sinds ik haar heb vastgebonden,' zei ik terwijl ik voorover boog richting de wapens bij de andere stoel.

'Je liegt.' Hij stapte verder van me vandaan, nog altijd met zijn rug naar me toe.

'Nee, Steven. Zelfs nu lieg ik niet. En weet je wat nu zo ironisch is?' Ik rekte me uit, zo ver mogelijk, mijn handen uitgestrekt naar de wapens. 'Jij loog jarenlang tegen me en je snapt nog steeds niet dat ik wel oprecht ben. Dat maakt jou een leugenachtige psychopaat, die niet kan geloven dat andere mensen de waarheid spreken.'

Eindelijk raakten mijn handen de revolver en het mes, zonder dat Steven het in de gaten had. Even hield ik mijn adem in. Toen sprak ik verder, om geen argwaan te wekken.

'Je geniet ervan, net zoals Ernest dat deed. Je bent geen haar beter dan hem. Waarschijnlijk heerst het hier, dankzij alle inteelt.'

Hij lachte hard. Dit was mijn kans. Voorzichtig sneed ik het touw van mijn benen door. Vrij. Ik was vrij. Terwijl het touw van me afgleed richtte ik de loop van het wapen op Steven. Er was maar één kogel. Eén. Mijn hoofd tolde van de spanning. Weer die steek. *Niet flauwvallen, Mikayla. Houd hem aan de praat. Blijf het wapen richten en houd hem aan de praat.*

'Je weet niet eens dat ik en Victoria vrienden zijn. Beter vrienden dan jij ooit met haar zult worden. En jij

wilt mij vermoorden, als een hond? Als Gollum? Weet je wat ze met je zullen doen? Ze zullen je levend villen. Maar dat maakt toch niets uit; je bent immers al dood.'

Hoorde ik hem grinniken? Ik kon het niet zien, hij stond achter de lampen. Als hij zich omdraaide moest hij mij zien. Zien dat ik het wapen op hem richtte; op de plek waar ik dacht dat zijn hoofd moest zitten. Ik trilde zo hevig dat ik moeite had mijn armen recht te houden. Ze voelden zwaar, loodzwaar.

'Ze laten je nooit meer gaan. Dat doen ze niet. Ze zullen je kapotmaken, Mikayla. Ik stond aan jouw kant, ik wilde je waarschuwen, je weggagen...'

Hij stapte uit de schaduw.

'Blijf staan, leugenaar,' hijgde ik.

'Waarom? Jij bent geen moordenaar.'

Adem in, adem uit. Ik moest mijn hoofd koel houden. Denken zoals zij. Praten zoals zij. Ik kon niet meer terug.

'Er is niets als de eerste keer, toch Steven? Het is verslavend. Weet je dat ik hier heb leren doden?'

'Jij?'

'Oh ja. Het was bevrijdend, Steven. Weet je waarom? Ik doodde met woede. Met het idee dat jij het was,' loog ik.

'Ik geloof je niet.' Hij kwam een stap dichterbij.

'Stop!' Ik trok de hendel naar achteren.

'Je hebt het niet in je,' zei hij. Weer een stap naar voren.

'Laatste waarschuwing.'

Het wapen schudde onbeheerst heen en weer. *Doe het, Mikayla*, spookte het door mijn hoofd. *Doe het, nu.* Steven lachte, terwijl hij weer een stap naar voren zette. Als hij zijn armen uitstak kon hij me zo grijpen. *Schiet,*

Mikayla. Nu! Maar ik verstijfde. Mijn vingers werden gevoelloos. Kwam dat door het bloed dat ik verloor?

‘Kom, lieverd. Geef het aan mij.’ Hij stapte met uitgestrekte armen op me af.

Ik klemde mijn kiezen op elkaar, sloot mijn ogen en trok zo hard ik kon aan de hendel. Een klik, niets meer dan een klik. Voordat ik een tweede poging kon doen trok Steven aan het ijzer dat ik vastklemde. Door de kracht waarmee hij trok kieperde ik naar voren, klapte tegen hem aan, vechtend, terwijl hij bleef trekken. *Niet loslaten. Nooit. Dan was alles voor niets.* Opnieuw spande ik mijn wijsvinger om de trekker. Deze keer volgde er een explosie. De harde knal echode door de ruimte. Warme spetters spatten over mijn gezicht. Over mijn mond. Bloed. Ik gilde. Zijn slappe lichaam duwde me achterover en samen smakten we tegen de grond. Vloeibare warmte stroomde over me heen, alsof ik in een bad lag. Ik wurmde me los. Net toen ik dacht dat ik onder hem uit kon komen, greep Steven me bij mijn been.

‘Vuile trut,’ kermde hij. Ik schopte me los. Hij vloekte en zijn grip verslapte.

‘Klootzak,’ beet ik hem toe. Hij maakte een vreemd gorgelend geluid.

‘Ik heb alles op video,’ zei ik. ‘Genoeg om dit hele dorp op te doeken.’

Ineens was daar weer die akelige lach. ‘Ze zullen je voor die tijd stil krijgen.’

Ik bukte voorover en legde de lege revolver naast hem neer. ‘Denk je?’

‘Ik ben niet de vijand, ook al geloof je dat.’

‘Eigenlijk doet het er niet toe. Wat ertoe doet is dat dit naar Samantha Leblanc gaat.’

Terwijl ik naar de camera's liep hoorde ik hem voor de laatste keer kreunen.

'Mika...' Hij maakte zijn zin niet af. Zijn ademhaling stakte en alles werd stil.

Ik moest hier zo snel mogelijk vandaan. Weg van dit alles. Van Rocky Roads. Ik zou het bewijs aan Samantha geven en verdwijnen. Ik klikte een van de camera's uit en net toen ik hem weg wilde stoppen hoorde ik voetstappen.

'Oh, god. Niet weer.' Ik rende als een bezetene naar de enige donkere plek in de grot: een van de cellen. Ik dook weg in de uiterste hoek en hield me stil. Ik drukte een hand tegen mijn mond om mijn ademhaling te dempen. De voetstappen kwamen dichtbij. Te dichtbij.

'Mikayla?' riep een vertrouwde stem.

'Robert!'

Ik schoot omhoog, rende op hem af en omhelsde hem. Veilig. Eindelijk was ik veilig. Hij klemde me dicht tegen zich aan en even vergat ik de stekende pijn in mijn schouder. Zijn warmte, de veiligheid, de spanning waren te veel voor me. Tranen stroomden over mijn wangen.

'Het komt goed,' fluisterde Robert in mijn oor, terwijl ik alleen nog maar lange uithalen en snotterende geluiden maakte om op adem te komen.

'Hij... hij was het. Steven. Steven d-deed alsof...'

Ik maakte me los en wees naar de hoek waar Steven lag. Een schokgolf ging door me heen. Op de plek lag alleen een plas bloed.

'Oh god!' gilte ik in paniek. 'Hij is weg!'

'Wie? Waar heb je het over? Die bult op je hoofd ziet er niet goed uit, Mika. Je bent vast in de war. Kom, ik breng je naar huis.'

'Hij is hier, Steven is hier. Luister naar me.'

‘We moeten hier weg.’

Robert trok me mee, de grot uit. Ik zei niets meer en klemde de camera tegen mijn borst. Pas toen ik in de auto zat en Robert wegreed viel alles van me af.

‘Hoe heb je me gevonden?’ vroeg ik, terwijl ik vocht om bij bewustzijn te blijven. Ik klemde mijn hand tegen mijn schouder. Het bloed liep nog altijd uit de wond.

‘Sst, stil maar,’ zei Robert alleen maar.

Mijn zicht vertroebelde. Alles werd vlekkelig.

‘W-we moeten hier weg. D-de kinderen halen en gaan.’

Robert keek strak voor zich uit. Naar de weg. Ik probeerde hem aan te raken, hem te waarschuwen, maar het ging niet meer.

‘We moeten...’ Voor ik mijn zin af kon maken gleed ik weg en werd alles zwart voor mijn ogen.

Donker. Alles was donker om me heen. Vooral binnen, in mijn versplinterde geest. Ik was leeg. Lusteloos. Traag. Alles speelde zich buiten me af. Alsof ik er niet bij was. Een flits. Ik opende mijn ogen. Iemand zwaaide met een zaklamp voor mijn gezicht. Wazig. Alles om me heen was wazig. Ik luisterde. Verstomde stemmen kwamen van ver, heel ver weg. Ze klonken onsamenhangend.

Iets of iemand schudde me heen en weer.

‘Weg...’ kwam er uit mijn mond.

‘Verdomme.’ De stem klonk dubbel. Hij echode door me heen. ‘Wat heb je haar gegeven?’

‘Niets bijzonders. Een kalmeringsmiddel,’ zei een zachte stem.

Ik sloot mijn ogen. Waar was ik? Wat was er aan de hand? Mijn hoofd was leeg, ik zweefde tussen realiteit en droom. Alles was in een waas gehuld.

‘Mika?’

Moeizaam deed ik mijn ogen weer open. Een vrouwelijke figuur boog over me heen.

‘Eindelijk. Sjezus. Wat heb ik me zorgen gemaakt.’

‘Sam... Samantha? Ik heb... ik heb hem... v-ver...’

‘Rustig, Mikayla. Ik weet niet wat ze je hebben gegeven, maar ik zorg dat je hier wegkomt.’

‘Ik... Wat? Waar?’

‘Ze geven je iets. Ik vermoed om je als een kasplant te houden. Maar ik ben bezig voor je. Niemand zal je iets doen zolang ik over je waak.’

‘Waar zijn... Val en Jason?’ vroeg ik met mijn laatste kracht.

‘Robert zorgt voor ze. Maak je niet druk. We willen dat jij er weer snel bovenop komt. Hoor je me?’

Ik knikte. Zachtjes.

‘Camera. Het staat op camera. Alles.’

‘Waar heb je het over?’

‘Steven. Mijn ex.’

‘Robert zei al zoiets. Dat je een klap op je hoofd hebt gehad. We zijn er geweest in de grot, er was niemand. Iemand anders moet je die klap hebben verkocht en die lelijke haal hebben gegeven.’

‘Nee. Je moet me geloven. Het was Steven.’

‘Er was niemand, Mika. Robert zei dat hij je verward aantrof. Hij heeft je hiernaartoe gebracht. Fred Steward zorgt hoogstpersoonlijk voor je.’

Bij die naam trok er een siddering door me heen. Ver-
vlakt, maar er was een reactie. Alleen wist ik niet waar-
om. Ik kon het me niet herinneren. Het was weg. Ver,
ver weg.

‘Neem me mee.’ Ik klemde me aan Samantha’s onbe-
rispelijke colbert vast. Even was het of ze schrok.

‘Ze hebben gelijk. Je bent niet jezelf. Ik kom morgen
terug. Rust wat uit, ik heb veel vragen voor je.’

‘Nee. Niet weggaan. Wacht!’

Maar Samantha stond op en liet me alleen achter, in de
smetteloos witte kamer, met een druppelend infuus bo-

ven mijn hoofd. Onderzoekend bekeek ik mijn hand waar de buis naartoe liep. Mijn arm was verbonden en toen ik mijn hoofd bewoog merkte ik dat er iets omheen zat. Ik voelde eraan. Het zat dik in het verband. Dat was dus waarom ik alles gedempt hoorde. Ik keek naar mijn lichaam en zag dat ik in bed lag met een soort papieren schort aan, dat alleen mijn voorkant bedekte. Toen ik me op wilde richtten begon alles om me heen te draaien. Samantha had gelijk. Ze gaven me iets. Voorzichtig probeerde ik het infuus uit mijn hand te draaien. Ik trok de naald langzaam los, maar stopte toen ik stemmen hoorde.

‘Wat ben jij van plan?’ Bij de deur stond een schim.

De stem was streng maar zoet en kwam dichterbij. De figuur was zo smetteloos wit dat ze bijna verdween in de achtergrond van de kamer. Ze boog voorover en inspecteerde mijn hand. Toen keek ze naar het druppelende zakje boven mijn hoofd. Ze schudde eraan, liep naar een van de kastjes, trok er wat pillen uit en vulde een plastic bekertje met water. Ze liep naar me toe en wilde de pil in mijn mond duwen, maar ik hield mijn lippen stijf op elkaar.

‘Het is voor je eigen bestwil. Als je niet meewerkt moet het op een andere manier.’

Ze keek me nors aan en deed een nieuwe poging. Deze keer kreeg ik de pil binnen, maar ik spuugde hem demonstratief uit.

‘Best.’ Met grote stappen verliet ze de kamer.

Vorzichtig kwam ik omhoog, het blauwe ziekenhuis-schort plakte aan mijn lichaam. Alles draaide. Woest trok ik het infuus uit mijn hand en beet op mijn lip. Mijn voeten bungelden al buiten het bed, op de koude linoleum vloer. Toen zwaaide de kamerdeur open. De-

zelfde zuster keek me verbaasd aan. Ze had een spuit in haar handen.

‘Dat is niet de bedoeling, mevrouw Jackson.’

Met een paar passen was ze bij me en pakte me stevig bij mijn schouders. Ik gilde het uit van de pijn. Dwars door het verband heen voelde ik de wond weer openscheuren. Uit alle macht schoof ik mijn voeten in haar buik en trapte haar van me af. Ze vloog door de kamer en ik sprong van het bed. Te snel. Ik zag sterretjes en moest me vastklampen aan het nachtkastje. De witte schim stond op en kwam op me af. Ik bukte en ramde mijn elleboog in haar ribben. Bam. Ze zakte ineen. De hele kamer tolde om me heen. Ik probeerde mijn ademhaling te vertragen. *Niet in paniek raken. Niet nu.* Maar alle kracht leek uit mijn benen te sijpelen. Ze tintelden en het gevoel erin verdween, terwijl ik op de grond zakte. Met mijn handen tastte ik de grond af, op zoek naar de injectiespuit. Vanaf dat moment ging alles razendsnel. Dokter Steward kwam de kamer in gerend met een andere verpleegster achter hem aan.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg hij toen hij het bewusteloze lichaam van de vrouw op de grond zag liggen.

Snel verstopte ik de injectienaald achter mijn rug.

‘We monitoren alles, Mika.’

Hij wees naar een camera in de hoek.

‘Net zoals in de grot?’

De dokter kreeg een rood hoofd. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik ken jullie geheim. Waar is de camera?’

‘Je slaat wartaal uit.’

‘Houden jullie me daarom gevangen?’

‘Je bent niet gevangen, Mika. We behandelen je hoofdwond. Die is trouwens behoorlijk ernstig. We zul-

len er iets aan moeten doen. Daarom hebben we je omgekleed.'

'Iets aan doen?'

'Opereren. Eigenlijk wilden we je dit besparen. Maar ja, je vraagt er wel om. We maken je zo klaar voor de operatie. Daarom wilde de zuster je iets geven.'

Het bloed trok uit mijn gezicht.

'Wil je ons even alleen laten, Erica? Ik wil mevrouw Jackson even onder vier ogen spreken.'

De stevige vrouw keek de dokter een seconde aan, maar knikte toen en verliet de kamer. Fred liep naar de stoel naast het bed en ging erop zitten. Hij wees naar het bed. Bedachtzaam nam ik plaats, met de spuit nog altijd vastgeklemd. Toen ik op de rand zat lachte hij vriendelijk naar me.

'Weet je...' Hij trok de bril van zijn neus en maakte hem schoon met zijn witte overhemd, '...het is niet makkelijk, de positie waarin je ons hebt gebracht. Wat had je verwacht? Dat we je zouden laten lopen? We hebben je moord op Steven op film. Dat hadden we eigenlijk niet verwacht.'

Hij ademde zwaar. 'Nu hebben we dus een probleem. Eerst met Lucy, die met mevrouw Leblanc wilde praten, en nu met jou.'

'Jullie hebben haar ook gedrogeerd?'

'Zo willen we het niet noemen. We behandelen haar. Zoals we jou gaan behandelen.'

'Wat?'

'Ze zal zich niets herinneren als we klaar zijn. Dat is voor iedereen beter. Zeker voor Lucy. Denk je niet?'

'Jullie zijn ziek.'

‘Nee. We behandelen hier mensen die anders denken. Onze kliniek is gespecialiseerd daarin, wist je dat? Mensen van ver weg komen hier voor onze behandelingen.’

‘Jullie zijn een stelletje gore smeerlappen,’ zei ik zacht.

‘Westwood Clinic is Rocky Roads’ trots. Je had er deel van kunnen uitmaken, maar je koos voor de andersdenkenden. Daar helpen we je mee.’

‘Dus jullie opereren mensen en bezorgen ze opzettelijk hersenschade?’

De oude man knikte. ‘Zo zou je het ook kunnen noemen. Het houdt Rocky Roads op de kaart. Met hulp van mijn collega’s op de universiteit. Zorg altijd voor de juiste contacten. Heel belangrijk.’

‘Wie zijn jullie?’

De dokter haalde zijn schouders op.

‘Onderzoekers,’ zei hij ten slotte. ‘Niets meer, niets minder. We doen onderzoek naar wat de geest kan verdragen. Experimenten.’

‘Dus... dus het is een cover-up? De moorden. De snuff-films? De grot?’

‘Dat was Ernest Staffords idee. Ik haalde hem over om verder te gaan. Verder te denken. Te investeren in de toekomst. Onze klanten bleken geïnteresseerd in mijn idee van deze kliniek.’

‘Ik snap het,’ zei ik zacht. ‘Jullie zijn zo ziek dat jullie denken dat je anderen ook zo moet maken. Desnoods met geweld.’

‘Je ziet het te zwart-wit.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek me aan met zijn priemende blik. ‘Ernest had problemen met zijn, eh... opstandige personeel. Ik moest dat deel oplossen.’

‘Wat bedoel je?’

‘De eeuwige journaliste. Dat bedoel ik. Je past niet binnen onze gemeenschap, dus passen we je aan.’

‘Zoals jullie met Steven deden?’

Hij knikte.

‘Victoria?’

‘Ja.’

‘En Sally?’

‘Ze waren allemaal onze patiënten.’

‘Gewoon om te kijken hoe ver jullie konden gaan.’

‘Precies.’

‘Jullie hebben ze geprogrammeerd,’ zei ik ontsteld.

Hij glimlachte. ‘Je zult er niets van merken.’

Mijn bloed kookte, maar ik hield me zo rustig mogelijk. Ik moest me concentreren. Een fout kon fataal zijn. Dacht hij dat ik die pil had geslikt? Waarom nam hij anders de tijd om me alles te vertellen? Het plezierte hem te weten dat hij gewonnen had. Ik was zijn patiënt, net zoals Steven, Joanna, Sally en Lucy dat waren geweest en god wist wie nog meer.

‘Waarom?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Macht. Dit gaat verder dan je beseft. We hebben namen, lijsten van klanten. Veel mensen werken voor ons. We krijgen opdrachten die niemand ter wereld krijgt.’

‘Jullie persen mensen af met de video’s.’

De dokter lachte, op een ingehouden manier. ‘Iedereen heeft een zwakte. Daar maken we gebruik van. We onderzoeken zwakheden, grenzen. Wij gaan verder waar anderen stoppen. Juist daarom is Westwood zo succesvol.’

‘En lastige mensen behandelen jullie.’

‘Of mensen die speciale opdrachten uit moeten voeren. Maar dat is staatsgeheim. Als ik het je vertelde zou je de operatie niet mogen overleven.’

Ik slikte. Hij leek bloedserius.

‘En nu willen jullie mij stil krijgen.’

Dokter Steward schokschouderde. ‘Dit was mijn idee. Ik heb je graag in ons team. Daarom passen we je wat aan.’

Mijn scherpste kwam terug en plotseling drongen zijn woorden in alle hevigheid tot me door. Hij zou me opereren. Me aanpassen zodat ik zou passen in zijn utopia van Rocky Roads. Als ik niets deed, zou ik over een paar uur bij hen horen.

‘Dus dat heb je ook gedaan met alle vrijwilligers die hier werken?’ snoof ik. ‘Het zijn geen mensen meer, Fred. Het zijn robots.’

‘Inderdaad.’ Hij lachte zijn tanden bloot.

Toen stond hij op en keek onderzoekend naar het zakje dat aan mijn infuus had gehangen.

‘Hm,’ zei hij alleen maar.

Hij had me door. Hij had door dat ik niet meer bedwelmd was. Ik moest iets doen. Voordat hij versterking ging halen. Inderdaad, hij draaide zich om. *Nu, Mikayla!* schoot het door me heen.

Ik sprong omhoog, rende op hem af en greep hem vast. Sloeg de naald met al mijn kracht diep in zijn nek en spoot hem in een keer leeg. Zijn ogen puilden uit. Zijn tong stak uit zijn mond en hij maakte een raar gorgelend geluid, terwijl hij naar zijn nek greep. Ik duwde de naald nog dieper naar binnen. Hij wankelde als een dronken man op zijn benen. Maaide wild om zich heen en gorgelde harder. Piepend. Hij zakte ineen en toen werd het stil. Ik keek naar de camera’s. Ik moest weg.

Meteen. Het verband van mijn hoofd trok ik los. Daarna rende ik naar de kastjes. Haalde alles overhoop. Alles waarmee ik me kon verdedigen. Maar er was niet veel. Ik ademde diep in en uit, bang dat ik weer geen lucht zou krijgen. Maar het was al te laat. Ik snakte naar adem, terwijl ik mezelf weer in de hand probeerde te krijgen. *Lucht. Lucht.* Nee. Er was geen tijd. Helemaal geen tijd. Ik opende de deur en sprintte de gang in. Het maakte me niets meer uit dat ik halfnaakt was. Een verbaasde verpleegster passeerde me, maar ze liep door. Ik rende haar voorbij, de eindeloze witte gang door. Alle deuren leken hetzelfde. Ik rende de deur aan het einde van de gang door en kwam uit bij de liften, waar ik op alle knoppen drukte. *Pling!* Een van de deuren schoof opzij. Er zat niemand in. Goddank. Ik glipte naar binnen en drukte wild op de onderste knop. De lift zoefde naar beneden en de deuren schoven uiteen.

Voorzichtig keek ik om de hoek. Niemand. Het was pikkedonker. Ramen ontbraken. Het leek wel een enorme loods. Ik stapte de lift uit die met een gezellige *doink*, weer dicht gleed. Op mijn blote voeten liep ik over het ijskoude cement. Het lag hier vol met ziekenhuis materiaal. Er stonden invalidekarretjes, rekken vol protheses, bedden, wastafels, spiegels en netjes opgestapelde doeken, lakens en dekens. Iets trok meteen mijn aandacht. Het was een honkbalknuppel die in de hoek lag bij wat andere spelen, zoals een dartbord, een sjoelbak, hoepels en een kegelspel. Ik trok de metalen honkbalknuppel eruit en liep naar het bordje met *nooduitgang* erop. Ik rukte aan de deur, maar hoe ik ook trok, hij ging niet open.

Ze zouden me vast gaan zoeken. Zeker als ze dokter Steward en de zuster aantreffen. Ik rende terug naar de

lift. Het leek de enige mogelijkheid om hier weg te komen. Hier zat ik als een rat in de val, zonder uitgang. Ik drukte weer ongeduldig op het knopje en toen ik zag dat de lift er bijna was, boog ik door mijn knieën en hief de honkbalknuppel tot bij mijn rechteroor, klaar om te slaan. Ik moest het overleven. Voor Valerie. Voor Jason. Nee, ik zou me niet zomaar gewonnen geven.

De deur schoof open. Niets. Niemand te zien. Met trillende benen drukte ik op de middelste knop. De lift gleed dicht en steeg weer een stukje. De deuren schoven opzij. Met de knuppel in mijn handen geklemd stapte ik naar buiten. Verbaasd keek ik om me heen. Van buiten had ik er al iets van gezien, maar nu ik zelf in de kas stond viel mijn mond open. Tot aan het plafond toe groeiden er tropische planten. Er klonk gekletter van een waterval en het rook er mossig. Vochtig. Het stond vol bomen en struiken. Vele hadden vruchten. Komkommers. Tomaten. Ook planten en vruchten die ik niet herkende. Verwonderd wandelde ik over het humuspad, dat naast een grindpad liep. Het sopte onder mijn voeten, richting de enorme glazen wand. Buiten kon ik het gazon zien. Het was grijs. Er stonden auto's geparkeerd. Ik pakte de knuppel stevig vast en sloeg tegen het glas. Hij ketste terug. Het glas brak niet. Niet eens een krasje. Opnieuw sloeg ik ertegenaan, met al mijn kracht. Door de terugslag verloor ik mijn evenwicht en viel met mijn blote kont in de vochtige aarde. Toen zag ik iemand lopen. Buiten. Een man. Hij liep langs het raam. Ik klopte op het glas en gilte tegen hem.

‘Haal me hieruit! Help! Help!’ Maar hij negeerde me.

Of zag hij me niet? Hoorde hij me niet? Ik rende mee, maar hij verdween om de hoek. Gefrustreerd rende ik naar de andere kant. Mijn voetstappen maakten een

schuivend geluid door het grint dat alle kanten op stoof. Ik sneed mijn voeten open aan de stenen en net toen ik even stopte om mijn pijnlijke voeten te laten rusten, hoorde ik het. Dreunende voetstappen in de verte. Of was het mijn verbeelding? Zo snel als mijn benen me konden dragen, rende ik naar de andere kant en zag uiteindelijk een deur. Ik drukte op de knop ernaast en de deur schoof opzij. Ik keek een lange gang in. Het zag er hier anders uit. Donkerder. Was dit een verlaten deel van het ziekenhuis? Ik hoopte het. Ik opende de eerste deur in de gang. Toen mijn ogen gewend waren aan de duisternis, sloeg ik een hand voor mijn mond.

‘Jezus!’ gilde ik. ‘Wat hebben ze met je uitgevreten?’

Ondanks het verband dat een groot deel van haar gezicht verborg, herkende ik haar meteen, aan haar ogen. Ze lag aan een infuus en staarde doods voor zich uit. Er waren allerlei apparaten aan haar verbonden, die oplichtten en eentonige geluiden maakten. Ik boog me over haar heen.

‘Lucy? Lucy!’

Ze bleef voor zich uit staren. Alsof ze me niet hoorde. Alsof ik er niet was.

‘Wat hebben ze met je gedaan? Wat hebben ze in godsnaam met je uitgespookt?’ Ik schudde aan haar schouders, steeds harder, in een poging een reactie te krijgen.

‘Het spijt me zo,’ snikte ik.

Ze viel terug in haar kussen toen ik haar losliet. Ik wist wat ze met haar hadden gedaan. Precies wat ze met mij ook wilden doen. Even twijfelde ik. Moest ik het infuus losmaken? De machines uitzetten? Nee, dat kon ik niet doen. Ik moest haar achterlaten.

Ik kuste haar voorhoofd en fluisterde in haar oor: ‘Het spijt me zo, Lucy. Het spijt me zo ontzettend dat ik te laat ben. Ik zet het ze betaald. Dat belooft ik je.’

Toen keek ik schuin omhoog. Recht in de lens van een camera. Het rode knopje knipperde.

‘Kut!’ riep ik hardop.

Ik vluchtte Lucy’s kamer uit. Ze wisten nu waar ik was. Ik rende de gang door, naar het einde, waar weer liften waren. Net te laat zag ik dat de lift naar beneden kwam. De deur schoof open. Ik remde af, maar gleed een stukje verder over de gladde vloer. Twee mannen in een donker uniform sprongen op me af.

Een van hen greep de metalen knuppel. Hij draaide aan mijn arm terwijl de ander me bij mijn schouders vastpakte. Ik gilte, dacht dat ik flauw zou vallen van de pijn. Hij trok iets zwarts tevoorschijn. Een wapen. Ik zag het gebeuren; als in slow motion ging alles aan me voorbij. In een seconde, want langer was het niet. De ijzeren knuppel stuiterde op de vloer. Ik sprong opzij. De beveiliging staarde vol afschuw van zijn wapen naar zijn collega, die naar zijn maagstreek greep. Hij kreunde. Bloed kroop over zijn shirt. In die halve seconde greep ik mijn knuppel van de vloer. Ik hield hem met twee handen vast en met een bovennatuurlijke kracht sloeg ik de man in zijn gezicht. Ik hoorde iets kraken. De man klapte achterover op de vloer. Zijn gezicht had een rare vorm. Ik keek weg en greep het wapen in zijn bibberende hand. Ik trok, maar er gebeurde niets. Dus liet ik mijn knuppel nog een keer neerkomen. Deze keer viel het wapen uit zijn ijzeren grip. Hijgend keek ik op hem neer. In zijn zak zag ik een mobieltje zitten, dat er half uit was gevallen. Behendig trok ik de telefoon uit zijn broekzak en toetste het alarmnummer in. Geen bereik.

Woedend smeed ik het ding tegen de muur, waar het versplinterde voordat ik de lift binnenstapte. Mijn schouder brandde hels. Die klootzak had me hard vastgepakt. Het bloed gutste eruit. Mijn verband zwol op. Ik trok het van me af terwijl de lift stopte en de deuren openschoven. Deze etage herkende ik meteen. Aan het einde zag ik de ingang. De lobby. *Eindelijk vrij*. Ik had het gered. Nog een klein stukje.

Ik keek naar links, naar de ingang van de grote zaal. De zaal waar Sally had gelegen. Deze gang was vol mensen. Vooral verpleegsters. Ineens zag ik bewakers uit een van de zijruimtes rennen. Het was een groepje van vier mannen. Terwijl ik als een gewond dier door de gang strompelde, bleven ze staan en grepen naar hun wapens. Precies op dat moment passeerde er een tengere verpleegster. In een impuls trok ik haar naar me toe en zette de loop van het wapen tegen haar slaap. Ze gilte. Hoog en scherp.

‘Achteruit!’ tierde ik.

Een van de mannen hief zijn handen. De anderen volgden zijn voorbeeld.

‘Achteruit,’ herhaalde ik.

De mensen die eerder door de gang hadden gelopen stonden als versteend toe te kijken. Niets of niemand bewoog nog. Alleen de vrouw, die ik in een stevige wurggreep hield. Nu sloeg mijn ademhaling wel op hol. Ik hijgde, snakte naar lucht. Het wapen trilde zo hevig dat ik het harder tegen de schedel van de kleine vrouw moest drukken om het niet weg te laten glippen.

‘Laat je wapens op de grond vallen!’ schreeuwde ik de bewakers toe.

Pas toen ik de ontgrendeling van het wapen haalde reageerden ze. De vrouw voelde slap aan in mijn armen.

Met al mijn kracht moest ik haar omhoog houden, om te voorkomen dat ze niet verder onderuit zakte.

‘Oké. Rustig. Rustig,’ zei de grootste bewaker.

Langzaam knielde hij en legde zijn wapen op de grond. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat er mensen via de schuifdeuren het gebouw verlieten. Ze renden in paniek naar buiten, verdrongen elkaar. De bewakers bukten een voor een en toen ze uiteindelijk alle vier de wapens op de grond hadden gelegd, bewoog ik mee met de stroom mensen. *Het komt goed, Mika. Het komt goed.* Als ik me staande kon houden, kwam het goed. Nu was het een kwestie van overleven. Ik móest dit overleven.

‘Stop!’ gilde een bekende stem.

Harry kwam binnengestormd. Wat zag hij er moe uit. Somber. Samantha rende achter hem aan, gevolgd door iemand die ik niet kende. Een jonge man in pak.

‘Mika!’ gilde Samantha.

De man in pak trok meteen zijn wapen, maar Samantha gebaarde dat hij het ding moest laten zakken. Ik bleef als verstijfd staan. Bevroren. Was dit echt? Droomde ik? Het was vast een hallucinatie. Die verdomde drugs die ze me hadden gegeven beneveld mijn gedachten.

‘Mikayla, Hoor je me? Leg dat wapen neer.’

Nee. Dat kon ik niet. Ik kon me niet zomaar overgeven aan deze mensen. Ze waren allemaal in dienst van de Staffords. Hoe kon ik weten of ik veilig was? Zodra ik het wapen liet vallen zou het voorbij zijn. Ze zouden me overmeesteren. Neerschieten. Of opnieuw opsluiten. Drugs geven. In het ergste geval opereren en aanpassen. Ik zou eindigen als Lucy. *Dit klopt niet. Het is een hallucinatie. Het is niet echt. Loop door. Loop naar de uitgang.*

‘Mikayla. Dit is een ernstige situatie. Ik weet niet of je begrijpt hoe ernstig. De enige reden waarom ze niet schieten, is omdat ik ze zeg het niet te doen,’ hoorde ik Samantha roepen.

Ik snoof en voelde me licht in mijn hoofd worden. Ik verloor bloed. Veel bloed. Het was alsof ik in een achtbaan zat die alle kanten op gleed, me licht maakte, mij mijn oriëntatie deed verliezen. Mijn geest speelde spelletjes met me. Misschien was ik al geopereerd, was dit alleen een nachtmerrie waaruit ik niet meer kon ontwaken.

‘Hoor je me?’ riep Samantha weer. ‘Harry kreeg een telefoontje van een zuster. Je hebt dokter Steward aangevallen. Hij is er slecht aan toe. Voor de laatste keer: leg dat wapen neer en laat die vrouw los. Ze heeft je niets gedaan.’

Ze heeft je niets gedaan, echode het door mijn hoofd.

‘Ze willen me opereren!’ schreeuwde ik hysterisch. ‘Ze willen me aanpassen.’

‘Niemand gaat je opereren. Als jij je wapen maar laat vallen, komt het goed.’

Er kwamen mensen het gebouw binnen. Ontsteld keek ik in de ogen van mijn dochter.

‘Mam!’ schreeuwde de kleine jongen naast haar.

‘In godsnaam, Mika.’ Het was Robert, die Jason terugtrok. Ik zag dat hij op me af wilde rennen.

‘Laat hem gaan,’ zei ik tegen Robert. ‘Laat ze allebei gaan.’

‘Dat kunnen we niet doen, Mika. Voor hun eigen veiligheid,’ zei Samantha. ‘Laat je wapen vallen.’

Traag haalde ik de loop van de slaap van de vrouw, die als een plumpudding in elkaar zakte, vlak voor mijn voeten. Het wapen voelde plotseling zwaar in mijn han-

den. Ik liet het van me af glijden. Meteen zag ik vanuit mijn ooghoek de bewakers hun wapens oppakken. Ze schreeuwden door elkaar dat ik mijn handen omhoog moest houden. Dat ze me neer zouden schieten als ik niet snel luisterde. Maar het interesseerde me niets meer. Ik had verloren.

‘Achteruit!’ gilde Samantha ze toe.

Ze zwaaide met een badge terwijl ze op me afkwam met de andere agent. ‘Dit is nu ons onderzoek. Mevrouw Jackson, je staat onder arrest, je gaat met ons mee.’

Het liefst was ik bij de vrouw op de grond gaan liggen, maar ik hield me staande. Met mijn laatste krachten.

‘Het spijt me,’ fluisterde ik de vrouw op de grond toe. Maar ik hoorde haar alleen maar snikken.

‘Laat jullie wapens zakken,’ beet Samantha de bewakers toe. ‘Of moet ik jullie allemaal arresteren?’

De grootste van het stel liet zijn handen zakken en gebaarde de rest dat ook te doen.

‘Ik hoop dat je een goede verklaring hebt hiervoor,’ fluisterde Samantha in mijn oor.

Ze stak haar hand uit om me overeind te trekken. Moest ik tegenstribbelen? Kon ik haar vertrouwen? Kon ik nog wel iemand vertrouwen? Uiteindelijk liet ik me meetrekken naar de ingang, waar ik Jason zag staan. Hij wurmde zich los uit Roberts greep en vloog op me af, met uitgestrekte armen.

‘Mam,’ zei hij buiten adem. ‘Mam. Je bent oké. We waren zo bang.’

Ik aaide door zijn haren, terwijl ook Valerie me omarmde. Ik hoorde haar snikken.

‘Het is goed,’ zei ik zacht.

‘We moeten haar meenemen. Voor verhoor.’ Samantha klonk een beetje schuldig.

Robert gaf me een kus op mijn voorhoofd. Zag ik spijt in zijn ogen?

‘Ik zorg voor ze, Mika. Maak je niet druk.’

De andere agent probeerde mijn handen bij elkaar te krijgen. Samantha schudde haar hoofd.

‘Dat is niet nodig.’

‘Dank je,’ zei ik toen ik tussen de twee in liep, richting de uitgang. Een last viel van me af. Eindelijk was ik veilig. Eindelijk.

Het regende buiten. Heerlijk. Nooit had ik geweten dat druppels op mijn huid zo fijn konden voelen. De lucht was koel maar het gaf niets. Samantha gooide een deken om me heen.

‘Je trilt helemaal. Is dit beter?’

‘Veel beter.’

Achter me hoorde ik de kinderen me toeroepen, bijna in koor.

‘Kijk mam, kijk...’

Ik glimlachte zwakjes toen ik omkeek en een herdershond uit Roberts auto zag springen. Samantha opende mijn portier en ik zuchtte toen ik instapte. Het rook nieuw in de auto.

‘Mooie wagen.’

‘Dat is het eerste zinnige wat je zegt, Mika.’

Samantha nam voorin plaats, naast de jonge bestuurder. Hij sloeg het portier dicht en startte de auto. Voor dat hij wegreed kwam Harry naast me zitten op de achterbank.

‘Je gaat me toch niet neerschieten, hè?’ vroeg hij met een glimlach. Zijn snor leek grijzer dan voorheen.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dank jullie wel,’ zei ik toen we op weg waren. ‘Jullie hebben mijn leven gered.’

‘Bedank Harry maar,’ zei Samantha.

‘Hoezo?’

‘Hij heeft de camera gevonden.’

‘Welke camera?’

‘De camera in de grot.’

Mijn hart maakte een vreugdesprongetje. Natuurlijk. Er waren twee opnames geweest. De tweede was blijven staan.

‘Dus jullie weten het?’ vroeg ik zacht. ‘Jullie geloven me?’

Samantha draaide zich om en keek me indringend aan.

‘We gaan naar Vancouver, naar mijn bureau. Meteen. Je wordt onze kroongetuige. Het zal een moeilijke zaak worden, maar we beloven je bescherming, ook voor je kinderen.’

‘En voor Robert?’

‘Natuurlijk. Als jij getuigt dan komt de onderste steen boven, dat belof ik je. Harry hier heeft ervoor gezorgd dat ik op de hoogte gebracht werd. We moesten alleen nog een manier vinden om je uit het ziekenhuis te halen. Maar daar had je ons klaarblijkelijk niet voor nodig.’

Tranen stroomden over mijn wangen. ‘D-dus jullie wilden me niet neerschieten?’

‘Natuurlijk niet. We moesten de bewakers overtuigen. We moesten je daar weghalen. En dat is gelukt.’

Ik begon te lachen.

‘Zo grappig was het nu ook weer niet. Ik dacht even dat je die verpleegster aan gort zou schieten.’

Ik reageerde niet, keek door het raam naar buiten. Het regende harder en ik kroop diep in de deken weg. Harry omarmde me vaderlijk. Ik kneep mijn lippen opeen van de pijn.

‘Oh, sorry.’ Verschrikt liet hij me los.

‘Harry?’

Hij keek me vragend aan. Ik wilde hem de waarheid vertellen over Lucy. Wat ze met haar hadden gedaan. Dat ze nooit meer de oude zou worden. Maar ik bedacht me. Ze was niet meer te redden. Het was beter om mijn mond te houden. Voorlopig nog. Tot het verhoor. Dan zou hij het vanzelf te horen krijgen. Tot die tijd zei ik alleen maar: ‘Dank je.’ Harry knikte.

En toen de warmte van de kachel zich door de auto verspreidde, werden mijn ogen steeds zwaarder en sukkelde ik eindelijk in een diepe veilige slaap.

DANKWOORD

Een boek maak je nooit alleen. Daarom wil ik graag een paar geweldige mensen bedanken. Mensen die me inspireerden, die me bijstonden, en die me zelfs geheel vrijblijvend opbouwende kritiek gaven. Een schrijver is nooit uitgeleerd.

Tamara Geraeds; wat ben ik dankbaar dat ik met je samen mag werken. Je kritiek zorgt ervoor dat ik strijdlustiger schrijf. Bang om niet aan je perfectionisme te voldoen. Het helpt! Je bent een geweldige redactrice.

Speciale dank aan alle vooruitlezers en recensenten. Huso Akkerman, Gerda van Drunen, Sonja Hofman extra dank voor de opmerkingen. In het bijzonder Patrice van Trigt die met haar scherpe kritische blik net dat laatste loshangende steekje opmerkt, en Jeroen Dejaegere voor de verbeterde derde druk. Dankzij jullie is deze derde druk aangepast. Mijn grootst mogelijke dank gaat naar deze fantastische mensen uit en ik draag dit boek dan ook aan jullie op voor jullie hulp en verbetering. Heel erg bedankt voor jullie kostbare tijd!

Over een paar maanden zal het volgende avontuur beschikbaar zijn. Wil je op de hoogte blijven, achtergronden en gratis e-books ontvangen? Meld je aan voor de nieuwsbrief: www.lydiavanhouten.nl of volg me op Twitter (@lydiavanhouten).

